

IOUISA M. ALCOTT

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 1

Bốn chị em

Mùa giáng Sinh sắp đến, trong căn phòng nhỏ, bên lò sưởi ấm áp, bốn cô gái ngồi, lặng lẽ nhìn những bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

"Noên sẽ không còn ý nghĩa khi chẳng có lấy món quà nào cả!" Jo thốt lên.

"Nghéi thật bất hạnh biết bao!" Meg vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống chiếc váy đã cũ của mình. Amy xen vào:

"Theo em thật bất công khi nhiều đứa khác lại có nhiều đồ đẹp, còn chị em mình lại chẳng có gì cả".

Beth lên tiếng: "nhưng mình lại có bố mẹ...!"

"Mình đâu có bố và cũng còn lâu lắm bố mới về". Jo đáp.

Đó là những lời mở đầu cho câu chuyện về bốn chị em nhà March, những cô bé vóm không thích cuộc sống nghèo khó. Họ sống ở thị trấn Concord-Mỹ.

Bây giờ đang nổ ra cuộc chiến tranh giữa hsi miền Nam ,Bắc; cha của các cô gái này đã lên đường nhập ngũ , và hiện làm việc tại khoa chăm sóc thương bệnh binh. Đã một thời ông là người giàu có nhưng trong một lần hết lòng giúp đỡ người bạn thân, người cha ấy đã đánh mất hết gần tiền bạc của

mình.

Meg, người chị cả, vẫn còn nhớ rất rõ cảnh sống sung túc, dư dật của gia đình dạo ấy. Bây giờ cô đã tròn 16 tuổi, rất xinh đẹp với mái tóc màu nâu sáng, đôi mắt to tròn và tay chân thon thả. Jo, cô em gái 15 tuổi với dáng người mảnh khảnh, dong dỏng cao và tuy chưa duyên dáng lắm, song trông cô thật dễ mến với cặp mắt xám nhạt và mái tóc màu nâu đỏ đáng yêu của mình. Jo luôn mơ ước mình là con trai, vì thế cô chẳng buồn để ý đến hình thức bên ngoài. Cô rất thích chạy nhảy, trèo cây và những việc lũ con trai vốn ưa làm. Beth năm nay 13 tuổi, đôi mắt sáng long lanh trên khuôn mặt tròn trịa như một bông hồng lúc nào cũng dịu dàng, trầm tư, thế nhưng cô bé này rất nhát nói chuyện với người lạ. Về mặt này, Beth không giống tí nào với Amy, cô em út mới 12 tuổi đầu mà lúc nào cũng cho mình là nhân vật quan trọng. Amy rất tự hào về những lọn tóc vàng óng, làn da trắng và đôi mắt xanh biếc của mình. Dầu biết rằng cái mũi hơi tẹt, nhưng cô bé vẫn hy vọng sau này sẽ trở thành thiếu nữ xinh đẹp và có được một vị hôn thê giàu có. Dạo này, mẹ của các cô gái, bà March, suốt ngày bận bịu săn sóc, may áo quần cho những người lính. Các cô con gái cũng đã tự nguyện nhường phần quà Giáng Sinh gửi tặng cho họ. Chính vì thế, Jo đã có lần thốt lên: "Noên sẽ chẳng còn ынghĩa khi chẳng có lấy món quà nào cả."

"Mẹ sắp về rồi đây." Beth nhắc, khẽ đặt tay lên đôi giày của mẹ xuống trước lò sưởi. Jo cầm lấy hơi trên ngọn lửa cho chóng khô.: "Giày của mẹ đã sờn hết rồi. Mẹ cần một đôi mới!"

"Em có một đôla. Với số tiền này, em sẽ mua cho mẹ một vài thứ gì đó." Beth nói.

"Không, em mua cho!" Amy kêu lên. Jo đứng dậy về trình trọng: "Bố gọi chị là Người Đàn Ông Của Gia Đình và dặn chị phải đặc biệt săn sóc mẹ. Vì thế chị sẽ là người mua giày."

Meg bây giờ mới lên tiếng: "Chúng mình mỗi người hãy tặng mẹ một món quà nhân ngày lễ Giáng Sinh và đừng mua gì cho mình cả." Jo bắt đầu chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng giống y như một cậu con trai, nói: "Phải làm sao cho mẹ tưởng là mình đang sắm đồ riêng và sau đó sẽ dành cho mẹ một món quà thật bất ngờ."

Vừa bước chân vào đến cửa bà March đã thốt lên: "Mẹ bận đến nỗi không kịp về ăn tối." Bà cởi áo khoác ngoài đã thấm ướt rồi ngồi xuống bên lò sưởi. Meg và Jo đã dọn sẵn bàn ăn. Beth đang lúi húi sau bếp còn Amy thì ngồi đó, tay chống hông, hét ra lệnh cho người này đến người khác còn chính mình thì chẳng làm gì cả.

Khi mọi người đã ngồi quây quần quanh lò sưởi, bà March khẽ nói:

"Mẹ có cái này hay lắm cho các con- một lá thư".

"Thư của bố!" Jo reo lên, "Ôi,! ước gì con là một người lính để được giúp sức trong trận chiến này nhỉ".

"Em chả thích đâu." Amy nói, "ở đó chẳng có gì vui cả".

"Chùng nào bố về hả mẹ?" Beth hỏi.

"Nếu bố vẫn khỏe thì không lâu đâu. Thôi, lại đây xem bố viết gì cho các con nào!".

Bức thư khá dài và ở đoạn cuối ông March viết cho các cô gái:

"Các con yêu của bố. Bố lúc nào cũng nghĩ về các con và cầu nguyện cho các con! Còn thêm một năm nữa bố mới về, nhưng các con của bố đừng lãng phí thì giờ mà hãy ráng siêng năng làm việc. Bố biết, các con sẽ giúp đỡ mẹ và hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bố tin rằng mỗi đứa sẽ nỗ lực khắc phục những nhược điểm của mình để khi trở về bố có thể tự hào về những người phụ nữ bé nhỏ của bố."

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 2

Ngày giáng sinh

Sáng Giáng Sinh. Vừa thức dậy, bốn chị em mặc vội quần áo rồi xuống phòng khách. Người đầu tiên các cô gặp là bác Hannah, người giúp việc đã đứng tuổi gắn bó với gia đình bao năm qua kể từ ngày Meg ra đời. Máy chị em đều yêu mến và coi bác như một người bạn, chứ không hề xem bác là người giúp việc.

Meg hỏi: " Mẹ con đâu rồi bác?".

"à... có ai đến nhờ mẹ con giúp cho một gia đình nghèo đó. Mẹ các con đã đi rồi."

" Chắc dọn bữa chiều tâm xong mẹ sẽ về thôi, bác nhỉ."

Lát bác Hannah nấu xong, các cô gái cũng đã đói lắm. Vừa khi ấy mẹ về. Bốn chị em đồng thanh: "Chúng con chúc mẹ một ngày Giáng Sinh vui vẻ."

"Các con yêu của mẹ, chúc Giáng Sinh tốt lành". Bà March cười bảo, "trước khi ăn mẹ muốn kể cho các con nghe về gia đình mẹ vừa đi về. Họ có sáu người con nhưng khổ nỗi mẹ chúng- bà Hummel không có lấy tí thức ăn nào cho bọn trẻ, cũng không có củi để đốt là sưởi. Lát nữa bác Hannal và mẹ sẽ mang cho họ một ít củi. Thế các con có muốn đi với mẹ và mang phần ăn sáng của mình cho những đứa trẻ tội nghiệp đó không?"

Mấy chị em im lặng trong chốc lát rồi. rồi Jo nhanh nhẩu: "Ôi! May mà chúng

con chưa ăn sáng".

Beth ra về hào hứng hỏi mẹ: "Con đi giúp mẹ được không?"

" Còn con sẽ mang phần bánh ngọt của mình cho chúng"- Amy tiếp lời, lộ rõ vẻ can đảm khi phải cho đi món ăn mà mình ưa thích.

Meg đã sắp sẵn bơ và bánh mì vào chiếc làn. "Mẹ biết thế nào các con cũng hành động như vậy." Bà khẽ mỉm cười. "Các con đi phụ mẹ và khi trở về chúng ta sẽ mua bánh mì, sữa để ăn sáng."

Tối hôm ấy. Bốn cô gái mời bạn bè đến nhà chơi và xem họ diễn vở kịch mà chính Jo là người viết kịch bản. Vở diễn rất tuyệt, các nam diễn viên khá ồn ào và bạ bè ngồi xem cũng hò hét, cười đùa hò hởi không kém phần. Không khí đêm Noen sôi nổi hẳn lên. Khi buổi diễn vừa hạ màn, bác Hannah bước vào phòng nói to với mọi người: " Này các bạn trẻ, bà March muốn các con xuống nhà và dùng tí gì lót dạ."

Lời mời này chẳng ai ngờ tới, ngay cả những nam diễn viên trên sân khấu kia cũng vậy. Tất cả mọi người đều nhìn nhau vẻ ngạc nhiên sung sướng khi trông thấy trước mắt họ là một bàn ăn thịnh soạn. Nào là bánh ngọt đủ loại, trái cây và cả kẹo nữa chứ. Ôi! Một bữa Giáng Sinh thật tuyệt vời! Giữa bàn ăn lại có một bình hoa rất đẹp. Ai cũng tò mò muốn biết điều kỳ diệu này từ đâu đến.

Amy hỏi: "Có phải các bà tiên đã ban tặng cho chúng ta?"

" Ông già Noen chứ?" Beth bảo.

" Không, chính mẹ đã chuẩn bị những thứ này." Meg đoán.

Jo thì lại cho rằng dì March lần này bỗng trở nên tốt bụng và đã gửi những món quà này.

Cuối cùng , bà March giải đáp: "Các con đều đoán sai rồi. Đó là món quà của ông Laurence nhà bên tặng chúng ta đây".

" Ông chú Laurie cạnh nhà ta hả mẹ". Meg thốt lên dường như không

tin."Tại sao ông ấy lại làm như thế nhỉ? Chúng con có biết ông ấy đâu."

"à, bác Hannah đã kể với những người giúp việc nhà ông Laurence chuyện sáng nay các con nhường phần ăn sáng của mình cho những đứa trẻ đáng thương nhà Hummel. Ông cụ là người rất lạ nhưng việc làm của các con khiến ông rất vui lòng.Ông đã gửi cho mẹ một lá thư nhỏ viết:" Tôi rất vui khi nghe kể những gì các cô gái con bà làm sáng nay.Tôi xin gửi tặng chúng món quà Giáng Sinh nhỏ này." Chính vì thế các con có bữa ăn hấp dẫn này đây!"

"Con nghĩ chắc là cháu trai ông Laurence đã nói ông làm việc này,"- Jo suy luận,"có lẽ anh ta muốn chơi với bọn con và con cũng rất thích được làm quen với anh ấy mẹ ạ!"

"Mẹ thấy tính cậu ta được lắm,"bà March từ tốn,"Và mẹ đồng ý cho các con kết bạn với Laurie .Có lẽ đây là dịp thích hợp để các con nói lời cảm ơn.Chính cậu ta đã mang hoa lại,rời ra đi ,trông rất buồn khi nghe các các con trên này cười đùa sôi nổi,trong lúc đó nó chẳng có trò gì chơi vào đêm Giáng Sinh."

Jo khẳng định : "Rồi lúc nào đó chúng con sẽ tập một vở kịch mới,chắc hẳn anh ấy sẽ lãnh giúp bọn con một vai.Thật là tuyệt biết bao!"

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 3

Meg và Jo

Sau Giáng Sinh là tuần lễ nhàn rỗi đối với chị em nhà March, nhất là đối với Meg và Jo. Vì trước đó, sau ngày kinh tế gia đình xuống dốc mỗi cô đều tìm việc làm để giúp đỡ thêm cho bố mẹ. Meg hằng ngày đi dạy bốn bé gái gia đình bé Kinh. Thật ra Meg không ưa việc này lắm nhưng vẫn cố gắng làm thật tốt vì cô muốn đỡ đần cha mẹ. Jo thì mỗi ngày lại đến nhà bà cô giàu có của cha mình- một phụ nữ đã có tuổi và khó tính sống trong tòa nhà gần đó. Jo làm tất cả việc cô bảo như coi sóc con chó, cho chim ăn, lau dọn nhà cửa mỗi chiều và đọc sách cho cô nghe. Jo vốn không thích những cuốn sách đó lắm. Nhưng thỉnh thoảng rảnh tay một lúc, cô lại được lục lợi những cuốn sách mình đam mê. Beth thì suốt ngày ở nhà giúp bác Hannah những công việc nội trợ. Lúc bố còn ở nhà, bố thường giúp Beth làm bài nhưng giờ thì cô bé phải tự làm. Bà March đã gắng cho con đi học nhưng Beth sợ phải học với những đứa trẻ khác. Beth yêu âm nhạc và thường cầu mong có một chiếc piano mới thay thế cái của cô đã quá cũ và có nhiều phím câm, Amy cũng biết chơi đàn nhưng không giỏi lắm. Amy tự hào về khiếu vẽ và luôn mơ ước khi lớn lên vẽ được những bức tranh nổi tiếng.

Vào một ngày nọ, trong tuần lễ sau Noen, Meg chạy khắp nhà kiểm Jo. Cuối cùng cũng tìm ra cô em gái của mình đang vui đầu đọc sách trên căn phòng nhỏ ở sát mái nhà. Jo nằm trên chiếc giường cũ kĩ chứa đủ các thứ linh tinh, đọc sách và nhai táo, một chú chuột nhỏ thân thiện bò đến ngồi sát bên. Khi Meg cầm lá thư đi vào, chú chuột nhảy tót ngay vào cái lỗ nhỏ của hắt ở sát vách tường.

Meg reo lên: "Vui quá Jo này! Mẹ của Sallie Gardiner mời chúng ta ngày mai tới dự lễ hội khiêu vũ và mẹ đã cho phép chúng ra rồi. Giờ thì, mình mặc gì đây?"

Chị hỏi vậy làm gì, khi chị thừa biết mỗi chúng ta chỉ có thể mặc chiếc váy duy nhất mà mình có?" Jo đáp.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 4

Laurence

Chiều hôm sau, Beth và Amy giúp hai chị sửa soạn cho buổi khiêu vũ và cuối cùng họ đã chuẩn bị xong .

Mới đến buổi khiêu vũ được một lát,Meg đã say sưa nhập và cuộc vui đầy hứng thú. Cô bạn gái Sallie lúc nào cũng quan tâm tới cô , còn nhiều thanh niên đồng trang lứa mời cô cùng khiêu vũ.Meg nhảy rất đẹp, dù đôi giày xinh xắn làm cô hơi đau chân,Meg lấy làm tự hào về đôi bàn chân nhỏ nhắn,xinh xắn của mình,nên đôi lúc lại mua những đôi giày hơi chật để đôi chân càng có vẻ nhỏ hơn.

Jo ngồi yên lặng nhìn những thanh niên đang cười nói và bàn luận sôi nổi về môn trượt tuyết. Thường Jo thích trò chuyện với bạn trai hơn bạn gái nhưng cô bé biết mình không thể nhập bọn với họ được và khi trông thấy một chàng trai tiến về phía mình ngỏ ý mời khiêu vũ, cô vội lách tra sau cửa.

Trên hành lang cô ngạc nhiên khi lại bắt gặp một chàng trai khác.

"Tôi không nghĩ có người ở ngoài này."cô nói và định dợm chân quay đi thật nhanh như lúc đến.Nhưng chàng trai đã vui vẻ cười và nói:" Không sao đâu,nếu thích cô cứ ở lại."

"Tôi không làm phiền anh chứ?"

"Không hề gì; tôi chỉ ra ngoài này vì trong đó tôi chưa quen ai nhiều và ban đầu tôi cảm thấy hơi ngỡ ngàng ấy mà."

Chàng trai mỉm cười rồi lại ngồi xuống, thoáng im lặng và lúng túng nhìn đôi giày của mình. Cuối cùng, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên và vui vẻ, Jo bắt chuyện hỏi: "Hình như trước đây có lần tôi đã gặp anh, có phải anh ở gần nhà chúng tôi không?".

"Ngay sát vách". Chàng trai nhìn lên rồi cười, Jo cũng bật cười theo: "Hôm ấy, chúng tôi rất vui khi nhận được món quà Noel tuyệt vời của anh."

"Của ông tôi đây".

"Nhưng chính anh đã gợi ý cho ông làm thế phải không, thưa anh Laurence?".

"Sao cô lại nghĩ thế, thưa cô March?".

"Tôi không phải là cô March, chỉ là Jo thôi".

"Tôi cũng không phải là anh Laurence mà chỉ là Laurie".

"Laurie Laurence- cái tên nghe thật lạ".

"Họ của tôi là Theodore nhưng tôi không thích bỏ tội bạn cứ chọc là Dora, vì vậy tôi đã t chúng phải gọi là Laurie".

"Tôi cũng không thích cái tên Josephine của mình và rất muốn mọi người gọi tôi là Jo. Làm sao anh có thể buộc mọi người thôi gọi anh là Dora nữa vậy?".

"Thì đánh nhau thôi".

"Còn tôi thì không thể áp dụng biện pháp của anh với dì March được". Jo đùa, nên có lẽ đành phải chịu vậy thôi".

Cả hai cùng vào cửa ngắm mọi người khiêu vũ một lát rồi Laurie khẽ hỏi: "Jo này, bạn có thích khiêu vũ không?".

"Nếu có đủ chỗ thì tôi cũng thích lắm nhưng ở đây như thế này chắc chắn tôi lại dẫm phải chân người khác hay có hành động nào sơ ý nên tôi không muốn. Còn anh không nhảy sao?".

"Cũng thỉnh thoảng nhưng tôi đi xa lâu quá vì bạn học ở ý, Thụy Sĩ rồi Pari

nên giờ thì tôi lạc hậu với những điệu nhảy ở mình mất rồi."Jo cảm thấy mình rất mến Laurie và muốn biết anh ta bao nhiêu tuổi nhưng cô bé lại không muốn hỏi.

"Chắc anh cũng sắp vào đại học rồi nhỉ?"Jo đánh bạo hỏi,"Tôi vẫn thấy anh cặm cùi đèn sách."

"Một hai năm nữa cơ, 17 tuổi tôi mới vào đại học."

"Vậy anh chưa tới 16 tuổi sao?"Jo nhìn anh bạn cao lớn ngồi trước mặt mình mà nãy giờ cô đinh ninh là đã 17 tuổi.

"Tháng tới tôi tròn 16 tuổi".Một lát sau tiếng nhạc lại cất lên,Laurie đột nhiên quay sang "bản nhạc hay thật,bạn nhảy cùng tôi nhé?".

"Tôi...không thể Laurie à, khi nãy tôi nói với chị Meg rằng tôi sẽ không hiểu vũ vi...."Nói đến đây Jo ngập ngừng giây lát nhưng cô nghĩ không có gì xấu xa nên tiếp:"Anh thấy đấy,chiếc váy của tôi phía sau cháy một lỗ nhỏ và mặc dù tôi đã vá lại nhưng trông vẫn không được đẹp lắm.Chị Meg dặn tôi ngồi yên để không ai thấy.Anh sẽ cười tôi thôi,tôi biết chỗ vá rất vụng".

Nhưng Laurie không cười mà vẫn mời tể nhị:"Chẳng có gì xấu xa cả, ngoài này có một phòng trống rất rộng,chúng ta có thể nhảy mà chẳng ai trông thấy cả.Bạn vui lòng nhảy với tôi chứ?".

Họ khiêu vũ với nhau thật say sưa! Khi bản nhạc kết thúc cả hai đều cảm thấy người nóng bừng và cùng ngồi xuống nghỉ.Đôi bạn mới bắt đầu trò chuyện cởi mở được một lúc thì có người đến nhấn Meg cần gặp Jo.Meg bị đau chân và đang ngồi nghỉ ở phòng bên.Jo không muốn Laurie ở lại một mình nhưng cô vẫn đi ngay.

Jo vào thấy Meg đang ngồi nghỉ,chân kê lên một chiếc ghế.

"Chân chị đau lắm".Meg nói:"Có lẽ vì đôi giày này quá nhỏ.Chắc chị không thể đi bộ về nhà được đâu Jo à".

"Em biết ngay cái giày nhỏ xíu kia sẽ làm chị đau mà".Jo nói về trách

móc."Chúng mình phải thuê xe ngựa thôi.Chị không thể ở đây cả đêm được."

"Đi xe ngựa đắt lắm .Chị e rằng mình không đủ tiền đâu.Từ đây về thị trấn khá xa và cũng chẳng có ai để mình nhấc về nhà cả".

"Để em đi".Jo nói;

"Không!Không được! Khuya rồi trời tối thế này em không về một mình được đâu."

"Thế để em hỏi anh Laurie nhớ anh ấy về nhẩn nhé".

"Không ! Đừng nhờ ai cả.Chị không nhảy được nhưng lát nữa thế nào bác Hannah cũng đến.Chùng nào bác tới em báo cho chị ếót nhé.Họ vào rồi kìa! Thôi em đi lấy cái gì ăn rồi mang cho chị một ít cà phê."

Jo đi ra lấy thức uống cho chị, nhưng khi cầm chiếc tách trên tay trở vào, cô sơ ý làm đổ cà phê xuống vạt váy trước.

"Ôi thôi!"Cô bé kêu lên,"Mình làm hư mất chiếc áo rồi!".

"Tôi giúp gì cho bạn được không?".Một giọng nói thân mật vang lên sau lưng cô.Jo quay lại:Laurie đứng đó, một tay mang mấy chiếc bánh ,tay kia bưng một tách cà phê.

"Tôi định đem ít cà phê cho chị Meg."Còn tôi đang định mời ai đó thứ này".Laurie dí dỏm.

Jo dẫn Laurie đến chỗ Meg.Anh cũng không quên lấy thêm cà phê và bánh cho Jo,họ cùng ngồi xuống và trò chuyện vui vẻ.Chẳng mấy chốc Meg đã quên đi cái chân đau của mình.Khi Hannah đến,cô liền đứng lên nhưng lại phải ngồi xuống ngay vì đau quá.Laurie trông thấy và biết Meg không thể đi bộ về nhà được.

"Xe của ông tôi cũng vừa tới.Hãy để tôi đưa các cô về".

"Nhưng anh về sớm thế sao?"Jo ái ngại."Có lẽ anh chưa muốn về đâu!".

"Không! tôi cũng về đây.Tôi luôn về sớm Jo à.Xin cho phép tôi đưa tất cả

các bạn về nhà."

Chẳng bao lâu, chiếc xe ngựa sang trọng của ông Laurence chở tất cả mọi người lăn bánh trên con đường trở về thị trấn. Các cô gái chào tạm biệt Laurie và cảm ơn anh rất nhiều rồi rón rén đi vào nhà hy vọng sẽ không làm mấy cô em gái thức giấc. Nhưng chưa chi chúng đã kêu toáng lên: "Kể chuyện khiêu vũ cho chúng em nghe với!" Nghe chuyện xong hai cô bé lại thiếp đi ngay. Jo ngồi xuống rửa đôi chân đau của Meg rồi lại lấy lược chải tóc cho chị.

"Chỉ cảm giác như mình là bà hoàng ấy nhỉ!" Meg khẽ nói. "Về nhà bằng xe ngựa này và bây giờ được một nữ hầu chải tóc".

"Em không tin những bà hoàng được vui bằng mình đâu chị Meg ạ". Jo đáp. Có lẽ Jo nói đúng!.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 5

Sang nhà Laurie

Buổi chiều, Jo từ nhà dì March trở về sớm hơn mọi người vì hôm ấy tuyết rất dày. Không thích ngồi mãi trước lò sưởi, cô bèn vớ lấy cây chổi và bắt tay dọn một lối đi nhỏ chạy băng qua lớp tuyết để Beth có thể đi vào vườn được. Cô trông thấy cụ Laurence lái xe ra khỏi nhà và khi đang quét tuyết cạnh bức tường ngăn đôi đôi hai nhà, Jo chợt bắt gặp Laurie đa ng rầu rĩ ngồi bên khung cửa sổ.

"Tội nghiệp anh ấy thật! ở nhà có một mình, anh ấy cần có bạn bè chơi

cùng".Nghĩ thế,Jo bốc một nắm tuyết ném vào cửa kính,Laurie ngẩng lên trong thấy Jo,khuôn mặt anh rạng rỡ hẳn lên.Laurie cười to,mở cửa sổ và gọi với ra.Cô bé vẫy vẫy cây chổi trên tay kêu lớn:"Anh bị bệnh hay sao thế?" "ừ , tôi bị cảm lạnh phải nằm trên giường cả tuần nay rồi,nhưng bây giờ đã khá hơn."

"Thế anh đang làm gì vậy?"

"Chẳng làm gì cả.Ông nội có đọc sách cho tôi nghe nhưng tôi chả thích mấy quyển sách ấy."

Sao anh không rủ ai đến chơi cho vui."

"Tôi không quen ai cả.Hay là Jo sang chơi nhé?"

"Để em xin mẹ đã,nếu được em sẽ qua.Thôi,anh đóng cửa sổ lại đi,đợi em một tí."

Mấy phút sau Jo quay lại,một người hầu dẫn cô đến phòng của Laurie.Lúc bước vào cô nói:"Mẹ em hỏi thăm sức khỏe của anh,còn đây là bánh của chị Meg gửi anh để uống trà."

"Gia đình Jo tốt quá".

"Em đọc sách cho anh nghe nhé?"Jo hỏi.

"Thôi,tôi thích nghe Jo nói chuyện hơn.Bạn kể cho tôi nghe về bốn chị em bạn đi.Có phải Beth thì thường ở nhà, Meg là cô gái xinh đẹp còn Amy là em út đúng không?"

"Sao anh biết?".

"à, trong khi chơi đùa tôi hay nghe các bạn gọi nhau như vậy.Tôi biết nhìn qua cửa sổ nhà khác thật chẳng hay tí nào nhưng mỗi lần như vậy tôi cảm thấy như đang được ngắm một bức tranh:ác bạn ngồi bên nhay trong ánh lửa,quây quần bên bàn ăn. với người mẹ của mình.Jo biết đấy,tôi không có mẹ".Trông anh buồn rầu đến nỗi Jo phải thốt lên:"Laurie này,anh muốn nhìn bao nhiêu cũng được nhưng sao anh lại không qua chơi với tụi em.Ông nội

không cho phép ư?".

"Ông tôi thì cho phép,nhưng khi nào mẹ các bạn cho ,tôi sẽ qua...Ông tôi lúc nào cũng sống với sách,còn thầy Brooke không còn ở đây nữa nên tôi chẳng biết đi chơi cùng ai và ở nhà gần như suốt ngày".

"Buồn thật đấy".Jo nói về cảm thông."Anh cần phải ra ngoài nhiều hơn".

"Jo có thích đi học không?".

"Em không đi học.Em đến giúp việc cho dì em."

Rồi Jo kể chuyện về con chó con mập ù, về chú chim ở nhà dì March và về những cuốn sách mà cô phải đọc cho bà nghe.Cứ thế Jo làm cho Laurie cười rũ ra.Cười mãi đến cả chảy nước mắt.

Sau đó học nói chuyện về sách.Laurie nói:"Nếu thích ,bạn hãy xuống xem sách truyện nhà tôi.Đừng sợ vì ông nội đi vắng rồi."

"Em đâu có sợ".

"Tôi không tin đâu."Laurie nói."Ngay cả tôi đôi khi cũng rất sợ người ông lớn tuổi của mình."Anh dẫn Jo xuống căn phòng đầy sách và tranh ảnh.Jo đưa mắt nhìn quanh khẽ thốt lên:"Chao ôi!Nhiều sách quá!".Ngay lúc ấy có chuông reo ngoài cửa,một người hầu phòng bước vào nói:"Bác sĩ đến khám cho cậu Laurie".Anh quay qua nói với Jo:

"Tôi đi đây một tí nhé Jo?"

"Vâng anh đừng lo.Em thích được xem những thứ thế này."Jo đứng trước bức chân dung vẽ hình ông cụ Laurence,ngắm nhìn ông cụ hồi lâu,khi cánh cửa sau lưng xịch mở cô nói với Laurie:"Em chắc mình sẽ chẳng sợ ông của anh đâu.O^ng có đôi mắt hiền từ dù miệng hơi có nét khó tính.Tất nhiên không đẹp bằng ông ngoại em nhưng em thấy rất mến ông".

"Xin cảm ơn cô!".Một giọng nói trầm trầm vang lên.Quay lại Jo nhận ra không phải là Laurie mà chính là ông Laurence.Lúc đầu cô toan bỏ chạy.Nhưng khi nhìn ông,cô thấy ông đang mỉm cười với cô:

"Vậy là cháu không sợ ta?"

"Dạ không sợ lắm thưa ông!"Jo đáp.

"Và có phải ta không đẹp bằng ông ngoại cháu?"

"Dạ không hoàn toàn như vậy,thưa ông."

"Nhưng cháu thấy mến ta,đúng không?"

"Vâng ,thưa ông."

Câu trả lời của Jo làm ông vui lòng.Ông cười to ,bắt tay Jo rồi triu mến nói:"Cháu can đảm lắm,g giống như đứa ông của cháu.Thế từ nay giờ cháu chơi gì với thằng cháu nội của ta nào?"

"Cháu chỉ cố gắng làm người láng giềng tốt bụng.Anh ấy chỉ có một mình,chị em chúng cháu rất muốn anh ấy vui vì chúng cháu chưa quên món quá Giáng Sinh của ông, thưa ông."

"Thế nhưng đứa trẻ dạo trước được các cháu nhường phần ăn sáng thế nào rồi?"

"Nhà Hammel hả pống,chúng đều khỏe cả rồi ông ạ."

"Nói với mẹ cháu là ông sẽ sang thăm nhé,còn bây giờ thì ta vào nhà uống trà đi."Ngay lúc đó Laurie chạy vào.Anh thật sự ngạc nhiên khi thấy Jo và ông nội đang trò chuyện với nhau;còn ông cụ suốt buổi dùng trà cũng ngạc nhiên không kém khi nghe Laurie và JO chuyện trò với nhau như đôi bạn cũ.

"Thằng bé trông vui hẳn lên."Ông nhủ thầm "Chính là nhờ con bé".Dùng trà xong,Laurie dẫn Jo đi một vòng khắp gian nhà rộng,chỉ cho cô xem tất cả những đồ đạc sang trọng được bày biện trong nhà.Khi họ trở lại chỗ ông cụ Laurence,Jo trông thấy một cây đàn dương cầm rất lớn và cô ước gì Beth cũng được nhìn thấy nó.

"Anh có chơi đàn không Laurie?".Jo hỏi.

"Cũng thỉnh thoảng."Anh trả lời.

"Nó chơi khá đấy".Cụ Laurence nhận xét."Nhưng ta hy vọng nó sẽ làm được

điều gì đó lớn lao hơn."Jo đứng dậy xin phép ra về.

"Cháu phải về rồi sao?"

Vâng thưa ông,trễ rồi ạ".

"Bạn qua chơi nữa nhé".

"Vâng ,nhưng anh phải hứa khi nào đỡ bệnh sẽ sang nhà bọn em đấy".

"Chắc chắn anh sẽ sang".

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 6

Beth đạt được ước muốn của mình.

Sau lần Jo sang chơi, một cuộc sống mới bắt đầu đối với Laurie.Bà March rất vui khi được đón tiếp Laurie,chẳng bao lâu anh và bốn cô gái đã trở thành những người bạn thân thiết.Laurie ít học hành hơn trước song cụ Laurence mừng khi cháu mình được hạnh phúc trong một tập thể cùng trang lứa.Những bữa tiệc lớn được tổ chức tại tòa nhà rộng lớn của Laurie,anh cùng các cô gái sáng tác các vở kịch và những bữa tiệc ngoài trời.Meg thích được tha thân khắp ngôi nhà của Laurie ,Jo thì khoái ngồi hàng giờ trong phòng rộng để đọc sách.Còn Amy thì ngắm nhìn những bức tranh ,chỉ có Beth là nhút nhát đến nỗi không dám bước chân vào.Cô muốn được chơi nhạc trên chiếc dương cầm đồ sộ kia nhưng lại không dám lại gần vì sợ ông cụ Laurence.

Khi phát hiện ra điều này,cụ Laurence bèn cố gắng tạo điều kiện cho Beth.Hôm ấy,khi sang thăm nhà bà March và các cô con gái,ông cụ cứ nói

chuyện về âm nhạc và các nhạc sĩ. Cứ thế Beth ,cô bé vốn ham âm nhạc mỗi lúc một nhích dần về phía ông. Sau đó lại tâm sự tiếp về những bài học nhạc của Laurie.

"Laurie dạo này không có nhiều thời gian để học nhạc." Nói đến đó một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu ông, ông tiếp: "Và tôi lấy làm phần khởi về điều này vì tôi không muốn thằng bé dành quá nhiều thì giờ vào âm nhạc, nhưng cây đàn piano không nên bỏ phí, vì thế tôi sẽ rất mừng nếu có đứa nào trong các con chị thỉnh thoảng lại sang chơi cho vui. Chúng sẽ không phải gặp ai cả và sẽ chẳng làm phiền gì đến tôi bởi vì tôi làm việc trong căn phòng cuối nhà." Khi ông cụ đứng dậy ra về, ông nói: "Tất nhiên nếu bọn trẻ không thích sang thì..."

Lúc bấy giờ ,Beth mới tiến lại rụt rè, đặt bàn tay mình vào tay ông cụ và nói: "Con thích lắm, thưa ông, con rất thích."

"Cô bé âm nhạc là con có phải không?".

"Con là Beth và con rất yêu âm nhạc. Con sẽ sang nếu ông hứa sẽ không có ai nghe con chơi đàn cả."

"Không có ai đâu, con của ta. Khi nào con thích con cứ sang". Ông cụ đưa tay ra, Beth lúc này tin cậy đặt đôi bàn tay nhỏ bé vào tay ông với tấm lòng biết ơn vô hạn. Sáng sớm hôm say đôi theo ông Laurence lái xa ra khỏi cổng, Beth mới dám đi qua nhà ông. Sau hai nhà lần sợ sệt ngoái lại nhìn lui cuối cùng cô cũng vào nhà bằng cửa hông, rồi rón rén đi tới căn phòng có cây dương cầm. Laurie đã để sẵn vào bản nhạc dễ nhưng rất hay cho cô và Beth dành trọn một buổi sáng thật hạnh phúc này bên cây đàn tuyệt vời ấy. Cô bé quên đi nỗi sợ hãi ả, quên đi chính mình và tất cả chỉ còn niềm vui say trong thế giới âm nhạc của riêng mình. Cuối cùng bác Hannah báo cho cô biết đã đến giờ ăn tối và đưa cô về nhà.

Kể từ hôm ấy, sáng nào Beth cũng sang chơi đàn. Cô bé không bao giờ trông

thấy ai cả, và cũng chẳng biết rằng ông cụ Laurence thường ngồi ở phòng bên nghe cô chơi nhạc, nhớ về đứa cháu gái bé nhỏ, yêu quý đã chết cách đây lâu lắm. Beth thực sự hạnh phúc và vô cùng biết ơn ông cụ, cô quyết định làm một đôi giày để tặng ông. Với sự giúp đỡ của mẹ và các chị, chẳng bao lâu cô đã hoàn tất và gửi món quà cho ông Laurence. Hai ngày trôi qua không có hồi âm, Beth lo sợ ông cụ không hài lòng với đôi giày của mình. Nhưng một buổi nọ, khi đi dạo trở về, cô bé nghe những tiếng gọi vui mừng: "Có thư cho em này Beth. Lại đây nhanh lên em đọc đi."

Khi Beth đang vội vã chạy vào, Jo reo lên: "Ôi!, Beth ơi, nhìn xem ông cụ đã gửi gì cho em áy". Mọi người chỉ trỏ và kêu to: "Nhìn kìa! Nhìn kìa!". Beth đưa mắt nhìn theo và run lên vì sung sướng, trước mắt em là một cây piano xinh xắn, trên có một lá thư ghi: "Gửi cô E.M"

Beth hồi hộp mở lá thư ra đọc. bức thư khá nghiêm trang như viết cho một người đã trưởng thành.

"Thưa cô March kính mến!

Chưa có đôi giày nào khiến tôi hài lòng như đôi giày cô gửi tặng. Để đáp lại lòng tốt ấy, tôi xin gửi đến cô cây đàn piano nhỏ bé này vốn trước kia là của cháu gái tôi.

Chân thành cảm ơn cô và gửi cô những lời chúc tốt đẹp nhất.

Bạn của cô.

James Laurence."

Mấy chị em xúm lại quanh cây đàn piano xinh đẹp còn Beth thì ngồi xuống đánh thử, cô thấy cây dương cầm thật tuyệt vời.

"Bây giờ em phải đi cảm ơn ông cụ đi." Jo nói nửa đùa nửa thật vì cô nghĩ rằng Beth không đủ cam đảm làm việc đó.

"Vâng, em đi ngay đây kéo lát nữa em lại thấy sợ." Beth nhanh nhẹn bước ra khỏi nhà, đi xuống lối nhỏ băng qua khu vườn rồi vào nhà ông cụ Laurence

trước sự sững sốt của mọi người. Ông Laurence lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi trông thấy cô bé

"Con đến đây cảm ơn ông ,thưa ông."Beth chưa nói hết thì ông cụ đã nhìn cô mỉm cười thật trêu mến đến nỗi cô bé không ngần ngại chòang hai tay ôm lấy cổ ông và hôn ông.

Ông cụ rất sung sướng bên đứa cháu gái bé nhỏ,cam đảm.Ông bế cô đặt lên chân và hai ông cháu vui vẻ trò chuyện như đã vui nhau lâu lắm.Khi về,ông cụ tiễn Beth ra đến tận cổng và bắt tay cô bé và nhắc nón lên chào.Khi mấy chị em trong thấy cảnh này,Jo vui mừng nhảy nhót,Amy kinh ngạc đến sủyt té nhào ra ngoài cửa sổ còn Meg thì thốt lên:"Ôi! chị dám tin rằng thế giới này đã đến ngày tận số rồi!".

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 7

Cãi nhau

Chiều thứ bảy,Amy vừa mới cảm dậy.Trông thấy các chị mặc đồ đi chơi , em hỏi ngay:

"Mấy chị đi đâu thế?"

"Em nhỏ không nên hỏi làm gì".Jo nói.Amy nổi quạu:

"chị Meg ,nói cho em đi biết đi.Em nghĩ mấy chị có thể cho em theo cùng.Lúc nào em cũng ở nhà có một mình,chị Beth cứ mãi chơi piano."

"Chị không thể cho em đi được ,Amy à!Người ta đâu có mời em."

"Thôi, chị Meg khỏi nói nữa".Jo kêu lên."Amy không đi được.Nó không

phải là trẻ con và không có quyền giận dỗi".

"em biết các chị đi xem kịch Nàng Tiên với anh Laurie." Amy sụt sịt. "Và em cũng sẽ đi. Em có tiền đủ để trả tiền về".

"Nghe chị nói đây Amy". Meg ôn tồn. "Mẹ không muốn em ra ngoài khi vừa bệnh xong, tuần tới em sẽ đi cùng Beth và bác Hannah vậy".

"Không, em thích đi với các chị và anh Laurie cơ. cho em đi nhé, chị Meg. Em sẽ không hư đâu."

"Mình cho Amy đi cùng chứ Jo?" Meg hỏi, "Nó có thể mặc thêm áo ấm và chị tin mẹ sẽ cho phép".

"Không, nếu Amy đi thì em sẽ ở nhà và Laurie sẽ chẳng thích thế đâu".

"Em đi!" Amy kêu lên.

"Em không thể ngồi cùng với mấy chị được". Jo giải thích. "Vì chị kiếm đâu ra chỗ ngồi nữa bây giờ, chỗ của em thế nào cũng xe chỗ của mấy chị. Mà chị lại không muốn để em ngồi một mình, thế là em sẽ ngồi chỗ của Laurie còn anh ấy thì ngồi một mình. Em không đi được!" Amy bắt đầu khóc toáng lên và Meg cố thuyết phục cho cô bé hiểu. Nhưng Laurie đã đến, khi hai chị em cùng Laurie đi ra khỏi nhà, Amy kêu to: "Chị sẽ phải ân hận về việc này, Jo March ạ!".

Câu nói của Amy làm cho Jo mất cả hứng thú xem phim. Cô và Amy thường cãi nhau và sau đó Jo luôn luôn cảm thấy hối tiếc. Cô biết mình hay nóng tính và luôn cố kiềm chế bản thân.

Khi về đến nhà, Jo chờ xem Amy đã làm gì để trả thù mình. Nhưng cô chẳng thấy gì, mãi đến chiều hôm sau. Vài ngày trước đó, Jo đã viết xong một số mẩu truyện ngắn cho một cuốn sách, cô dự định sẽ gửi quyền truyện cho bố.

"Có ai lấy quyền sách của tôi đâu không?" Cô hỏi mọi người.

"Không". Meg và Beth khẽ lắc đầu. Jo nhìn sang Amy:

"Em lấy hả Amy?"

"Không, em không biết nó ở đâu cả và em cũng chẳng quan tâm."

"Chắc chắn em phải biết.Nói cho chị ngay đi nếu không chị sẽ bắt em phải thú nhận đấy".Jo vừa nói vừa lay mạnh Amy.

"Chị sẽ không bao giờ còn trông thấy quyển sách ngớ ngẩn ấy."Amy tuyên bố."Em đốt nó rồi".

"Sao?Quyển sách nhỏ mà chị đã dốc sức viết để tặng bố khi trở về!Em không thể đốt nó được".

"Vâng,em đã đốt.Em đã bảo là chị phải trả giá về việc không cho em đi hôm qua mà!".

Jo túm lấy Amy,thét lên:"Đồ tồi!Đồ tồi!chị không thể viết lại được nữa và chị sẽ không bao giờ tha thứ cho em."

Meg và Beth chạy lại bên cho Amy, Jo đau khổ lao lên căn phòng nhỏ trên gác,khóa trái cửa lại để kìm chế cơn tức giận của mình.Dưới phòng khách Amy cũng khổ sở không kém.

"Sao em lại làm như thế được?"Meg trách.Beth và mẹ bất ngờ đến nỗi không còn thốt lên được lời nào và Amy cảm thấy chẳng có ai yêu thương mình cả.

Jo xuống dùng trà,nét mặt vẫn lộ vẻ bức bối và Amy phải cam đảm lắm mới nói được câu:"Tha lỗi cho em ,chị Jo.Em hối hận lắm".

"Không bao giờ chị tha thứ cho em".Jo đáp và không thềm để ý gì đến đứa em suốt buổi tối hôm đó.Đến giờ đi ngủ,bà March nói với Jo:"Còn à, không nên quá giận mà sẽ mất khôn.Phải biết tha thứ, giúp đỡ lẫn nhau và ngày mai làm lại từ đầu Jo ạ!"Jo tưởng chừng mình sẽ gục đầu xuống và bật khóc nhưng biết Amy đang đứng đó nghe,cô bèn nói giọng cương quyết:"Đó là hành động xấu xa, con sẽ không bao giờ có thể tha thứ được."

Chiều hôm sau,suốt cả buổi sáng vất vả ở nhà dì March trở về, Jo cảm thấy bức dọc không vui.Cô nói một mình:"Mình sẽ rủ Laurie cùng đi trượt

tuyệt. Anh ta rất tốt và đáng mến. Anh ấy sẽ giúp mình cảm thấy dễ chịu hơn." Amy nhìn Jo đi xa rồi nói với Meg: "Lần trước chị ấy hứa cho em đi trượt tuyết và đây là sân băng cuối cùng còn lại trong mùa này. Em biết chẳng hay tí nào nếu xin đi cùng khi chị ấy đang bận mình như vậy."

"Amy nào, em rất sợ khi đã đốt quyển sách của chị Jo và chị ấy khó lòng mà tha thứ cho em được. Nhưng bây giờ nếu đi theo chị ấy, em sẽ thấy Laurie làm chị Jo tươi tỉnh hơn cho mà xem. Lúc ấy hãy xin lỗi một lần nữa may ra chị ấy sẽ tha thứ cho em".

"Vâng, em sẽ cố". Amy khẽ đáp.

Cô bé mặc vội chiếc áo ấm và chạy thật nhanh đến nơi trượt tuyết không xa mấy. Khi em đến, Laurie lẫn Jo đã sẵn sàng. Jo trông thấy Amy nhưng ngoảnh mặt đi. Laurie thì không thấy cô bé. Anh đang thử độ cứng của lớp băng gần đó rồi ngoai lại dặn Jo: Trượt gần bờ đấy. Băng ở giữa sông không an toàn đâu".

Jo nhủ thầm khi theo Laurie: "Không biết Amy có nghe thấy không nhỉ? Mình có cần nói cho nó biết không?.... Không, hãy để nó tự lo lấy". Cô quyết định đi tiếp nhưng có cái gì níu kéo cô lại. Jo xoay người nhìn lui vừa kịp lúc trông thấy Amy giơ hai tay lên kêu cứu. Tim cô thất lại vì sợ hãi. Amy bị lọt qua lớp băng mỏng té xuống nước.

Laurie nằm dài trên băng, đưa cây gậy cho Amy nắm. Cả hai kéo cô bé lên, tuy không xây xát nhưng Amy ướt sũng và lạnh cóng. Họ cởi áo khoác ra quấn quanh người Amy cho ấm. "Chúng ta phải đưa Amy về nhà thật nhanh, nếu không nó sẽ bị cảm lạnh mất." Laurie lo lắng. Họ chạy về nhà, chẳng bao lâu Amy đã nằm gọn trên chiếc giường ấm áp bên bếp lửa trong gian phòng của mình. Cô bé nhanh chóng thiếp đi, bà March và Jo đi lên: "Mẹ có chắc là em không sao chứ?" Jo khẽ hỏi.

"Ồn thôi, con và Laurie đã xử lý đúng: mặc áo ấm và nhanh chóng đưa em về

nhà".

"Ôi !Mẹ ơi!"Jo nức nở"Nếu em có mệnh hệ nào thì chỉ tại cái tính giận hờn đáng ghét của con thôi.Con đã giận em và không nói cho em biết phải đi gần bờ.Con biết một ngày nào đó con phải trả giá đắt cho sự khó tính của mình.Mẹ ơi! Con phải làm gì bây giờ?"

"Con phải cố gắng mềm mỏng với người khác.Chúng ta ai chẳng có lúc phạm sai lầm.đôi khi con cũng làm mẹ rất bực mình nhưng mẹ đã kiềm chế,nén lại những lời không hay.Tìm cách hiểu và tha thứ cho người khác.Mẹ đã học bài học đó suốt 40 năm qua".

"Ôi! Mẹ ơi,gia mà con được bằng một nửa của mẹ".

"Mẹ hy vọng là con sẽ tiến bộ nhiều ,Jo ạ".Bà March đáp.

Jo ôm lấy mẹ và cả ai cùng lặng nhìn Amy.Cô bé khẽ cựa mình trong giấc ngủ, mỉm cười rồi thức dậy,đưa hai tay về phía Jo.Hai chị em hôn nhau và không còn nhớ gì về vụ xích mích hôm trước.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 8

Đến thăm một gia đình giàu có

Anie Moffat gặp Meg tại bữa tiệc nhà bà Gadinier và rất mến cô:họ đã trở thành đôi bạn thân của nhau.Mùa xuân năm ấy,Anie mời Meg và cô bạn Sallie Gadinier đến nhà mình chơi hai tuần.Meg đang bận dạy bốn cô bé nhà King nhưng chúng bị bệnh nên cô có thể đi được.Jo và Amy giúp chị chuẩn bị quần áo cho chuyến đi.

"em thấy cái váy xanh mặc ở nhà của chị trông rất xinh,nó được xuống gấu dài hơn rồi mà"Beth nói.

"Chiếc váy xám chị nên mặc vào những bữa tiệc nhỏ,còn chiếc màu trắng dành cho những bữa tiệc lớn hơn".Jo góp ý.

"Em thấy chị mặc màu trắng rất gọn".Amy nhận xét,tay thích thú mân mê vạt váy trắng.

Meg không được vui lắm:Chiếc đầm trắng của cô đã giặt nhiều nước rồi và cô biết gia đình Moffat rất giàu ,họ có nhiều quần áo đẹp.

"Không biết đến bao giờ chị mới mua được những chiếc váy mới chị thật sự ưa thích."Cô thở dài.

"Chẳng phải có lần chị nói rằng,được đến ở với gia đình Moffat là chị vui lắm rồi sao?"Beth hỏi.

"Đúng,chị có nói vậy.Chị vẫn vui đấy chứ,chị sẽ cố gắng không nghĩ nhiều về quần áo nữa."Cuối cùng thì mọi thứ cũng đã xong.Những bộ quần áo giản dị được xếp vào chiếc túi du lịch và Meg lên đường.

Cô nhận thấy gia đình Moffat thật sự rất giàu có,tòa nhà rộng lớn của họ chứ đầy các vật đáng giá.Cả hai ông bà Moffat đều trông đầy đà và thỏa mãn.Họ là những người vui vẻ,dễ mến,họ tiêu tiền bạc và những gì đồng tiền mang lại.song họ cũng rất tốt bụng và luôn mogn Meg có được những ngày vui thật sự.Meg thích cuộc sống nhà rồi, vô lo với hầu hết thời giờ ngồi trước gương chải tóc,diện quần áo hay đi chơi cùng bè bạn.Ban ngày,cô đi chơi bằng xe ngựa và tối đến thường đi xem phim.Ai cũng tỏ ra yêu mến cô Meg xinh đẹp và cô rất lấy làm hạnh phúc.Nhìn các đồ dùng sang trọng trong nhà Moffat,cô thấy ham muốn được giàu có vô cùng và khi nhìn lại căn nhà của mình,cô nghĩ sao nó nhỏ bé và nghèo nàn đến thế.

Bước sang tuần lễ thứ hai là một bữa tiệc liên hoan nhỏ mà ở nhà Meg đã dự định chỉ mặc chiếc váy xám.Nhưng cô thấy nó thật mờ nhạt giữa những bộ

đầm sang trọng của đám bạn,cô quyết định mặc chiếc váy trắng thay vì để dành nó cho bữa tiệc lớn tối hôm say.Tuy vậy,chiếc đầm vẫn trong thật lắm thường bên những bộ quần áo khác và qua ánh mắt của đám bạn gái,Meg biết họ cũng nghĩ thế.

Trong khi cô cảm thấy khở sở về những chiếc váy trên người thì một người hầu phòng bước vào, trên tay cầm một hộp lớn và một bức thư.Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy cả hai đều gửi cho Meg.Khi chiếc hộp được mở ,các cô gái trông thấy một bó hồng tuyệt đẹp .Anie reo lên."vui quá!thế nà chúng tôi không biết bạn đã có người yêu".

"Thư là thư của mẹ mình,còn hoa hồng do Laurie gửi".Meg nói.

Đọc xong thư mẹ,Meg thấy trong người vui vẻ trở lại.Khi buổi liên hoan bắt đầu,cô nhảy múa và ca hát thật vui vẻ,trông cô lúc nay xinh đẹp hơn bao giờ hết.Đang mải mê tận hưởng những giây phút vui tươi,Meg tình cờ nghe bà Moffat nói chuyện với con gái,Belle:

"Cậu Laurie mấy tuổi rồi nhỉ?"

"Khoảng 16,17 tuổi".

"Cậu ta sẽ là người chồng tuyệt vời của một trong những đứa con nhà March."Bà Moffat tiếp:"Sau khi ông nội qua đời ,cậu ấy sẽ rất giàu.Mẹ tin rằng bà March đang tính đến chuyện ấy mặc dù con khá sớm.Tất nhiên bọn con gái của bà chưa nghĩ đến đâu".

"Tội nghiệp chị ấy!"Belle thốt lên:"Chị ta chỉ có mỗi chiếc váy trắng đã cũ,theo mẹ mình có nên cho chị ấy mượn cái khác không?Chị rất tự trọng nhưng có lẽ cũng chấp nhận thôi".

"Để xem đã,mẹ sẽ mời cậu Laurie đến dự tiệc vào ngày mai".

Meg rất tức giận khi mẹ mình bị đánh giá như vậy.Lần đầu tiên cô mới bắt đầu hiểu người ta nghĩ như thế nào về tình bạn giữa Laurie và chị em cô.Và cô cũng cảm thấy không vui khi mọi người nghĩ về chiếc váy của cô như

thế.Cô giấu những suy nghĩ của mình và không cho ai biết cô đã nghe thấy những gì.

Sáng hôm sau,Belle Moffat nói với cô:"Mẹ mình đã mời ngày Laurence đến dự tiệc tới nay đây".

"Ông ta không đến đâu".Meg cười lớn.

"Vì sao?"

"Ông già quá rồi, đã trên 70 tuổi".

"ồ tất nhiên chúng tôi muốn nói đến cậu thanh niên ấy".

"Chẳng có cậu thanh niên nào cả.Laurie chỉ là một cậu bé".

"Nhưng anh ấy gần bằng tuổi bạn rồi còn gì."

"ồ không.Cậu ấy chỉ mới khoảng 15 tuổi,còn tôi đã gần 17 tuổi.

"Anh ấy thật tuyệt vời khi gửi tặng bạn những đóa hồng hôm qua."

"Vâng ,cậu ta vẫn thường tặng hoa cho tất cả bọn tôi vì trong vườn cậu ấy trồng rất nhiều hoa,và lại chúng tôi rất thích."Vừa lúc ấy,bà March đi vào,hỏi các cô gái sẽ mặc gì cho buổi tiệc lớn tối hôm đó.

"Con sẽ mặc bộ lụa đỏ."Sallie nhanh nhẩu.

"Bạn sẽ mặc gì Meg?"

"Mình mặc lại cái váy trắng dù tối hôm qua nó đã hơi bẩn."

"Sao bạn không nhắn gia đình gửi lên cái khác".

Mình không còn cái nào nữa".

"Chỉ một cái váy thôi ư?Lạ thật".Sallie thốt lên,nhưng chưa kịp dứt lời thì Belle Moffat đã nhìn cô khẽ lắc đầu nói:"Meg không cần có nhiều váy.Bạn ấy thật sự chưa đến tuổi được mời đi dự những buổi dạ hội.Mà Meg này,nhân tiện mình có một chiếc váy đã chật.Mình muốn bạn mặc thử xem ,chiếc váy đó rất tuyệt".

"Bạn tốt quá".Meg đáp."Nhưng không sao đâu,mình sẽ mặc lại chiếc váy cũ của mình nếu bạn thấy được.Nó cũng đẹp và thích hợp cho một bé còn nhỏ

tuổi như mình."

"Ồ, mặc đi mà Meg, hãy để mình giúp bạn sửa soạn cho buổi tiệc này. Bạn đẹp lắm và mình rất vui được chuẩn bị trang phục cho bạn, mình sẽ chẳng nói cho ai biết đâu. Rồi mọi người sẽ thấy bạn đẹp đến đường nào. Nà Meg! Bạn đồng ý đi".

Meg không nỡ từ chối lời đề nghị lịch thiệp như thế, thêm vào đó cô cũng muốn chiêm ngưỡng xem trong bộ váy người lớn trong cô như thế nào. Thế là Meg quyết định quên hết những cảm giác trước đó về gia đình Moffat và hứa sẽ làm những gì Belle thích.

Tối hôm đó, Belle và cô hầu phòng người Pháp, Hontense đóng cửa phòng và bắt đầu trang điểm cho Meg. Họ thao phần lên mặt, lên hai cánh tay Meg, uốn lại mái tóc cho cô. Và họ giúp cô mặc lên người chiếc váy xanh đôi chỗ quá chật làm cô hơi khó chịu và cổ áo thì quá rộng khiến cho Meg có cảm giác, không kín đáo. Rồi họ đeo đồ trang sức, bông tai cho cô, Meg xỏ chân vào đôi giày xanh cao gót, tay cầm một bó hoa bọc giấy bạc. Belle và Hontense kêu lên sung sướng: "Lại gương ngắm thử xem, Meg"

"Sao mình vừa thấy chật chội bịt bùng lại vừa thấy hở hang quá" Meg thốt lên. Thật ra Meg trông rất kiều diễm, song chiếc váy không thích hợp cho một cô gái còn quá trẻ như cô. Và buổi tiệc hôm ấy nhiều người đã hỏi xem cô là ai. Đúng lúc đang trò chuyện với một nhóm bạn trai, Meg tông thấy Laurence. Anh cúi mình chào cô, nhưng mắt tròn xoe sững sờ đến nỗi lúc ấy Meg ước gì mình đang mặc chiếc váy trắng của chính mình.

Meg nói: "Tôi rất mừng khi thấy bạn đến".

"Jo muốn tôi đến đây để về kể cho ấy cô nghe hôm nay chị có xinh đẹp không?"

"Thế bạn sẽ nói gì với Jo?"

"Tôi sẽ nói rằng tôi không nhận ra chị, chị trong người lớn lắm và không

giống với chị nữa."

"Bạn tôi chỉ thử trang điểm cho tôi thôi. Thế bạn không thích chiếc váy này sao?"

"Không!" Laurie đáp.

"Tại sao?".

"Tôi không thích chiếc váy này và theo tôi nó không hợp với chị".

"Bạn là người khiếm nhã nhất mà tôi gặp đây". Meg nói giọng gắt gỏng rồi quay đi chỉ kịo nghe thêm lời nhận xét của một chàng trai lớn tuổi

hơn: "Người ra đang chơi trò gì với cô bé ấy nhỉ? Tối hôm qua trông cô ấy dễ thương bao nhiêu thì bây giờ cứ trông như là con búp bê phết sơn ấy".

"Chao ôi!" Meg trầm nghĩ, "Pàhi chi mà mình không ngoan hơn! Mình cứ mặc chiếc váy trắng dù đã cũ".

Một lát sau, Laurie trở lại mời Meg cùng nhảy: Tôi không thích chiếc váy chị đang mặc nhưng tôi thích chị." Meg mỉm cười và đứng lên: "Bạn cẩn thận kéo lại ngã vào chiếc váy dài lượt trượt của tôi. Tôi biết mình quả là ngu ngốc khi mặc nó."

Trước đây, khi ở nhà họ vẫn thương nhảy với nhau như thế và trong niềm vui của buổi lễ khiêu vũ, họ quên hẳn cuộc xích mích nhỏ vừa qua. Cả hai đều nhảy rất đẹp và thấy hạnh phúc.

"Hãy hứa là bạn không kể gì cho cả nhà nghe về chiếc váy của tôi. Nếu biết chắc mẹ sẽ buồn lắm." Laurie hứa. Vừa lúc đó... Moffat đến mời Meg cùng nhảy. Laurie ngồi ngắm họ khiêu vũ, sau đó anh hết sức ngạc nhiên khi thấy Meg uống vài ly rượu. Anh đi ngang khẽ nhắc cô: "Đừng uống nhiều quá, chị Meg".

"Tối nay tôi không còn là Meg nữa". Meg cười lớn và nói: "Trong bộ váy này tôi là cô gái khác rồi". Khi bản nhạc tiếp theo nổi lên, trong cơn men rượu đã chênh choáng. Meg nhảy mức quay cuồng. Sau đó Meg lại tiếp tục ười nói ồn

ào với một số thanh niên khác.Laurie cảm thấy buồn cho Meg.Nhưng trước lúc tiệc tan anh không còn lúc nào tiện để nói gì với Meg nữa.

Sáng hôm sau,Meg đau đầu kinh khủng và phải nằm mãi trên giường.Ngày hôm say khi chuyển đi chơi kết thúc,Meg cảm thấy vui khi được trở về nhà. Sau lần đi xa trở về tối hôm đó Meg ngồi tâm sự với mẹ và Jo.Nhìn quanh gian phòng nhỏ cô thủ thỉ với mẹ:"Nhà vẫn là nơi tuyệt nhất và con sung sướng được sống trong không gian yên ắng này."

"Mẹ mừng khi nghe con nói vậy.Thế mà mẹ cứ cho rằng thâm tâm con không nghĩ thế."Bà March nói và linh cảm của người mẹ báo cho bà biết trnog tâm tư con gái bà có điều bất ổn.

"Mẹ ơi!con có điều này muốn nói với mẹ".

"Em đi ra ngoài chứ?"Jo hỏi.

"Tất nhiên là không."Meg ngăn."em biết rõ là có bao giờ chị gâly em điều gì đâu".

"Mẹ và Jo đang đợi nghe con nói đây"Bà March mỉm cười bảo Meg nhưng trên khuôn mặt vẫn thoáng nét lo âu."

"Mẹ đã nghe con kể về chuyện họ trang điểm cho con trong buổi tiệc nhưng mẹ chưa biết lúc đó trông con thế nào đâu.Laurie không thích chiếc váy đó.Còn con lại nghe một người gọi con là búp bê phết sơn.Con biết con đã đại dột nhưng con muốn được một lần thử xem mặc một chiếc váy như vậy sẽ như thế nào.Rồi mấy bạn trai lại chuốt rượu cho con và thế là con càng trở nên lố bịch hơn.Mẹ ơi!Con xin lỗi mẹ."

"Thế thôi sao,Meg?"Bà hỏi."Mẹ nghĩ rằng con còn điều gì buồn phiền nữa, đúng không?".

"Dạ,"Meg đáp rất khẽ rồi cô kể cho mẹ nghe những gì bà Moffat nói về Laurie:"Bà ta nói rằng:"Mẹ đang toan tính để Laurie cưới một trong bốn chị em con,vì anh ấy rất giàu có."

Bà March trông rất giận.Jo thì lập tức la lối:"Em chưa bao giờ nghe ai nói ngốc nghếch như vậy.Hãy đợi đấy,khi nào con gặp được gia đình Moffat!Anh Laurie chắc sẽ phá lên mà cười khi nghe nói mẹ định gả một trong bốn chúng con cho anh ấy!"

"Nếu em nói cho Laurie biết,chị sẽ không tha thứ cho em đâu,Jo à!Meg nói khẳng khái."em không được nói ra những điều ấy phải không mẹ?"

"Đúng,không uược đâu Jo "Bà March dặn:"Con không bao giờ được phép rêu rao những chuyện ngu ngốc ấy.Đáng lẽ mẹ không nên cho con đến ở đó mới phải,Meg à.Gia đình Moffat có thể rất tử tế thật đấy,nhưng đối với họ tiền bạc vẫn là điều đáng quan tâm hơn cả.Mẹ mong con không có ấn tượng gì xấu trong chuyến đi vừa qua chứ?".

"Ngoài việc đó ra ,con rất thích chuyến đi này,mẹ ạ!"Meg thú nhận."Nhưng con cũng học được nhiều điều mà qua đó con biết mình đã quá đại dốt."Meg vẫn tiếp về e dè:"Nhưng mẹ này,mẹ có định gì cho chúng con thật sao?"

"Có chứ,các con yêu của mẹ,như bao người mẹ khác,mẹ cũng suy tính nhưng chẳng phải như bà Moffat đã nói đâu.Con và Jo,cả hai đều đã đủ lớn không để biết mẹ đang tính gì cho tương lai của các con.Dĩ nhiên mẹ muốn các con luôn luôn xinh đẹp và giỏi giang.Mẹ mong các con có một mái ấm gia đình hạnh phúc bởi vì đối với một đời con gái,hôn nhân hạnh phúc là điều rất quan trọng.Meg này,chính vì thế nghĩ về điều đó là chính đáng và biết chuẩn bị cho nó là khôn ngoan,để khi cái giờ phút ấy đến con có thể là người vợ hiền hạnh phúc,con à.Tuy nhiên mẹ chẳng mong các con lấy được một người chồng giàu có chỉ vì họ có nhiều tiền,có thể dâng cho các con nhà cao cửa rộng cùng những thứ quan trọng khác.Mẹ vẫn vui khi các con làm vợ những người nghèo mà họ thật sự yêu thương và đem đến hạnh phúc cho các con."

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 9

Chỉ chơi không làm

Sau chuyến đi của Meg, bốn chị em bắt đầu đón một mùa xuân đầy thú vị. Họ cùng đi dạo rất lâu, hái những đóa hoa dại, cùng nhau làm vườn, cái khi vườn mà mỗi chị em đều có một khoảng nhỏ riêng trồng những loài hoa mà mình yêu thích. Họ cùng Laurie chèo thuyền trên sông, thật ra trò chơi nào, Laurie cũng đều tham gia. Những ngày trời mưa, bốn chị em cùng viết bài cho tờ báo hàng tuần của họ. Jo là người gom nhặt và sắp xếp các bài báo và cho xuất bản. Còn trong căn phòng sát mái của Jo, Meg là người đọc tin cho mọi người cùng nghe. Một thời gian sau khi tờ báo được phát hành, Laurie cũng được phép viết báo và có mặt tại buổi đọc đêm thứ bảy hàng tuần. Chính điều đó đã gợi cho Laurie nghĩ ra cách biến cái chuồng chim nhỏ đã cũ thành hộp thư báo. Hộp thư được treo trên tường phía bên trên bờ rào giữa khu vườn hai nhà và cả hai gia đình đều được quyền sử dụng nó. Họ gửi cho nhau mọi thứ - nào là thơ, hạt giống, bản nhạc, thư từ và bánh ngọt. Cả cụ Laurence cũng tham gia trò chơi và đã gửi cho bốn cô gái những món quà bất ngờ. Trong lúc đó, bác làm vườn nhà ông Laurence đã từ lâu có cảm tình với bác Hannah lại gửi sang cho bác ấy cả một bức thư tình nữa chứ. Tất cả mọi người được một bữa cười thích thú. Beth là người đưa thư cho gia đình March, dường như mỗi thành viên trong hai gia đình đều yêu thích những thú vui mà bưu điện riêng mang đến.

Chẳng bao lâu xuân đi, hè lại đến. Một ngày tháng sáng ấm áp nọ. Meg làm việc trở về nhà, reo lên với mọi người: "Ngày mai, con của bà King sẽ đi biển nghỉ mát 3 tháng. Thế là con sẽ rảnh rồi! Con sẽ không phải làm việc gì trong 3 tháng. Trời ! Thú vị biết bao!" Jo cũng có một niềm vui như chị, tuy có vẻ mệt nhọc vì phải giúp dì March gói ghém quần áo và tiễn dì đi nghỉ lâu ngày ở một vùng quê xa.

"Các chị sẽ làm gì trong thời gian rảnh sắp tới?" Amy tò mò.

"Buổi sáng, chị sẽ ngủ muộn tùy thích." Meg trả lời sung sướng. "Rồi sau đó thức dậy chẳng phải làm gì cả, chỉ suốt ngày nghỉ ngơi."

"Còn em không thích vậy đâu". Jo nhanh nhẩu. "Em có nhiều sách lắm, em sẽ đọc, đọc hoài nếu không có gì vui hơn."

"Chị Beth này, thôi đừng bắt em học bài nữa nhé." Amy láu lỉnh. "Nếu chị Meg và Jo không làm gì cả chỉ có chơi và nghỉ ngơi thì chúng ta cũng vậy."

"Được, chị sẽ làm đúng như vậy nếu mẹ không phiền lòng. Chị muốn học những bản nhạc mới rồi còn may trang phục mùa hè cho búp bê của chị nữa chứ."

Meg hỏi về nài nỉ: "Chúng con sẽ nghỉ ngơi hoàn toàn, chỉ làm những gì chúng con thích được không mẹ?"

"Được rồi!" Bà March mỉm cười, "Các con cứ theo kế hoạch đó của mình trong một tuần lễ để xem mình có thích không cái đã. Mẹ nghĩ đến cuối tuần thế nào các con cũng ngán ngẫm vì chỉ chơi không làm cho mà xem."

"Ôi! Không đâu". Meg khẳng định. "Con sẽ yêu thích tuần lễ đó lắm".

Sáng hôm say. Meg dậy rất trễ. Cô vốn không thích ăn sáng một mình. Phòng ăn thì bản thiêu Beth chẳng chịu lau dọn. Amy thì vứt sách vở bừa bãi khắp nơi. Jo thì chưa thềm thay hoa, chỉ có góc phòng của mẹ vẫn như mọi ngày. Meg ngồi mơ tưởng những chiếc váy đẹp cô thích mua. Jo đã đi ra sông cùng Laurie từ lúc nào. Beth không dọn dẹp chén đĩa để bừa bãi trên bàn, còn

mình thì đi lục tìm vải may áo quần cho búp bê.Khi đã chán việc may vá.Beth lại vút mọi thứ trên sàn và đi chơi piano.

Amy diện bộ váy trắng đẹp nháy của mình và ngồi chơi trong vườn.Khi đã mệt vì không có làm gì,cô bé đi dạo phố lại bị mắc ư làm ướt hết cả váy đẹp.

Buổi tối hôm ấy,bốn cô gái kể cho mẹ nghe họ đã thích thú cả ngày hôm đó đến mức nào.Nhưng nhìn nét mặt chúng,bà March biết rằng các con bà không vui.Suốt cả tuần đó,mọi việc đều dồn cả cho bác Hannah và bà March.Tuy vậy,nhà cửa vẫn đâu vào đấy.Trong lúc ấy Meg ngồi hí húi sửa lại áo quần của mình sao cho giống với của A.Moffat,còn Jo đọc sách cho đến khi mắt dại đi ,cáu bẳn với mọi người và ngay cả với Laurie.Amy là người đau khổ nhất bởi cô bé hiểu ra rằng không có Jo và Meg giúp,cô chẳng làm được việc gì khác ngoài việc vẽ,vẽ và vẽ mãi đến chán ngấy.Beth đôi lúc lại quên mất mình đang trong tuần lễ lười và thế là cô tiếp tục làm những công việc hằng ngày .Nhưng dù thế trông cô cũng không thanh thản và vui vẻ bằng lúc khác...

Vào hôm cuối tuần,bà March quyết định cho các con mình một bài học.Sáng hôm ấy,khi bốn chị em từ phòng ngủ xuống,chẳng có bữa điểm tâm nào cả,trong bếp chẳng thấy đồ lửa.Meg lên lầu xem có chuyện gì xảy ra.

"Mẹ bệnh rồi"bà March bảo,"Bác Hannah và mẹ đã quá mệt mỏi,vì thế mẹ cho phép bác ấy được nghỉ một ngày.Mẹ sẽ ở yên trong phòng,rồi lát nữa mẹ sẽ ra ngoài dạo một lát.Các con phải tự xoay sở công việc không có mẹ và bác Hannah."Jo vui mừng khi lại có việc để làm.Cô và Meg đã chuẩn bị bữa điểm tâm rồi đưa lên cho mẹ.Trà pha rất dở,trứng thì cứng,bà aArch chỉ mỉm cười.Lường trước được bữa điểm tâm của các con gái bà làm ,bà đã mang sẵn thức ăn lên trước nhưng không để cho các con trông thấy mình không ăn những thứ chúng nấu.

"Chúng sẽ phải qua một ngày vất vả đây.Nhưng bù lại chúng sẽ ngoạn lên thôi."Bà March nhủ thầm.

Meg không hài lòng tí nào với kiểu nấu nướng của mình,nên đến tối quyền đầu bếp được nhường cho Jo.Nhớ lại cái hôm cãi nhau với Laurie,Jo nghĩ mình nên mời anh ấy sang ăn tối cho vui rồi nhân dịp làm lành.

"Tốt hơn hết em nên xem lại mình có những gì trước khi đi mời bạn bè đến dùng cơm."Meg bảo Jo.

"Ôi,có nhiều này,rau củ này.Em sẽ mua thêm ít cá,trái cây và một ít cà phê nữa".

"Đừng mua quá nhiều thứ,Jo à.Em không thể nấu hết mọi thứ được đâu,rồi lại ngọt như đường cho mà xem,em nên hỏi ý kiến mẹ trước khi đi chợ."

"Tất nhiên em sẽ hỏi.".Nói rồi Jo chạy lên phòng bà March.Mải đọc sách,bà March giờ mới ngược lên bảo:"Mua gì tùy con,lát nữa mẹ sẽ không ăn ở nhà,mẹ đi dạo rồi ăn tối luôn thể."Jo không thể tin được chính mẹ mới sáng sớm thế này đã ngồi đọc sách.

"Sao mà mọi việc sáng sớm hôm nay cứ làm sao ấy nhỉ".Cô nghĩ thầm."Kìa Beth lại khóc,dấu hiệu chẳng lành đối với gia đình mình nữa rồi".

Jo đi nhanh xuống vườn hỏi xem tại sao Beth lại khóc rống như có chuyện gì bất hạnh quá thể.Con chim nhỏ của Beth,Pip,nằm chết cứng trên lòng,lơ đờn thức ăn cận sách và không còn tí nước nào.

"Chính em đã giết nó rồi,"Beth thút hít,"em quên không cho nó ăn,ôi Pip ơi!Làm sao ta có thể tàn nhẫn với mi đến như vậy?"

Jo nhặt chút chim lên.Nó chết thật rồi.

"Em sẽ không bao giờ có một chú chim khác nữa",Beth khóc to,"Em xấu quá không xứng đáng nuôi một con khác nữa."

Jo muốn ở lại với Beth nhưng có quá nhiều việc cô phải làm nên đành để Beth lại cho người khác đỡ dành,còn mình đi xuống bếp rửa chén.Bếp là

chưa ai nhóm lửa, nước lạnh ngắt. Thế là Jo phải hì hục một lúc mới nhóm được bếp và bắc nước. Xong việc Jo quyết định ra chợ mua ít thức ăn trong lúc đợi nước nóng. Cô mua ít cá nhưng không đủ cho bữa tiệc nhỏ và trái cây không tươi mấy. Giờ Jo mới nhận ra mình thật lúng túng khi tự đi chợ. Meg hứa với Jo sẽ làm bánh mì nhưng mãi nói chuyện với Sallie Gadiner, cô quên khuấy mất. Jo mở cửa: "Chị có nhớ món bánh mì không đấy?"

"Ôi! chị làm ngay đây mà!" Meg giật mình nhớ ra. Cô làm vội vàng nên bột mình quá đặc và bánh bị cháy.

Crocker là một mệnh phụ lớn tuổi mà mấy chị em dù đã gắng nhưng không mấy ưa bà ta lắm. Crocker đến đúng vào bữa con, lúc bà March vừa đi dạo nên Meg phải ngồi tiếp trong khi Jo một mình tất bật lo công việc nấu nước. Quá nhiều việc phải làm! Thịt phải hầm, cá phải nấu, trái cây phải rửa sạch và xếp vào đĩa, bàn ăn phải dọn.

Cuối cùng thì Jo cũng kéo chuông đến giờ ăn cơm, Phải trễ mất gần cả tiếng. Tội nghiệp Jo! Mọi thức ăn đều dở. Thịt bị hầm quá nhừ, cá thì ít quá mà lại chưa chín kỹ, bánh mì thì cháy đen.

Amy cười, bà Crocker trông bức bối còn Meg thì đau khổ nhăn nhó. Chỉ có Laurie là vẫn lịch thiệp cười nói vui vẻ như thể anh ta đang thưởng thức một bữa ăn ngon lành.

"Thôi được rồi!", Jo nghĩ, "Chắc món trái cây sẽ ngon vì mình bỏ đường và lại ăn với kem nữa."

Bà Crocker nếm món quả trước tiên nhưng phải nhăn mặt và uống ngay một ngụm nước. Laurie nhăn nhuc múc từng muỗng ăn trong im lặng không nói năng một lời. Còn Amy chưa chi đã húp một thìa lớn. Cô bé hét toáng lên rồi đứng dậy chạy ra khỏi bàn ăn.

"Gì thế?" Jo lo lắng.

"Em đã nếm muốn thay vì đường," Meg nói, "Còn kem thì nhão nhót và em

quên cho vào ngăn đá."Mặt Jo đỏ bừng lên như sắp khóc.

Khi nhìn sang Laurie,cô thấy anh đang cố nhin cười.Đột nhiên cô cũng bật cười theo,cười ngặt nghèo cười đến cả chảy nước mắt.Tất cả đều bò ra cười,kể cả bà Crocker.

Meg phụ Jo dọn bàn ăn,rửa chén lau chùi bếp núc,còn Laurie lái xe đưa Amy đi chơi.Mấy chị em đều rã rời không muốn nhắc tay chân nhưng vì bạn bè đến dùng trà nên học lại vội vã ra tiếp.

Khi bà March trở về,các con bà vẫn đang cặm cụi dọn dẹp.Mãi đến tối khuya,họ mới được ngồi nghỉ.

"Thật là một ngày tồi tệ!"Jo than thở với mẹ.

"Không giống nhà mình tí nào!"Amy thở dài.

"Không có mẹ mọi việc đều rối mù cả lên".Beth kết luận rồi chòang tay qua cổ Mẹ.

"Này các con yêu!"Bà March giờ mới lên tiếng,"Các con có hài lòng với tuần lễ vừa qua không?Các con có muốn tiếp tục kế hoạch của mình nữa không?"

"Con không muốn".Jo trả lời dứt khoát.

"Con cũng vậy",tất cả đồng thanh.

"Vậy các con có nghĩ rằng làm tròn bổn phận và giúp đỡ người khác là điều tốt không?"

"Con chán ngấy cái tuần lễ này rồi"Jo phàn nàn,"Con muốn bắt đầu làm việc trở lại."

"Các con nên học nấu ăn"Bà March cười rồi nói tiếp."Người con gái nào cũng cần biết những điều ấy".vì bà đã gặp bà Crocker nghe kể lại bữa tối do Jo nấu nướng như thế nào.

"Mẹ này,"Jo hỏi,"có phải mẹ đã cố tình đi dạo để chúng con tự nhận ra mình còn vụng về,đúng không?"

"Đúng vậy,mẹ muốn các con hiểu một điều là cho chúng ta chỉ có thể thật sự hạnh phúc khi mỗi người đều làm tròn bổn phận.Mẹ biết đó sẽ là mộ bài học bổ ích nếu các con thấy được mọi việc sẽ ra sao nếu không ai chịu làm việc nhà và mỗi người cứ làm theo ý thích của bản thân bất kể người khác.Các con không chán vì không có việc gì làm chứ?"

"Chúng con chán lắm rồi,thưa mẹ."Bốn cô gái cười đáp.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 10

Miền đất hứa

Một ngày tháng 9 đẹp trời,bốn chị em cùng nhau leo lên một ngọn đồi gần nhà,chọn một bãi cỏ râm mát.Sáng hôm ấy,Laurie thấy trong người rất uể oải,anh lên đồi và bắt gặp các cô gái đang bận bịu làm việc dưới gốc cây.Meg đang khâu vá, Amy chăm chú vẽ tranh,Beth mải mê đi hái những bông hoa đủ màu xinh tươi,còn Jo đọc sách cho mọi người cùng nghe. Họ trông thật bận rộn và cả đến khi anh tiến lại rất gần mà vẫn không ai hay biết.Chàng trai hắng giọng khẽ hỏi:" Cho tôi cùng tham gia với nhé?Tôi có làm phiền các bạn không?"

Meg nhìn lên tỏ vẻ không hài lòng,nhưng Jo đã vui vẻ nói:"Tất nhiên anh có thể cùng tham gia. Khi này chúng tôi định rủ anh nhưng lại nghĩ rằng anh không thích gia nhập cùng nhóm con gái thế này".

"Bao giờ tôi cũng thích các bạn,nhưng nếu chị Meg không muốn ,tôi sẽ đi ngay."

"Nếu được ở lại tôi sẵn sàng làm mọi việc các bạn gia cho. Tôi đã quá mệt mỏi vì cứ phải ở nhà một mình".

"Vậy hãy cầm quyển sách này và đọc to cho chúng ta cùng nghe".Jo đồng ý.Laurie đón lấy cuốn truyện và bắt đầu đọc một mạch cho đến hết.Đọc xong anh hỏi: Còn bây giờ các bạn có thể cho tôi biết mình đang bắt đầu kế hoạch mới gì vậy?"

"Ta nói cho anh ấy biết chứ? "Meg quay sang ,hỏi ý kiến các em.

"Thôi được".Jo nói,"Sau tuần lễ làm biếng đầu tiên,chị em chúng tôi quyết định sẽ làm một lượng công việc nhất định trong ngày.Mẹ chúng tôi muốn chúng tôi ra ngoài trời càng nhiều càng tốt,còn thế bọn tôi đã đem mọi thứ đến đây làm...và quả thật là rất vui!chúng tôi gia làm những kẻ du hành ,và ngọn đồi đằng kia là miền đất hứa của mình."

Jo đưa tay chỉ ra xa,Laurie đưa mắt nhìn khoảng rừng thưa trải dài bát ngát trước mặt bên kia dòng sông và xa xa nhấp nhô những ngọn đồi xanh êm ả in bóng trên nền trời.Bấy giờ mặt trời đang từ từ lặn xuống đằng Tây,hắt ánh nắng vàng rực lên những áng mây,trông xa xa như những bức tường thành bao quanh một thành phố thiên đường tráng lệ.

"Nếu tất cả chúng ta đều thực hiện được những ước mơ của mình và cùng nhau sống ở nơi đó...chắc là vui lắm nhỉ!"Jo mơ màng.

Laurie lên tiếng:"Tôi mơ ước nhiều đến nỗi chẳng biết mình thích nhất cái gì nữa".

"Laurie này, bạn phải quyết định đi chứ".Meg nói:"Bây giờ hãy nói cho chúng tôi biết bạn ước muốn gì nhất?".

"Tôi sẽ nói...nhưng các bạn cũng phải nói cho tôi nghe đây nhé".

"Được thôi ,chúng tôi sẽ nói.Giờ thì bạn nói trước đi,Laurie".

"Sau khi đã mở mang kiến thức về thế giới xung quanh ,tôi muốn được sang sống bên Đứa,học nhạc thật giỏi ,trở thành một nhạc sĩ nổi tiếng .Tôi sẽ

chẳng bao giờ bận tâm về tiền bạc hay việc buôn bán mà chỉ sống cho những gì mình thích.Đó là ước mơ của tôi.Còn chị Meg thì sao?"

Phải một lúc lâu suy nghĩ,Meg mới chậm rãi nói :"

"Tôi thích có một căn nhà rộng rãi với đầy đủ tiện nghithức ăn ngon ,quần áo đẹp,nhiều tiền và những con người vui tính..."

"Chẳng lẽ không có một người đàn ông nào trong căn nhà của chị sao?"Laurie tỉnh nghịch.

"Thì tôi đã bảo là những con người vui tính đấy thôi."Meg đáp, cúi đầu lẩn tránh cái nhìn dò xét của Laurie.

"Sao chị lại không nói rằng chị thích có một người chồng đẹp trai...thông minh,cùng những đứa con ngoan ngoãn ,đáng yêu..."Jo thắc mắc."Chị thừa biết ngôi nhà trong mơ của chị không thể hoàn hảo nếu thiếu họ cơ mà."

"Còn em,trong nhà chắc cũng chẳng có gì ngoài giấy tờ,...sách vở và bút viết chứ gì!"Meg đáp lại câu kinh.

"Tất nhiên,em sẽ có riêng một căn phòng chứa đầy sách và một cây bút giúp em sáng tác truyện.,để rồi em sẽ trở thành một tác giả lừng danh nhất thế giới."

"Còn em chỉ mơ ước được sống hạnh phúc bên bố mẹ trong chính căn nhà thân thương của mình...và giúp mẹ coi sóc nhà cửa."

"Không còn gì nữa sao Beth?"Laurie hỏi.

"Vâng,từ ngày có cây đàn piano xinh xắn,em không còn ước mơ gì hơn thế nữa".

"Em thì thích nhiều thứ lắm"Amy trầm ngâm,"Nhưng mơ ước lớn nhất của em là được sang Rome vẽ tranh và trở thành một nữ họa sĩ vĩ đại hàng đầu của nhân loại."

"Chà...chúng ta ai cũng muốn giàu có và nổi tiếng,chỉ riêng Beth là không".

"Không biết 10 năm sau,tất cả chúng mình sẽ ra sao nhỉ..."Jo dỗi mắt nhìn xa

xăm, trên khuôn mặt thẳng nét tư lự.

"Anh hi vọng lúc ấy mình sẽ là được điều gì đó đáng tự hào nhưng anh lại sợ cái bản tính lười biếng của mình quá Jo à". Laurie tỏ vẻ buồn buồn.

"Mẹ em nó khi có nguyên nhân chính đáng thức dậy, tự nhiên anh sẽ hết mình vì công việc."

-Thật ư? Hy vọng mẹ em nói đúng. Đáng ra anh phải học để ông nội vui lòng nhưng ông lại muốn anh vào đại học ...rồi khi ra trường sẽ trở thành một thợ máy để quản lý hãng đóng tàu của ông. Nhưng anh không ưa lối sống ấy. Vào đại học bốn năm kể như anh đã làm tròn bổn phận đối với ông nội, nhưng giá mà có ai đó ở lại chăm sóc ông thì anh đã không chán chừ chạy sang Đứa, theo đuổi âm nhạc..."

Laurie càng nói càng tỏ ra bất bình khiến các cô gái phải ngạc nhiên. Đợi cơn giận nguôi ngoai trong lòng Laurie, Jo mới nhẹ nhàng khuyên nhủ:

"Anh nên vâng lời ông nội, Laurie à. Nếu thấy anh học hành chăm chỉ lúc này lẫn trong hững năm vào đại học, em cam đoan rằng ông sẽ thương và chiều theo mong muốn của anh. Chứ...anh mà đi rồi thì còn ai ở lại với ông nữa."

Tối hôm ấy, trong khi Beth đang say sưa chơi những bản nhạc ưa thích cho ông nội Laurie nghe, anh đứng trong bóng tối, nép mình vào cửa sổ, yên lặng lắng nghe rồi thầm nhủ : Nếu mình đi rồi, ông nội sẽ cô đơn biết mấy!...Không...hãy tạm gác những ước mơ ấy lại. Mình sẽ luôn ở bên ông bởi mình là tất cả đối với ông".

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 11

Bức điện tín

Tháng 11. Một buổi chiều u ám, đứng bên cửa sổ, Meg thốt lên buồn bã: "Trong năm, tháng này là tháng chán nhất..." Cô dõi mắt nhìn ra khu vườn tuyết phủ trắng trước nhà.

"Không biết tại sao em lại sinh đúng vào cái tháng này!" Jo đồng tình.

"Giá mà bây giờ có cái gì đó vui vui một tí, chắc chúng ta đều nghĩ tháng 11 không đến nỗi, các chị nhỉ?" Beth, một cô bé vốn rất lạc quan vẫn mong ước như thế trong cái tháng u ám này.

"Ừ". Meg khẽ gật đầu. "Nhưng cái chính là vào tháng này nhà ta chẳng có gì vui vẻ cả. Ngày nào cũng vậy, chúng ta vẫn sống như thế này, không có lấy một sự thay đổi nào cả".

"Ôi, chị Meg này, chắc là chị buồn lắm!" Jo tỏ vẻ cảm thông với người chị tội nghiệp của mình. "Em chần ngạc nhiên đâu bởi vì nhiều bạn bè cùng trang lứa với chúng ta... họ sống thật thoải mái, dư dả, còn chúng mình năm này sang năm khác lúc nào cũng bẽ bộn công việc, không được đi chơi xa".

Beth vẫn ngồi đó, trầm ngâm ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười nói như reo: "Hai niềm vui sắp đến: Mẹ về và anh Laurie đang đi qua vườn..... vào nhà, dường như có điều gì tốt lành muốn báo cho chị em mình đấy!"

Bà March và Laurie cùng bước vào nhà, chỉ mấy phút sau chuông cửa reo lên, bác Hannah vào, tay cầm theo một lá thư.

"Ôi! lại một trong những bức điện tính đáng nguyên rủa này!" Bác Hannah nói giọng run run như thể nó sắp nổ tung ra trên tay bác.

Bà March mặt mày tái nhợt khi cầm bức điện. Đọc xong bà kêu lên, loạng choạng ngã vào chiếc ghế phía sau. Jo cầm vội bức điện đọc to:

"Bà March,

Chồng bà bệnh rất nặng. Đến ngay

SHale

Bệnh viện Blank, Wahshington".

Mọi người đều nín lặng. Rồi sau cái giây phút kinh hoàng ấy bà March lắp bắp. "Mẹ... sẽ đi ngay nhưng có thể quá chậm mất rồi" Bà đưa tay về phía các con. "Ôi, các con của mẹ, hãy giúp mẹ chịu đựng cái tin khủng khiếp này!"

Bốn cô gái xúm lại quanh người mẹ của mình nắm chặt lấy tay trấn an mẹ. Nhưng rồi tất cả mọi người đều khóc... Cho đến khi bác Hannah chùi nước mắt bảo với mọi người:

"Tôi sẽ không phí thời gian khóc lóc nữa... Tôi chuẩn bị đồ đạc cho bà lên đường đây".

"Đúng đây... Bây giờ không phải là lúc để than vãn nữa". Bà March đã phản nào trấn tĩnh. "Nhanh lên các con. Để nghỉ mẹ xem kế hoạch chuyển đi sắp tới ra sao... Laurie đâu rồi?"

"Cháu đây, thưa bác." Anh đáp "Cháu làm được gì giúp bác?"

"Cháu đi gửi bức điện tin hộ bác, nhấn rằng bác sẽ đi ngay chuyển tàu sáng mai".

"Cháu đi đây. Còn gì nữa không bác?"

"Cháu gửi hộ bác lá thư cho dì March... Jo này, con mang giấy bút ra đây cho mẹ".

Jo biết mẹ mình sắp viết thư mượn dì March tiền cho chuyển đi sắp tới. Cô thầm ước: "Giá mình có tiền cho mẹ nhỉ".

"Laurie!" viết xong bà March dặn. "Thư đây, cháu không cần gấp gấp làm gì vì đăng nào thì phải sáng mai bác mới đi được. Jo! Con đi mua ít thứ để mẹ mang cho bố... Beth, giờ thì mẹ có thể nhờ con được rồi, con sang nhà ông Laurence mượn ít rượu. còn Meg... đến đây giúp mẹ gói ghém quần áo đi con!"

Lo sửa soạn cho chuyến đi của bà March, cả nhà không còn thì giờ đâu mà khóc. xong đâu đấy Meg khuyên mẹ ngồi nghỉ một lát để cô đi pha cho mẹ ít trà. Vừa lúc ấy cụ Laurence cùng Beth bước vào: "Beth vừa báo tin cho tôi biết chồng chị ốm nặng. Tôi thành thật chia buồn." Ông nói tiếp "Đây là ít rượu ...tôi đem thêm vài thứ nữa có thể giúp ích cho chị chẳng... Còn trong thời gian vắng nhà ,chị cứ yên tâm. Tôi sẽ làm hết sức mình những gì có thể giúp được cho bọn trẻ. Nhưng không biết chị có đủ sức đu một mình chuyến đi dài như thế này không? Nếu chị cho phép, tôi có thể đi cùng chị?"

Bà March thoát đầu tỏ vẻ bằng lòng với lời đề nghị của ông, vì bà cũng hơi lo phải đi xa một mình. Nhưng liên sau đó bà ngại cụ Laurence lớn tuổi ,đi xa cũng bất tiện, bà khước từ và cảm ơn ông nhiều vì sự tận tâm đối với gia đình bà. Ông cụ quay về nhưng bảo sẽ trở lại ngay.

Từ sau bếp, đang bung lên cho mẹ tách trà pha, Meg ngạc nhiên bắt gặp Brooke đứng ở cửa: "Tôi nghe tin buồn cha cô bệnh, cô March à." Anh ra nói giọng trầm buồn, rất lịch thiệp khiến Meg cảm thấy như vui hơn.

"Tôi đi London sắm đôi thứ cho cụ Laurence. Tôi đến hỏi xem bà March có cho phép tôi đi cùng không. Tôi rất vui nếu mình được giúp bà."

"Anh thật tốt quá!" Meg nói, "Chắc thế nào mẹ tôi cũng mừng lắm. Bọn tôi sẽ an tâm hơn nếu ai đó đi với mẹ." Meg nói thăm thì, quên mất cả mình đang làm gì đến lúc đôi mắt nâu của anh nhìn xuống, cô mới sực nhớ trà sắp nguội. Cô vội đi vào phòng khác và bảo Brooke đợi cô gọi mẹ.

Tất cả đều được sắp xếp đâu vào đấy, khi Laurie mang lá thư của dì March

trở về.Những lời lẽ trong thư không tử tế lắm ,nhưng có gửi kèm theo một số tiền bà March hỏi mượn.Đến lúc này,Jo vẫn chưa về.Cả nhà bắt đầu thấy bồn chồn lo lắng,không biết có chuyện gì xảy ra với cô. Cuối cùng,Jo cũng về,đặt 25 đôla vào tay mẹ,cô nói:" Mẹ ơi,đây là số tiền của con gửi cho cha.Mẹ chăm sóc cha lúc ốm và đưa cho về với chúng con,mẹ nhé".

"Ôi, con của mẹ,ở đâu ra số tiền này?"Bà March hỏi nửa mừng nửa lo,"Mẹ mong con không làm gì xấu chứ?"

"Không,con không ăn cắp đâu".Jo phân trần bằng cái giọng đượm vẻ lúng túng nghẹn ngào,"Con chỉ bán thứ của riêng con thôi".Jo vừa nói vừa cười mũ,mọi người đều sững sốt thót lên khi thấy mái tóc của cô đã cắt ngắn:"Tóc của chị!Ôi mái tóc xinh đẹp của chị!"

"Ôi,con tôi.Jo!Tại sao con lại làm thế?"Bà March khóc,xúc động không biết nói gì,nhưng ánh mắt bà nhìn Jo đầy vẻ trù mến khiến Jo sung sướng cảm thấy mình hành động xứng đáng.

Tối hôm ấy,khi cả nhà đã đi ngủ,Amy và Beth lên giường một lát đã thiếp đi.Meg định nhìn Jo cũng ngủ rồi,nhưng cô bỗng nghe tiếng thút thít rất khẽ.

"Jo,tại sao em không?"Meg khẽ hỏi.

"Tóc...tóc của em!"Cô bé tội nghiệp trả lời,gắng ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra."Nhưng em không hỏi tiếp đâu".Jo nói vẻ can đảm."Nếu ngày mai mọi việc xảy ra như hôm nay, em cũng sẽ làm đúng như vậy thôi."

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 12

Ôm đau

Sáng hôm sau, bữa điểm tâm dọn rất sớm. Các cô gái không quen dậy sớm như vậy. Trước khi đi bà March căn dặn: "Các con của mẹ, ở nhà mẹ đã nhờ bé Hannah coi sóc các con, cụ Laurence tốt bụng thế nào cũng sẽ là người bạn đáng tin cậy của các con. Cứ tiếp tục học hành các con nhé, đừng đánh mất hy vọng. Làm việc bao giờ cũng là cách tốt nhất giúp ta quên những giây phút buồn phiền."

"Vâng, thưa mẹ."

Meg con, con hãy trông nom các em thay mẹ. Khi nào gặp khó khăn gì, con nhờ bác Hannah và cụ Laurence con nhé... Jo yêu của mẹ, siêng viết thư con mẹ nhé và hãy luôn là cô gái can đảm sẵn sàng giúp đỡ mọi người trong nhà. Mẹ tin như vậy... Beth này, âm nhạc sẽ giúp con quên đi những buồn phiền, gắng làm tròn bổn phận của mình, Beth nhé! Còn Amy bé bỏng của mẹ, mẹ biết thế nào con cũng sẽ ngoan, biết giúp đỡ các chị và bác Hannah, đúng không?"

"Chúng con hứa sẽ làm theo lời mẹ dặn. !Chúng con hứa!"

Họ nghe xa xa tiếng ngựa lăn bánh trên đường dù tim ai cũng nặng trĩu nhưng họ cố không khóc. Bốn chị em nhẩn gửi cha những lời yêu thương, tốt lành nhất dù trong lòng họ ý thức được có thể cha không còn kịp nghe những gì họ nói nữa. Các cô gái lặng lẽ hôn mẹ và làm ra vẻ vui khi vẫy tay

tiễn biệt mẹ ra đi.

Đúng giờ phút chia tay ấy, mặt trời ló dạng. Ngóai nhìn lại ngôi nhà mình, bà March trông thấy các con gái bà đứng ở cổng với cụ Laurence, Laurie và bác Hannah tốt bụng, ánh mặt trời hắt những tia nắng đầu tiên khẽ mon man trên những mái tóc.

"Mọi người tốt với gia đình mình quá!" Bà March thì thào quay sang Brooke đang ngồi cạnh bà trên xe.

"Tất nhiên mọi người đều tốt vì ai cũng yêu mến gia đình bác". Brooke đáp tự nhiên. Bà March cảm thấy sự tử tế của chàng trai ngồi bên cạnh sẽ giúp bà rất nhiều trong hành trình dài trước mắt.

Khi chiếc xe đã đi khuất, các cô gái chạy vào nhà và không cảm được nước mắt. Bác Hannah nhanh nhẹn lui ra, để họ lại trong phòng một lúc. Lát sau bác mang lên một ấm cà phê rồi nói:

"Này các cháu yêu của ta, hãy nhớ lấy những ờiime dặn. Thôi đừng khóc nữa, lại đây uống một tách cà phê rồi thì mỗi người lại bắt đầu công việc của mình như chúng ta đã hứa với mẹ."

Họ ngồi vào bàn, Jo nói: "Hy vọng và luôn bận rộn còn việc, đó là những gì chị em ta phải làm. Xem thử ai nhớ điều đó nhất." Nhìn sang Meg, Jo tiếp: "Em sẽ lại đi giúp việc nhà cho dì March."

"Chị đi dạy lại cho con bà Kinh." Meg nói, thậm mong mắt mình đừng quá đỏ để có thể đi được, "nhưng..... chị nên ở nhà để trông nom nhà cửa chẳng?"

"không cần đâu." Amy ngăn lại, "chị Beth và em có thể tự dọn dẹp nhà cửa. Bác Hannah sẽ chỉ vẽ cho bọn em. Khi chị về, chị sẽ thấy mọi thứ đều tươm tất cho mà xe." Câu nói nhanh nhẩu xí phần của Amy làm cho mấy chị em tự dưng bật cười và họ cảm thấy nỗi buồn như vơi đi.

Vài ngày sau, họ vui mừng nhận được một lá thư của mẹ báo tin khá khả quan. Cha còn bệnh như đã khỏe hơn và sẽ bình phục. Mấy ngày tiếp theo

ngày nào Brooke cũng viết thư về và tuần lễ cứ trôi đi,tình trạng sức khỏe của bố ngày càng tốt lên.Meg,người chủ trong gia đình,đại diện đọc thư,rồi họ thì nhau gửi thư cho bố,mẹ và Brooke.

Hết một tuần,những tin lành trong ngôi nhà của bốn chị em đã có thể đem loan báo cho các làng giềng thân cận.Tuy nhiên,khi biết cha đã đỡ bệnh mấy chị em không còn thật sự chăm chỉ như trước nữa và dần dà quay về thói quen cũ.Jo bị cảm nặng vì quên trùm khăn trên đầu cho ấm sau những ngày mới cắt tóc .Dì March cho phép Jo nghỉ làm đến khi nào khỏi bệnh vì bà không muốn nghe một người bị cảm cúm đọc sách.Meg mỗi sáng vẫn đi dạy ,nhưng khi về nhà cứ nhênh nhang đọc qua đọc lại những lá thư Brooke gửi rồi lại viết thư sang cho anh ta và bố mẹ.Amy cũng quên làm việc nhà như đã hứa,lại ngồi vẽ thay vì phải giúp đỡ bác Hannah.

Chỉ có Beth vẫn làm những công việc của mình.Ngoài ra cô còn cố gắng làm hộ những việc mà chị và em mình bỏ bê.Một ngày kia Beth nhắc Meg:

"Em..muốn chị đi thăm mấy đứa trẻ gia đình nhà Hummel một lúc.Chị biết không,mẹ dặn chị em mình không được quên chúng đấy."

"Chiều nay chị thấy uể oải không muốn đi đâu cả."Đang ngồi tựa lưng nghỉ ngơi trong chiếc ghế bành bên lò sưởi,Meg quay sang trả lời.

Chị đi được không,Jo?"Beth hỏi.

"Nội bị cảm lạnh chị đã mệt lắm rồi...còn đi đâu được nữa."

"Em nghĩ chị gần lành rồi mà."

"Đi chơi với Laurie thì được,chứ đến nhà Hummel chị chưa đủ sức đâu."Vừa nói Jo vừa cười.

"Tại sao em không tự mình đi xem?"Meg hỏi.

"Ngày nào em cũng đến với bọn chúng cả...em bé bị bệnh,em không biết phải làm gì cho nó nữa.Bà Hummel phải đi làm suốt ,chỉ có Lottchen trông nom nó nhưng bệnh nó ngày càng trầm trọng.Em nghĩ các chị hay bác

Hannah nên đến thăm nó một lát."

"Được rồi...mai chị đi."Meg trả lời miễn cưỡng.

"Hôm nay chị muốn đi lắm..."Jo nói,"Nhưng chị muốn viết cho xong cái này đã...sao em không hỏi bác Hannah xem có gì đem cho chúng không,tiện thể em ra ngoài hít thở không khí trong lành.Như thế rất tốt cho em ,Beth à."

Beth đáp lại vẻ buồn rầu:"Em mệt quá ...vì thế em muốn chị nào đi giùm em."

"Chóc nữa Amy vào,nó sẽ đi thay mấy chị em mình ."

"Thôi...em ngồi nghỉ một lát đợi nó luôn."Beth ngả người vào ghế.Mọi người lại trở lại với công việc đang làm và chẳng ai nhắc đến gia đình Hummel nữa.

Một giờ sau,lúc bác Hannah đang ngủ bên bếp,beth lặng lẽ bỏ đầy thức ăn ngon vào giỏ xách cho mấy đứa bé khốn khổ nhà Hummel.Cô mặc áo khoác rồi lăm lũi ra khỏi nhà,ngoài trời lạnh giá,đầu cô nặng trĩu,ánh mắt buồn rầu...

Cô trở về nhà rất muộn ,không ai để ý Beth thều thào đi nhanh lên lầu,vào phòng mẹ rồi đóng cửa lại.Nửa tiếng sau Jo mới tìm thấy Beth đang ngồi thừ ra trên giường,trông rã rời.

"Em làm sao thế?"Jo thốt lên,nhưng Beth đưa tay ra hiệu dừng lại gần.

"Chị đã từng bị sốt phát ban phải không Jo?"Beth hỏi.

"Ừ. lâu lắm rồi hỏi chị Meg bị ấy.Nhưng tại sao em lại hỏi vậy Beth?"

"Thôi được,em sẽ kể cho chị nghe."Beth nghên lại và khóc tức tưởi rồi cô tiếp."Ôi,Jo ơi!Em bé chết rồi!"

"Em bé nào?"

"Em bé con bà Hummel ấy.Nó chết trong tay em...Bà Hummel không kịp về."

"Trời ơi!Em tôi!Đáng lẽ chị phải đi mới phải."Jo kêu lên vẻ ân hận,ôm chằm

lấy Beth ,rồi ngồi xuống chiếc ghế của mẹ."Thế em làm gì lúc em bé chết?"
"Em chỉ biết ngồi đấy ... ôm nó thật nhẹ,,đến khi bà Hummel gọi bác sĩ về.Ông ta nói nó chết rồi...nhìn hai đứa trẻ kia,ông nói chúng cũng bị ban.Ông bảo đáng lẽ bà Hummel phải gọi ông đến sớm hơn.Bà Hummel trả lời"Tôi nghèo quá ,tôi ráng tự chữa trị cho chúng nhưng giờ thì muộn mất rồi!Được sự giúp đỡ của người khác tôi mới đủ tiền trả cho ông."Bác sĩ mỉm cười trông hiền lành...rồi ông nhìn em,cho em mấy thứ thuốc,bảo em phải uống phòng bị sốt."

Không...Em không thể bị được!"Jo khóc ,ôm chặt em mình vào lòng,"Ôi,Beth ơi ,nếu em có điều gì,chị sẽ không bao giờ tha thứ cho mình đâu!"

"Đừng sợ chị Jo à,chắc em không bị nặng đâu.Em vừa uống thuốc rồi và em thấy đã đỡ hơn."Beth nói,cố tỏ vẻ khỏe khoắn để Jo yên lòng."Ước gì mẹ ở nhà !Chị đi gọi bác Hannah đây.Bác ấy hiểu nhiều về bệnh tật."

"Đừng cho Amy vào chị nhé.Nó chưa bị bao giờ em không thích lây bệnh sang cho nó đâu....Nhưng chị có chắc là chị và Meg không bị nữa chứ?"

"Chị nghĩ là không.Nhưng nếu bị,chị cũng không thêm quan tâm"Jo nói,"Vì chị đã cho em đi đến nhà Hummel như thế này đây trong khi chị thì chúi mũi ở nhà viết lách!"

Khi bác Hannah vào,lập tức mọi người đều cảm thấy vui hơn:

"Ai cũng bị ban một lần cả."Bác an ủi,"Chẳng ai chết vì bệnh ấy nếu chữa trị kịp thời."

Jo tin lời bác ,vội đi gọi chị Meg.Khi hai chị em đến bên Beth,bác Hannah bảo:"Giờ bác nói cho các cháu biết mình phải làm gì.Đầu tiên đi gọi bác sĩ Bangs đến thăm bệnh cho Beth.Rồi các cháu xem,mình đã xử lý đúng ...sau đó gửi Amy sang nhà dì March một thời gian để tránh lây bệnh.Còn,một cháu nào ở nhà giúp bác ít ngày."

"Cháu! Vì cháu là chị cả." Meg nói.

"Cháu ở nhà cho! vì nếu cháu chịu làm nhiệm vụ của mình thì Beth đây đến nỗi như vậy." Jo giành.

"Cháu chọn ai Beth? Chúng ta chỉ cần một người thôi."

"...Chị Jo ạ." Beth trả lời. Thế là công việc được quyết định.

Meg hơi tự ái nói:

"Chị..đi với Amy đây."

Khi Amy biết chuyện, cô bé rất tức tối.: "Em không thích ở với dì March đâu! Em không muốn bị đuổi ra khỏi nhà như thế chính em gây ra chuyện."

"Như vậy chỉ để giữ sức khỏe cho cháu thôi mà." Bác Hannah dỗ dành. "Cháu không muốn bị sốt phát ban chứ?"

"Không, cháu không muốn, nhưng cháu biết mình bị rồi vì cháu đã chơi với chị Beth suốt."

Vừa lúc đó Laurie bước vào, mấy chị em kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra. Khi biết Amy không muốn sang nhà dì March, anh bắt đầu nói với Amy về thân thiện: "Amy này, nếu em, vốn là một cô bé dễ thương ngoan ngoãn, chịu ở nhà dì March một thời gian để đỡ dần cho các chị và bác Hannah, thì anh ngày nào cũng sẽ sang chơi với em, dẫn em đi chơi này, và chúng ta sẽ có những giờ phút thú vị." Cuối cùng sau một hồi kể chi tiết những trò vui họ sẽ chơi, Laurie đã thuyết phục được Amy. Cô vui vẻ hôn anh và hứa sẽ đi.

"Giờ tôi làm gì nữa?" Laurie hỏi.

Meg phân công: "Bạn gọi bác sĩ Bangs đến giúp tôi. Chúng tôi chưa quyết định được gì bây giờ cả."

"Anh ấy nhiệt tình quá." Jo nói khi nhìn thấy Laurie nhảy băng qua hàng rào, vội vàng chạy đi.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 13

Sống hay chết

Bác sĩ Bangs tới, khám bệnh xong cho Beth ông ta chẩn đoán cô đã bị mắc bệnh ban. Trong đầu ông nghĩ cô chỉ bị nhẹ, nhưng khi nghe kể Beth đã ở cùng những đứa con bà Hummel, vẻ mặt ông nghiêm hẳn lại. Ông nói phải đưa amy đến nhà dì March ngay. Những ngày sau đó Beth ốm rất nặng. Bác sĩ Bangs đến thăm bệnh thường xuyên nhưng ông rất bận nên lại phải đi ngay. Mặt khác ông cũng yên tâm khi Beth được bác Hannah tận tình chăm sóc. Meg không đi dạy nữa vì sợ mình lây cho bọn trẻ. Cô ở nhà làm việc nội trợ giúp bác Hannah. Lúc viết thư cho bà March, cô thấy mình phải báo cho mẹ biết nhưng bác Hannah ngăn lại: "Đừng cháu à, đừng nói gì cả. Tình trạng của Beth không đến nỗi tệ lắm. Làm mẹ cháu lo lắng trong lúc này là không nên đâu."

Từ Washington, bà March biết thư về báo ông March chưa được khỏe lắm nên cũng còn lâu mới về nhà được. Bệnh tình Beth ngày càng trầm trọng. Jo, người cả ngày lẫn đêm luôn ở bên cạnh chăm sóc cho Beth, rất lo lắng khi thấy em mình chẳng còn nhận ra mình nữa. Beth gọi lầm tên người này sang người khác và hay thảng thốt gọi mẹ.

Rồi vào một buổi sáng như thường lệ, Bác sĩ Bangs lại đến. Nhìn Beth một lúc lâu, cầm đôi tay nóng hổi của cô bé trong tay, ông ngược lên báo bác Hannah: "Nếu bà March có thể để chồng bà ở lại, tôi nghĩ bà ấy nhất thiết

nên về."

Jo đang đứng cạnh đó,mặt tái đi:"Cháu đi đánh điện ngay đây!"Cô nói rồi vội vã lao ra khỏi nhà,chỉ một lát sau đã quay về.Jo đang cởi áo khoác ngoài thì Laurie bước vào,tay cầm một lúc thư báo ông March đã khỏe hơn nhiều.Jo đọc thư đầy vẻ cảm ơn nhưng tim cô vẫn nặng trĩu nỗi buồn.Trông cô thiếu nảo đến nỗi Laurie phải hỏi:

"Có chuyện gì vậy Jo?Beth bệnh nặng lên à?"

"Vâng...em đã đánh điện cho mẹ."Jo vừa nói vừa tháo chiếc giày nặng nề được chân,rầu rầu nhìn Laurie.

"Hay lắm!"Laurie khen,khẽ đầu Jo ngồi vào chiếc ghế sát bên,rồi cúi xuống tháo giày giúp cô,anh hỏi:"

"Em tự gửi hay có hỏi ý kiến ai không?"

"Không,bác sĩ bảo."

"Ôi,Jo,tình hình không đến nỗi xấu thế đâu,đúng không?"Laurie phải thốt lên khi nhìn thấy nét buồn bã trên gương mặt Jo.

"Tệ lắm..Laurie à."Jo nó gần như không còn tìm được nước mắt."Beth không còn nhận ra em nữa,trông nói không giống với Beth ngày trước của em nữa.Không có ai giúp bọn em qua những giờ phút kinh khủng như thế này."Jo nói trong tiếng nấc.

Khi những giọt nước mắt lăn nhanh trên khuôn mặt tội nghiệp của Jo,đôi bàn tay cô nắm lại đưa ra bất lực dường như đang đi trong đêm tối không ai dẫn đường,không ai giúp đỡ .Laurie nắm lấy đôi và tay Jo,giọng khẽ vỗ về:"Có anh đây,Jo .Cầm lấy tay anh,em sẽ thấy lòng mình vui bớt những nỗi lo âu."Jo không nói,chỉ nắm chặt lấy tay người bạn thân thiết của mình.Dường như bàn tay bè bạn ấy đã giúp cô vững tâm trở lại...cuối cùng,cô bé khẽ nói:

"Laurie này,anh quả là một vị bác sĩ tài ba,một người bạn thật tốt của em".

"Anh nghĩ tối nay anh còn đem lại cho em những điều tuyệt diệu hơn thế nữa kìa." Laurie khoe.

"Điều gì thế?" Jo reo lên, một phút háo hức quên đi nỗi buồn trong lòng mình.

"Hôm qua anh đã gửi điện cho mẹ em, và thầy Brooke trả lời bác sẽ về ngay. Tối nay bác sẽ có mặt ở nhà. Em có mừng không?"

"Ôi, thật thế chứ Laurie... tuyệt quá! Biết nói gì cảm ơn anh nhỉ. Nhưng làm sao anh lại nghĩ ra được điều ấy?"

"Thì em biết đó, anh và ông anh cũng lo cho Beth lắm. Ông chấy anh cho rằng bác Hannah ngăn mình như vậy là không đúng. Thế là anh đi đánh điện cho mẹ em ngay. Tàu sẽ đến gia lúc hai giờ sáng. Anh sẽ đi đón bác."

"Ôi, anh Laurie ơi! Em sung sướng quá!" Jo nói với theo khi Laurie ra về. Cô chạy đi báo tin ngay cho Meg và bác Hannah. Bác sĩ Bangs lại đến, đứng nhìn Beth lặng lẽ hồi lâu, ông nói:

"Cô bé đang ở vào thời điểm sẽ có một sự chuyển biến lớn, hoặc khỏe lên hoặc càng trầm trọng hơn. Lát sau tôi sẽ quay lại."

Mấy chị em không thể nào quên được cái đêm hôm ấy. Họ thức trắng, suốt đêm túc trực trong phòng Beth với cảm giác vừa sợ sệt vừa lo âu, bất lực trước những gì sắp xảy ra vào cái giờ phút căng thẳng như thế này. Nửa đêm. Một giờ đồng hồ nữa lại trôi qua, vẫn chẳng có dấu hiệu gì, chỉ nghe tiếng xe lộc cộc của Laurie sửa soạn ra ga.

Đồng hồ đã điểm một rưỡi. Jo vẫn đứng bên cửa sổ lắng tai nghe những tiếng xe ngựa mơ hồ đằng xa. Đột nhiên cô nghe tiếng động khẽ phía giường, quay phắt lại, Jo thấy Meg đang quỳ xuống bên Beth, hai cánh tay che mặt, Jo sợ hãi: "Beth chết rồi, chị Meg không dám nói cho mình biết." Cô run run đi đến bên giường và trông thấy vẻ đau đớn trên khuôn mặt đáng yêu của đứa em bé bỗng không còn nữa. Gương mặt bây giờ trông thanh thản kỳ lạ. Jo thì thào khẽ nói: "vĩnh biệt em yêu của chị, Beth ơi, em có nghe chị nói gì

không?"Tiếng động làm bác Hannah vừa chớp mắt giật mình thức giấc.Bác đến bên giường nhìn gương mặt Beth rồi âu yếm nắm hai bàn tay cô,khẽ kêu lên:

"Con sốt đã qua rồi,giờ thì con bé đang ngủ rất say.Rồi sẽ khỏe thôi mà!Ôi,tuyệt quá!"Jo và Meg chưa kịp tin đó là sự thật thì bác sĩ vào.Ông không điển trai lắm nhưng sao hôm ấy ,mọi người đều cảm thấy ông thật đáng yêu khi ông nói với các cô gái như người cha nói với các con:

"Xong rồi,các cháu yêu của ta.Lần này cô bé dễ thương đã thắng cuộc.Các cháu giữ yên lặng cho Beth ngủ và khi thức dậy hãy cho nó ăn...."Phải cho Beth ăn những gì,hai chị em không còn nghe thấy nữa vì họ chạy ủa ra phòng ngoài,trong bóng tối,Meg và Jo ôm chặt lấy nhau khóc vì quá mừng:"Ôi,gia mà mẹ về lúc này nhỉ."Jo khẽ thàn thì.

"Nghe kia!"Meg gần như không nén được."Hình như có tiếng xe ngựa."Tiếng lộc cộc ngày càng gần.Chuông cửa reo.Bác Hannah ra mở cửa và họ nghe tiếng Laurie gọi to:

"Này các bạn ơi, Bác đã về!"

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 14

Mẹ về

Beth tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài,em thấy ánh mắt hiền từ của mẹ đang nhìn xuống em âu yếm.Cô bé còn quá yếu nên không hỏi thêm được điều gì,em sung sướng đáp lại nụ hôn của mẹ,rồi sau đó lại nhanh chóng chìm

vào giấc ngủ. Bà March ngồi bên giường, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Beth rồi bắt đầu kể cho mọi người nghe về hành trình vừa qua của mình. Tối đến ,Meg ngồi trong phòng khách viết thư cho bố biết mẹ đã về đến nhà an toàn. Jo lặng lẽ đi vào phòng Beth và thấy mẹ mình vẫn ngồi đó. Cô đi đi lại lại trong phòng vẻ lưỡng lự không vui.

"Con của mẹ, có chuyện gì thế?" Bà March ôn tồn hỏi.

"Có việc này con muốn nói với mẹ, mẹ ạ".

"Về Mg phải không?"

"Sao mẹ biết? Vâng về chị ấy. Chuyện nhỏ thôi nhưng con thấy lo lo làm sao ấy."

"Beth đang ngủ, con nói khẽ nhé. Nào bây giờ mẹ đang đợi nghe con nói đây." Jo ngồi xuống nhà , bên chân mẹ, giọng lo lắng.

"Mẹ biết không, hè năm ngoái, chị Meg để quên một đôi găng tay bên nhà cụ Laurence nhưng sau đó chỉ lấy lại được một chiếc. Laurie nói với con là thầy Brooke nhặt được và cất cùng đôi găng tay của thầy ấy luôn rồi. Có một lần thầy ấy vô tình đánh rơi chiếc găng tay đó, Laurie trông thấy và chọc cho! Rồi thầy Brooke tâm sự với anh ấy là thầy rất mến chị Meg, nhưng không dám nói ra vì biết chị còn trẻ quá mà gia đình thầy lại nghèo nữa." Nói đến đây, Jo ngược mắt nhìn mẹ dò hỏi:

"Mẹ có buồn vì chuyện ấy không?"

"Theo con thì chị Meg có để ý đến thầy ấy không?"

"Con chẳng biết gì về mấy chuyện yêu đương vớ vẩn ấy đâu!" Jo kêu lên, "Đọc chuyện con thấy mấy cô gái đang yêu hay đỏ mặt, ồm ồm đi , hay làm những việc ngớ ngẩn, còn chị Meg thì chẳng thấy gì cả. Chị ấy vẫn ăn uống, ngủ ngáy bình thường như mọi người, chỉ khi Laurie nói đùa về những đôi trai gái yêu nhau thì chị ấy mới hay đỏ mặt lên một tí."

"Vậy là theo con, chị Meg không để ý gì đến John?"

"Ai cơ?"Jo kêu lên ngạc nhiên.

"Thấy Brooke ấy.ở Washington ,bố mẹ gọi anh ấy cái tên mới và John và anh ta cũng thích được gọi như vậy."

"Ôi!Con biết ngay là mẹ sẽ đứng về phe thầy ấy mà!"Jo thốt lên bất bình,cảm thấy ngay cuộc nói chuyện rồi sẽ không kết thúc như mình mong muốn.

"Anh ta khá bộc bạch trong chuyện này.Anh ấy đã thừa với bố mẹ là anh ấy yêu Meg,nhưng trước khi hỏi cưới chị con ,anh ta muốn tự mình mua cho Meg một căn nhà tiện nghi...Riêng mẹ sẽ không cho phép Meg hứa hôn với bất cứ ai khi tuổi còn quá trẻ như vậy."

"Đương nhiên là không rồi.Con đã biết trước sẽ có chuyện rắc rối mà!Ước gì con có thể cưới gì Meg nhỉ!"

Bà March mỉm cười rồi dặn:

"Jo này,mẹ không muốn con nói bất cứ điều gì với Meg đâu nhé.Khi nào John trở lại và hai đứa có dịp ngồi nói chuyện với nhau,mẹ sẽ dò xem thái độ của chị con như thế nào."

"Con biết tổng cả rồi!"Jo nói giọng trách móc cau có:"Hai người sẽ cùng nhau đi dạo quanh nhà như một cặp tình nhân ấy,và chúng con sẽ không được bén mảng đến lối đi của họ .Thế là chị ấy không còn là chị của con nữa.!Ôi,Mẹ ơi,sao tất cả chúng con không là con trai hết cho rồi nhỉ!Lúc ấy sẽ chẳng còn gì rắc rối nữa cả."Jo nhìn lên và bắt gặp cái nhìn buồn buồn trên gương mặt mẹ" Mẹ cũng không thích như thế phải không mẹ?Con rất vui khi mẹ cũng đồng tình với con.Hay ...chúng ta tổng cổ thầy ấy đi để lại được sống hạnh phúc bên nhau..."

"Mẹ không được quyền buồn,Jo à.Việc các con có một mái ấm gia đình riêng là hoàn toàn đúng đắn.Nhưng chắc vài năm nữa ,John mới có thể lo được một căn nhà cho Meg.Hy vọng mọi việc đều diễn biến tốt lành."

"Mẹ không mong chị ấy...có được một người chồng giàu có sao?Con đã dự định để chị ấycưới anh Laurie,như thế cuộc đời chị ấy sẽ đầy đủ sung sướng hơn.Chẳng lẽ thế không tốt sao?Anh ấy vừa giàu lại vừa tốt bụng và yêu mến tất cả chúng con."

"Chớ nên định đoạt chuyện của người khác như thế Jo à.Thời gian và con tim của mỗi người sẽ tự mách bảo tất cả.Con mà làm thế hóa ra lại làm tổn thương tình bạn đấy!"

Vâng...con sẽ không làm vậy nữa đâu.Nhưng sao con ghét trông thấy mọi thứ cứ rối tung lên khi người ta trưởng thành!Giá như có một thứ thuốc nào đó con người ta có thể uống vào để dừng lớn lên nữa mẹ nhỉ"

Câu chuyện đến đây thì Meg bước vào phòng trên tay cầm lá thư vừa viết xong.

"Con viết hay lắm!"Bà March nói, mắt lướt đọc những dòng chữ trong lá thư."Hãy thêm vào hộ mẹ câu:Mẹ gửi lời hỏi thăm John."

"Mẹ cũng gọi anh ấy là John à?"Meg mỉm cười.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 15

Gã vô liêm sỉ

Vài ngày sau,Laurie khám phá ra Jo có một điều gì đó bí mật.Anh tìm cách thuyết phục cô tiết lộ cho mình biết.Chẳng mấy chốc anh đã hiểu ra đó là câu chuyện giữa Meg và thầy Brooke ,và thế là chàng trai quyết định dựng lên một màn kịch vui trên họ.

Riêng Meg thì xử sự rất khác lạ.

"Chị Meg đang yêu,mẹ ạ."Jo thủ thỉ,"Dạo này chị ấy ăn ít đi,năm thì thao thức cả đêmvà thường đi dạo tha thân một mình.Chúng ta phải làm gì bây giờ hả mẹ?"

"Chúng ta không thể làm được gì ngoài việc chờ đợi và cư xử sao cho thật khéo với chị ấy.Khi bào bố về thì mọi việc sẽ ổn cả thôi"."Lát sau Jo lấy từ hộp thư gia đình ra vài lá thư,đưa cho Meg:"Có thư cho chị này,Meg!"Chỉ chốc sau mọi người nghe từ trong phòng tiếng Meg kêu lên thảng thốt..."Chuyện gì vậy con?"Bà March chạy vào lo lắng.Jo cầm vội lá thư trên tay chị,đọc.

"Không,không thể như thế được!Đây không phải là thư của anh John Brooke.Ôi,Jo!sao em có thể làm như vậy chứ?"Meg đau khổ úp mặt vào lòng bàn tay nức nở,tưởng như trái tim của chị đang vỡ thành trăm mảnh.

"Em ư!Em có làm gì đâu.Chị nói gì thế?"Jo kêu lên ngạc nhiên.Meg giận dữ dúi cho Jo một bức thư nữa:"Chính em là tác gia của vụ này và Laurie đã vào hòa với em.Sao mấy người có thể xử sự với cả hai chúng tôi như thế?"Jo và Mẹ mở lá thư ra đọc vội:"Meg thương yêu của anh,anh không còn đủ kiên nhẫn đợi lâu hơn nữa để nói với em rằng anh yêu em đến mức nào!Anh chưa dám thừa chuyện của chúng mình với bố mẹ em nhưng anh nghĩ bố mẹ em sẽ cho phép chúng mình cưới nhau nếu biết em cũng yêu anh.Ông Laurence hứa sẽ giúp anh tìm được một công việc lương bổng rất khá và rồi em yêu ạ,chúng ta sẽ ợ5c sống hạnh phúc bên nhau.Anh xin em khoan nói gì với gia đình mà Laurie hãy gửi cho anh dù chỉ một lời hy vọng.

John yêu dấu của em."

"Trời ơi,gã này vô liêm sỉ quá!"Jo kêu lên phẫn nộ.

"jo ,con có hứa là con đã không giúp Laurie chứ?"Bà March nghiêm túc hỏi.

"Thật mà mẹ,con không hề biết gì cả.Con chưa trông thấy lá thư này,và lại

làm sao con có thể viết ra những lời lẽ ngu xuẩn ấy kia chứ!"

"Nét chữ trong rất giống chữ của John mẹ ạ".Meg công nhận.

"Thế con có viết lại cho nó không?"

"Dạ có ạ".

"Con viết như thế nào?"

"Con nói rằng con còn quá trẻ nên chưa thể quyết định cũng như giấu giếm mẹ bất cứ điều gì và con khuyên anh ấy nên nói chuyện với bố."

Nghe xong,Jo và mẹ cùng nhìn nhau mỉm cười.Jo nói:"Chị làm thế là rất khôn ngoan Meg à,thế anh ta trả lời thế nào?"

"Trong lá thư Jo vừa đưa,anh ấy nói chưa bao giờ viết cho chị những lời yêu đương như vậy và bảo rằng anh ấy rất lấy làm tiếc vì hai người đã bị Jo ,cô em gái nghịch ngợm đem ra làm trò đùa."

Jo cầm hai bức thư lên và đọc đi đọc lại một cách tỉ mỉ,rồi kết luận:"Em tin rằng John Brooke chưa bao giờ trông thấy những bức thư này.Theo em ,chính Laurie là tác giả cả hai và hiện giờ anh ta vẫn đang giữ những lá thư của chị."

"Đi gọi Laurie sang đây ngay."Bà March nói với Jo,"rồi mẹ sẽ tìm hiểu xem nó đã làm những gì ,thật là quá quắt!"

Khi Jo đi rồi,bà March cố dò hỏi xem thái độ của con gái mình đối với John như thế nào.

"Con có yêu John và có thể đợi nó được không?"

"Con rất bực mình mẹ ạ.Bây giờ không muốn quan tâm tới chuyện yêu thương ai cả và cũng có lẽ sẽ chẳng bao giờ đâu."Meg răn rỗi đáo lại như thường lệ.

Meg chạy vội ra khỏi phòng khi nghe tiếng Laurie và Jo bước vào nhà.Thái độ bà March rất nghiêm nghị và kinh tởm báo cho Laurie biết những việc làm của anh đã bị bà phát hiện.Bà ngồi trong phòng nói chuyện riêng với anh

một lúc lâu. Hai cô gái không biết mẹ đã nói những gì, chỉ thấy khi ra khỏi phòng trông Laurie rất thều thào. Họ hiểu rằng anh sẽ không bao giờ quên những gì xảy ra hôm nay.

"Tôi cho đến chết cũng sẽ không bao giờ nói gì cho thầy Brooke biết đâu chị Meg ạ!" Laurie nhìn Meg đầy ân hận, "và tôi hy vọng chị sẽ tha thứ cho tôi."

"Tôi sẽ cố, nhưng đó quả là một hành động rất không hay."

Nhìn vẻ buồn bã lộ rõ trên khuôn mặt của Laurie, Meg và mẹ đã vui lòng thứ lỗi cho anh. Chỉ có Jo vẫn im lặng từ đầu đến cuối. Chàng trai nán lại một lúc, không thấy cô nói gì với mình, anh đành cúi chào xoay người rồi lẳng lẽ đi ra khỏi cửa. Laurie vừa đi khỏi, Jo đã thấy hối hận về thái độ ban nãy của mình đối với anh. Vài phút sau, cô quyết định sang nói chuyện với anh. Lúc đầu gặp người hầu phòng nơi ngưỡng cửa, cô rụt rè hỏi: "Thưa bác có cũ Laurence ở nhà không ạ?"

"Ồ có, thưa cô, nhưng ban nãy cậu Laurie có làm cho ông cụ bức mình nên tôi không dám đến gần ... còn cậu nhà thì tự khóa mình trong phòng riêng và có lẽ sẽ chẳng chịu nói chuyện với ai. Bữa tối đã dọn ra mà vẫn không ai chịu xuống ăn cả."

Jo vào nhà, đi đến phòng Laurie và gọi vọng vào qua cánh cửa đóng chặt. Laurie thét lên: "Im đi! Nếu không anh sẽ ra và bắt em im đấy!"

Jo vẫn tiếp tục nói và khi cánh cửa bật mở, cô chạy nhanh vào phòng. Laurie trông rất tức tối. Thấy vậy, cô quì xuống nói chân thành: "Hãy tha lỗi cho em, em đến đây vì muốn chúng ta lại là bạn của nhau."

"Ôi, em đứng dậy đi, đừng ngó ngán như thế!" Laurie khò sở tiếp "Ông, nội chửi anh một trận toí bời. Nếu mà ai khác sỉ vả anh những câu đó thì...."

"Em nghĩ chẳng ai dám xúc phạm anh kiểu ấy khi thấy cơn giận này của anh. Nhưng tại sao ông lại mắng anh?"

"Vì anh không nói cho ông biết vì sao mẹ em lại đường đột gọi anh sang như

vậy. Anh đã hứa với mẹ em sẽ không nói cho ai biết về những lá thư ấy, thế là ông nổi cáu và la mắng anh. Anh tức quá nên chạy về phòng."

"Chẳng qua chỉ tại ông không biết chuyện của anh với mẹ em đấy thôi. Theo em, anh nên trở lại nói cho ông biết là anh rất hối hận về những rắc rối anh gây ra cho bọn em mà không thể nói cho ông biết đó là chuyện gì được."

"Không, anh không đi đâu!"

"Nào, Laurie, đừng đại dốt như vậy. Anh không thể cứ ngồi lì mãi trong phòng như thế này được."

"Anh không định ở đây. Anh sẽ ra đi để được tự do không còn ai ràng buộc trên cõi đời này nữa. Anh sẽ hành động tùy theo ý thích mình."

"Nếu em là con trai thì em sẽ đi cùng anh ngay nhưng đằng này... nên không thể làm tê1 được. Em muốn anh hãy làm hòa với ông nội. Thế anh có hứa rằng nếu em thuyết phục được ông xin lỗi anh thì anh sẽ không bỏ nhà đi nữa chứ?"

"Thôi được, anh hức, nhưng dù có là em đi nữa thì ông cũng không chịu xin lỗi anh đâu."

Jo đi ngay đến phòng người ông đáng kính. Nghe tiếng gõ cửa, ông cụ nói giọng bức tức: "Vào đi!"

"Cháu là Jo đây ạ." Cô bé khẽ khàng, "Cháu đến trả ông quyển sách và muốn mượn thêm cuốn khác." Ông cụ nhìn Jo, dường như ông biết đấy không phải là lý do chính cô đến gặp ông. Nén giận, ông hỏi: "Thằng cháu ta đã làm gì vậy? Mẹ con gọi nó sang, chắc chắn nó đã gây ra một vụ gì đó. Đúng không?"

"Vâng quả thật là có nhưng chúng con đã thứ lỗi cho anh ấy rồi. Qua lời nói lẫn thái độ của anh ấy, chúng con tin chắc rằng anh ấy sẽ không bao giờ tái phạm nữa, và tất cả tụi con đều hứa sẽ không nói cho ai biết về điều đó."

"Ta không muốn nói đến chuyện đó." Ông Laurence càng tỏ vẻ không yên tâm. "Ta muốn biết nó có làm điều gì không phải với mẹ con không, nếu có ta

phải đánh cho nó một trận."

"Không ,thưa ông.Anh ấy không làm gì xấu với mẹ con cả.Mẹ không muốn ai biết gì thêm về chuyện này Và Laurie đã hứa với mẹ sẽ không thể kể cho ai nghe,đó chính là lý do tại sao anh ấy không thể nói cho ông biết được.Ông ơi!con hy vọng ông sẽ tha thứ cho anh ấy."

"Thôi, được rồi,nếu sự việc chỉ có thế thì có lẽ ta nên tha thứ cho nó thôi."Ông Laurence thở dài nhưng nỗi buồn bực vẫn chưa tan,ông tiếp:"Nhưng tại sao thằng bé cứ hay làm ta bực mình thế nhỉ.Không biết cứ cái đà này rồi sẽ việc sẽ kết thúc ra sao!"

"Ông biết không,anh ấy tính bỏ nhà đi đấy ông ạ,"Jo hạ thấp giọng.Nghe đến đây ông cụ gật mình lo lắng:"Ghế quá nhỉ!con lên bảo nó xuống ăn cơm đi."

"Nhưng anh ấy không chịu xuống,ông ạ.Anh ấy rất giận vì ông đã không tin anh.Cháu nghĩ điều đó đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh ấy...."Cụ Laurence cố giữ nét mặt đăm đăm nhưng Jo đã bật cười.Cô biết mình đã chiến thắng.

"Theo con ông nên viết cho anh ấy một lá thư,nói rằng ông đã biết việc anh ấy hứa với mẹ con và lẽ ra ông đã không nên nặng lời như thế nếu hiểu chuyện sớm hơn ,có thể như vậy anh ấy mới thấy được rằng mình đã hành động đại dốt và sẽ xuống gặp ông."Ông cụ Laurence cũng phải bật cười trước sự không ngoan,khéo léo của cô bé,ông đứng dậy lấy giấy bút và bắt đầu viết một lá thư với những lời lẽ nhã nhặn xứng với cương vị của một quý ông viết cho một người bạn sau vũ cải cộ đáng tiếc.Jo âu yếm hôn lên trán ông rồi cầm lá thư chạy vội đến phòng Laurie ,chuỗi mảnh giấy qua khe cửa ,rồi hồi hộp chờ đợi.Tiếng mở giấy loạt sọt...im lặng...cánh cửa bật mở và giọng Laurie reo lên sung sướng:"Jo,em thật là một người bạn tốt!Ông nội có tỏ ra bực mình với em không?"

"Không,rất bình thường ạ".

"Chà,dường như đối với ai anh đều gây ra rắc rối.Ngay cả em có lẽ cũng sẽ không thứ lỗi cho anh mất."

"Thôi anh xuống ăn tối với ông nội đi."

Mọi người hầu như câu chuyện thế là kết thúc,nhưng riêng Meg vẫn bị ám ảnh.Cô không bao giờ còn nói chuyện về John Brooke nhưng vẫn luôn nghĩ về anh và đêm đêm hình dáng người con trai đáng mến ấy vẫn thường len lỏi vào trong giấc mơ.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 16

Giáng sinh vui vẻ

Từ hôm mẹ về,sức khỏe Beth ngày càng khác lên.Một chiếc giường nhỏ kê ở phòng khác để em có thể nằm nghỉ gần như cả ngày mà vẫn thường xuyên nhìn mẹ và các chị ra vào làm việc,cùng mấy chú mèo cưng của mình đùa nghịch dưới sàn nhà.

Từ Washington,tin tức về tình trạng sức khỏe của ông March ngày càng khả quan hơn,John Brooke vẫn ở lại chăm sóc ông và mới đây viết thư về báo cho cả gia đình biết họ hy vọng sẽ kịp về nhà đón năm mới.Vì vậy mấy chị em ai cũng nóng lòng đón đợi một ngày lễ Noen hạnh phúc với sự "hỗ trợ bày trò" của Laurie.

"Em sung sướng quá!"Beth háo hức,"Chỉ cần bố ở nhà là không gì vui bằng."

"Chị cũng vậy!"

"Em cũng thế!" Meg, Jo và Amy cũng nhao lên không kém.

Trên thế gian này đôi khi xảy ra những điều lạ kỳ như trong truyện cổ vậy. Năm nay đối với gia đình March, một điều tuyệt diệu như thế đã đến vào ngày lễ Giáng Sinh. Khi các cô gái đang cùng mẹ thích thú ngắm nhìn những gói quà Neon họ đã tặng nhau và những món quà gia đình cụ Laurence gửi tặng, Laurie khẽ hé cửa, thò đầu vào, bộ điệu rất lạ loan báo: "Và đây, một món quà nữa... dành cho gia đình March!"

Nói xong, anh trịnh trọng đưa tay đẩy cửa, nhường bước cho một quý ông cao lớn, đầu trùm mũ lông che khuất mặt, theo sau là một vị nữa với dáng người cao ráo, môi mấp máy như muốn nói điều gì, nhưng không sao thốt lên thành lời. Người đi đầu cởi mũ ra. Và kìa...! BỐ! Bốn chị em reo toáng lên, đua nhau chạy ùa đến. Thật không lời nào tả xiết được nỗi vui mừng của họ.

Khỏi phải nói cũng biết các cô gái cùng mẹ mình đã ríu rít, vòng tay qua cổ và ôm hôn bố thắm thiết đến mức nào. Cũng hoàn toàn vô tình trong giây phút mừng mừng tủi tủi ấy, vị khách thứ hai thầy Brooke đã trao cho Meg một nụ hôn. Bác Hannah lật đặt đi từ dưới bếp lên không, giâu được nỗi vui mừng xúc động trên khuôn mặt, bác nở nụ cười sung sướng, rồi báo cho cả nhà biết bữa tối noen đã được dọn ra sẵn sàng. Bà March âu yếm nhìn chồng. "Trước khi ăn tối, anh và Beth nên nghỉ một lát đã." Rồi khẽ đẩy mỗi người xuống một chiếc ghế bành rộng. Nhưng Beth nào có chịu ở yên, cô bé chỉ một lát sau đã chạy qua ngòai lọt thỏm trong lòng bố và cả hai chẳng kịp nghỉ ngơi gì, vì lại say sưa trò chuyện với nhau. Laurie, ông nội và thầy giáo Brooke đều ở lại cùng ăn cơm tối, vì thế bữa tiệc càng thêm ấm cúng, rôm rả hơn. Ăn xong, những vị khách xin phép ra về để gia đình March được thoải mái bên nhau sau những tháng năm xa cách, và lại Beth và ông March cũng cần được nghỉ ngơi. Tối hôm ấy, cả gia đình quay quần bên bếp lửa trong căn phòng nhĩ. Ông March lúc này mới có thể chậm rãi kể lại những ngày làm

việc của mình tại Washington và giải thích cho mọi người biết vì sao ông lại có mặt ở nhà sớm hơn dự tính.

"Khi thời tiết dễ chịu hơn, bác sĩ nói bố có thể trở về được và bố cũng muốn dành cho cả nhà điều bất ngờ. Nhưng thật ra nếu không có anh Brooke thì bố chẳng làm nổi đâu. Cậu ấy đã giúp bố rất nhiều trong chuyến đi này và suốt cả thời gian bố bị bệnh.

Một cái nhìn xa xăm hạnh phúc chợt hiện lên long lanh trong mắt Meg, cô thì thầm khe khẽ: "Thật là một mùa Giáng Sinh hạnh phúc và một năm mới tốt lành!"

"Làm sao chị lại gọi năm nay là tốt lành được nhỉ?" Jo vẻ không hài lòng, "Đủ mọi chuyện rắc rối xảy ra, nào là bố ốm rồi Beth lại bệnh này."

"Nhưng em nghĩ dù sao năm vừa rồi cũng đem đến cho chúng ta nhiều điều đáng nhớ." Beth chậm rãi như chờ những giờ phút tuyệt diệu đã qua kịp rạo rức trở về.

"Chị em mình được kết bạn với anh Laurie, cụ Laurence: còn em được sang nhà anh ấy chơi đàn trên chiếc dương cầm vĩ đại! Sau đó lại được tặng riêng một chiếc đàn rất xinh nữa!"

"...Em còn đi thăm bọn trẻ nhà Hummel này.... Em bé chết ngay trong tay em, em bị sốt phát ban và sứt nửa thì chết rồi còn gì". Jo vẫn khẳng khái.

"Các con của bố vừa đi qua một chặng đường khá cam go." Ông March vẫn ôn tồn, "Và đặc biệt ở chặng cuối chắc là khó khăn lắm. Nhưng mẹ đã kể cho bố nghe về sự xoay sở, đảm đang, khéo léo của các con. Chính vì vậy bố càng tự hào về những phụ nữ bé nhỏ nhưng can đảm của bố."

Lúc ấy, Meg ngồi ngay cạnh bố. Ông March cầm lấy tay cô, vuốt ve âu yếm và nhận ra đôi tay nhỏ nhắn của con mình không còn mềm mại như trước nữa vì khâu vá, làm lụng.

"Meg, con yêu của bố". Ông vừa nói vừa nhẹ nâng đôi tay ấy lên. "Bố biết

con đã phải đảm đương nhiều việc giúp mẹ và các em. Bố lấy làm hãnh diện với đôi tay này. Nhưng mong rằng thời gian bố "buộc" phải trao đôi tay này đi cho kẻ đến cầu hôn con không quá sớm!" Ông đùa rồi cúi xuống cười với Meg, xiết chặt đôi bàn tay con vào lòng mình như không muốn rời xa. Meg cố làm ra vẻ như không hiểu bố đang nói gì. Song vẫn không giấu được vẻ bối rối, Meg biết Jo đang nhìn mình buồn bã, Beth vươn người thăm thẳm vào tai bố: "Bố này ...bố khen chị Jo đi! chị ấy làm việc siêng năng và rất thương con đấy."

"Dù mái tóc của Jo bị cắt ngắn". Ông March quay sang Jo rồi đưa mắt nhìn mọi người, "Nhưng trông con không còn giống con trai như khi bố còn ở nhà nữa. Bố nghĩ, giờ đây con không còn muốn làm con trai nữa, Jo đã cẩn thận với quần áo hơn, không còn la hét khắp nhà như trước đây nữa, đúng không? Giờ thì ra dáng một thiếu nữ xinh xắn, trầm tư và đáng yêu rồi!...Bố cảm thấy hơi nhớ cô bé nghịch ngợm ngày xưa của bố, nhưng nếu thay áo đó là một phụ nữ mạnh mẽ, độ lượng, sẵn sàng giúp đỡ người khác thì bố rất hài lòng. Bố thật sự không tìm thấy một món hàng nào dù đẹp đến mấy có thể xứng đáng mua với số tiền 25 đôla con đã gửi cho bố, Jo à! Jo mân mê gấu áo, sung sướng lắng nghe những lời bố nói.

"Thế bố không khen chị Beth ư?" Amy thắc mắc. Chính cô bé đang nóng lòng muốn nghe bố nói về mình nhưng cô vẫn ngồi yên, háo hức chờ đợi.

"Thật bố không biết nói gì về cô bé chuyên trốn mất này nữa. Giờ thì dường như con không còn quá rụt rè như trước." Chợt ông nhớ đã có những khoảnh khắc ông tưởng chừng như mất đứa con mình vĩnh viễn. Ông ôm cô bé vào lòng, áp mặt vào má cô: "Giờ Beth của bố đã khỏe hẳn rồi và từ đây bố sẽ luôn ở bên con." Nói xong, ông nhìn xuống, Amy đang ngồi ngay dưới chân, nhẹ nhàng đan tay vào sợi tóc vàng của con, ông nói: "Chắc con đã mệt vì cả chiều phải tất bật giúp mẹ. Lúc nào Amy cũng muốn làm người có ích

và không còn quá chải chuốt, bận tâm về nhan sắc của mình như trước nữa. Nhưng như vậy là con đang làm đẹp cho cuộc sống, cho mọi người xung quanh và cho chính mình đó."

Sau những lời trò chuyện rôm rả, không khí lắng xuống. Trên khuôn mặt như đóa hồng ấy thoáng chút mơ màng xa xăm. Jo hỏi: "Em đang nghĩ gì thế Beth?"

"Em đang hồi tưởng lại cái ngày chị em chúng mình cùng nhau làm việc trên đồi, cùng nhau ngắm nhìn những ngọn đồi phía xa bên kia dòng sông, nơi mặt trời hắt bạc qua những áng mây vàng. Anh Laurie cũng tham gia chơi đấy, chị còn nhớ không? Và chúng ta đã nguyện ước cho tương lai. Đường như một trong những điều ước của chúng mình đã thành hiện thực?"

"Ừ! Chị cũng nghĩ vậy". Jo nói.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 17

Jo và Meg

Ngày hôm sau, ông March ngồi nghỉ ngơi trong chiếc ghế bành lớn ở phòng khách và mấy cô con gái hầu như lúc nào cũng quần quýt bên bố, vì giờ đây bố đã ở nhà, phải ngắm nhìn, nói chuyện với bố cho thỏa lòng mong đợi. Họ cùng ngắm Ông Già Tuyết do Jo và Laurie làm ở ngoài sân, trong lòng ai đó băn khoăn tự hỏi không hiểu sang giờ này cả thấy Brooke và Laurie chưa thấy sang chơi.

Ông bà March thường nhìn Meg, suy nghĩ về câu chuyện giữa con gái mình

và chàng trai nhà bên. Một điều gì đó chắc chắn sẽ phải xảy ra. Cái trạng thái "lơ lửng" đó làm cho không khí gia đình March nhỏ bé nhiều khi im ắng hẳn. Jo thấy chị mình không vui. Rõ ràng giấc mơ của chị ấy chưa thành hiện thực.

"Chúng ta cứ làm sao ấy!" Meg lên tiếng.

"Chị biết rõ nguyên nhân mà!" Jo bắt đầu "tuyên chiến" Tất cả chỉ tại anh Brooke của chị mà ra!"

"Em không được nói" anh Brooke của chị". Như thế không đúng sự thực." Meg cố cãi lại nhưng khi nói "anh Brooke," giọng cô chẳng có gì là gắt gỏng, Chị đã nói với em rồi... là chị không để ý nhiều đến anh ấy. Bọn chị chỉ là bạn thôi. Bây giờ anh ấy trở về thì cũng vậy."

"Em không nghĩ thế!" Jo vẫn bình tĩnh, "Chị chẳng còn giống chị ngày trước nữa. Chị trông cứ lạnh lùng với em làm sao ấy! Em đã đoán được có chuyện gì rồi, mẹ cũng thế. Khi việc ấy đến, em sẽ cố chịu đựng, can đảm như một người đàn ông, nhưng em muốn mọi chuyện phải ngã ngũ, em ghét đợi chờ lắm rồi! Nếu chị muốn làm gì đó, chị hãy làm nhanh đi!"

Meg chỉ ngồi yên vờ như đang chăm chú khâu vá. Cuối cùng thì cô cũng nhẹ nhàng nói: "Chị chưa thể làm... cũng như nói gì được, nếu anh ấy chưa nói. Và chị nghĩ rằng anh ấy chẳng nói đâu, vì bố đã bảo anh ấy chị còn quá trẻ, chưa lập gia đình được cơ mà." Meg nói về lưỡng lự như nghi ngờ những gì bố nói.

"Nếu anh ấy hỏi cưới chị," Jo nói, giọng pha chút tò mò, "chị sẽ nói gì? Chị có dám nói thẳng cho anh ấy biết chị còn quá trẻ hay chị lại đỏ bừng mặt lên, bắt đầu ấp úng, khóc lóc rồi rút cuộc cũng lại ngã vào lòng anh ấy như người ta vẫn thường làm trong truyện?"

"Chị không yếu mềm và ngu ngốc như em tưởng đâu." Meg bực mình. "Chị biết rõ những gì cần nói. Chị đã nghĩ cả rồi để không phải ngạc nhiên khi anh

ấy nói ra điều ấy."

"Chị nói cho em biết được không?"Jo hạ giọng.

"Thôi được."Meg nhún nhường,."Nếu anh ấy nói,chị nói,"Nếu" nhé...mà chị nghĩ không đâu,chị sẽ đáp lại anh ấy bằng"Cám ơn,anh Brooke.Anh thật tốt với em nhưng bố em bảo hiện giờ em còn quá nhỏ,chưa nên nghĩ những điều như thế...Và em rất đồng tình với bố.Vì vậy anh đừng nói gì nữa cả,hãy xem chúng ta là bạn của nhau như từ trước đến giờ."

"Em chẳng tin chị sẽ nói được những lời như vậy".Jo lắc đầu,"Mà nếu chị có nói thế đi chẳng nữa anh ấy sẽ không tin đâu.Anh ấy sẽ làm đúng những gì các cặp tình nhân trong truyện hay làm và rồi chị sẽ ngã vào vòng tay anh ấy chỉ vì không muốn tổn thương chàng John của chị"

"Có thể em đã biết được nhiều điều từ những quyển truyện vớ vẩn của em."Meg nói vẻ cương quyết,"nhưng với trường hợp John và chị thì em lắm to rồi!Chị sẽ nói đúng những gì chị vừa nói với em,cúi mình chào anh ấy,rồi chạy nhanh ra khỏi phòng."Meg chưa dứt lời thì cửa mở và trước phòng khách vang lên giọng nói của John Brooke.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 18

Meg,John Brooke và dì March

Meg và Jo đều vội vàng đứng dậy khi cửa mở và người thanh niên mà bấy giờ họ đang bàn tán xuất hiện ngay trước mặt.

"Chào các em!".John mở lời,"anh đến thăm bác một lát.Mong rằng bác

không bị mệt sau chuyến đi vừa rồi chứ?"

"Bố em đang nằm nghỉ trong nhà." Jo đáp "Chắc bố em muốn gặp anh. Em đi báo cho bố biết anh đã đến đây".

"Nhưng đừng đánh thức nếu bác đang ngủ nhé ,Jo!"

"Không đâu,em đoán bố đang đọc sách thôi." Nói rồi cô nhanh chóng rút lui khỏi phòng, chỉ còn Meg và John ở lại. "Bây giờ thì để xem điều gì xảy ra...." Jo nhủ thầm. "Mình chẳng vội báo cho bố biết làm gì, cứ để hai người có thời gian nói chuyện với nhau thoải mái. Sẽ đỡ khó cửa hơn khi biết rõ thái độ của hai người!"

Jo vừa đi, Meg cũng vội bước về phía cửa. "Có lẽ mẹ em muốn gặp anh." Meg khẽ nói. "Anh ngồi chơi để em vào gọi mẹ." Mặt John trông buồn hẫ, anh nói khẽ:

"Đừng đi, Meg. Em sợ anh sao" Chưa bao giờ anh gọi cô là Meg và Meg ngạc nhiên trước lời xưng hô ngọt ngào ấy. Meg muốn tỏ ra tự nhiên, gần gũi với anh hơn, cô đưa tay phân bua:

"Làm sao em có thể sợ anh được khi anh đã quá tốt với gia đình em như vậy! Em chỉ muốn làm gì đó để cảm ơn tấm lòng của anh".

"Thế em có muốn anh mách bảo cho em biết cách tỏ lòng biết ơn không?" John hỏi. Anh nắm lấy tay cô, đôi mắt nâu nhìn cô đầy triu mến, yêu thương khiến Meg tưởng chừng như trái tim nhỏ nhoi của mình sắp nảy tung khỏi lồng ngực. Cô biết đã đến lúc mình nên bỏ chạy nhưng thâm tâm cô lại muốn ở lại , nghe những lời anh sắp nói ra.

"Meg, anh yêu em... yêu tha thiết. Em có yêu anh không... dù chỉ rất ít?" Ở một nơi nào đó trong sâu thẳm đáy lòng, những lời Meg đã khẳng khái với Jo. Như vọng lại, nhắc Meg nhớ đã đến lúc cô nên chỗi từ, cúi đầu chào, rồi đi thật nhanh ra khỏi phòng... Thế nhưng không rút tay lại và tất cả những gì cô đáp lại được lúc ấy là: "Ồi... xin anh đừng nói thế. Em không..."

Meg chỉ thầm thì, đầu cúi thấp nên John không nghe rõ những lời ngập ngừng ấy. "Anh không muốn làm phiền em, nhưng anh chỉ muốn hỏi em có ...để ý đến anh không...dù chỉ rất ít?".

"Em..em không biết." Meg quay mặt đi, bối rối.

Chỉ cần có thế, anh hoàn toàn hài lòng với câu trả lời ấy. Anh nhìn cô mỉm cười âu yếm nói:

"Em thử hỏi lòng mình xem? Anh rất muốn biết điều đó. Nếu em yêu anh, anh sẽ làm việc hết sức vì tương lai của đôi ta, nhưng nếu chưa biết thái độ cuối cùng của em thì...Meg à, anh chưa thể bắt tay làm gì được." Meg nhận ra nụ cười của anh. Chợt trong đầu cô thoáng một ý nghĩ rất lạ...Cô nhớ có một lần Anna Moffat nói với cô: "Đừng để những chàng trai nghĩ rằng họ có thể làm gì tùy thích. Phải bắt họ biết thế nào là chờ đợi, như vậy sau này bạn mới chinh phục được anh ta."

John vẫn nắm chặt tay Meg, nhưng rút lại và nói:

"Em chưa thể nói gì với anh được. Xin anh hãy đi và để em được yên."

"Em thật sự muốn nói vậy sao, Meg?" Nụ cười đã tắt trên , khuôn mặt chàng trai trẻ tuổi. Anh hỏi giọng run run.

"Vâng, em không muốn bị phân tâm vì những chuyện như thế này. Bố nói em chưa nên nghĩ ngợi nhiều: Em còn quá nhỏ. Bây giờ em không muốn nói thêm gì nữa."

"Anh không hy vọng một ngày nào em sẽ suy nghĩ lại sao? Anh sẽ đợi và không làm phiền em nữa, đến khi nào em quyết định. Xin đừng làm anh phải đau khổ, Meg à. Anh không nghĩ em lại nỡ làm như vậy." John Brooke đứng lặng nhìn Meg, trong đôi mắt nâu buồn rầu của anh chan chứa một tình yêu vô hạn khiến Meg cảm thấy áy náy vô cùng. Chàng trai lầm lũi đi về phía cửa, Meg bước theo tiền chân anh. Đột nhiên, cánh cửa phòng bật mở, và một người khác lạ bước vào. "Dì March!" Meg thốt lên không tin vào mắt

mình.Một chuyến viếng thăm thật đường đột và hiếm hoi!

Di March khựng lại nơi lối ra vào,hết nhìn Meg lại sang người thanh niên đứng cạnh.Mặt chàng trai tái lại,còn cô gái thì đỏ bừng thẹn thùng.Chỉ cần vậy đã đoán biết được mọi chuyện!

"Cái gì thế này?"Bà di lớn tuổi gất lên,đập mạnh chiếc gậy xuống mặt bàn.
"Đây là bạn của bố con.Ôi...con ...con thật ngạc nhiên khi đi tới chơi."Meg cố giữ bình tĩnh.

"Chỉ nhìn mặt ta cũng biết ngạc nhiên rồi".Di March nói to rồi ngồi xuống ghế.John Brooke xin phép đi gặp ông March rồi lặng lẽ lui ra.

"Cậu ta là ai thế?Bạn của bố con?Bạn gì?"Bà di tra hỏi vẻ không ưa.

"Đó là anh Brooke,một người bạn rất tốt của gia đình con trong suốt thời gian bố bị bệnh .Khi nhà con nhận được điện khẩn,anh ấy đã tình nguyện đi Washington cùng mẹ con và đã kề cận bên bố những ngày khó khăn.Dịp Noen vừa rồi chính anh ấy đưa bố về.Không có anh ấy, không biết mọi chuyện sẽ ra sao."

"A` ,di nhớ rồi,Brooke,thầy giáo của cậu bé nhà Laurence.Con đang yêu cậu ta à?"

"Ôi,di nói khế chứ!"Meg kêu lên lo lắng nhìn lui,"Anh ấy có thể nghe thấy ạ.Để con đi gọi mẹ nhé?"

"Khoan đã.Di có điều này muốn nói với con và phải nói ngay.Bây giờ, nói cho di biết,con có định cưới cậu thanh niên này không?Nếu có thì từ nay trở đi đừng mong di cho con một xu nào.Nhớ đây và chớ có hành động ngu ngốc."Chính những lời đe dọa của di March đã xua đi những ý nghĩ ngu xuẩn vừa nảy ra trong đầu Meg,cô chợt nhận ra John Brooke không phải muốn làm gì cũng được.Sẽ có người cản ngăn.Meg không còn muốn làm anh phải đau khổ hay bắt anh chờ đợi để giành quyền cai quản nữa vì cô biết mình cũng yêu John Brooke.

"Con sẽ lấy người con yêu ,dì ạ.Còn tiền dì thích ai dì cứ cho người ấy!"Meg can đảm nói,không hề dấu diếm ý nghĩ của mình.Dì March trông rất tức giận.

"Rồi người sẽ phải ân hận!"Bà dần từng tiếng,"Đừng tưởng một túp liều tranh hai quả tim vàng...!"

"Con không sợ nghèo".Meg nói to."Từ bấy đến nay con đã sống hạnh phúc,và con biết mình sẽ được hạnh phúc khi sống với anh ấy vì anh ấy yêu con và con..."Meg khựng lại,vì cô vừa nhớ ra mình chưa quyết định điều gì,chính cô đã bảo John hãy đi đi để mình được yên,có thể anh ấy đang đứng đâu đó rất gần và đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và bà dì.Một cái gì đó rần rở trên khuôn mặt hạnh phúc của cô cháu gái khiến dì March cảm thấy dù bà rất giàu có nhưng lại chỉ là một bà già sống lủi thủi,độc thân.

"Được rồi,đã thế thì từ nay đừng hòng mong đợi gì ở ta nữa.Cô quả là một con bé đại dột và cô sẽ không ngờ mình đã đánh mất rất nhiều khi dám nói với a những lời lẽ như vậy.Ta đến gặp bố cô nhưng bây giờ chẳng còn gì để mà nói nữa.Trước khi về ta muốn nói với cô những lời cuối cùng.Ta đã và đang sẵn lòng làm bất cứ điều gì cho cô nhưng một khi đã là vợ của John Brooke rồi thì đừng trông mong gì sự giúp đỡ của ta nữa.Cứ để cho lũ bạn của hấn chăm sóc cô,còn ta thì chẳng có gì cho cô đâu."Dì March gằn mạnh từng lời đến nỗi ai trong nhà cũng nghe được.Bà quay người đi ra cỗ xe ngựa đang đợi mình ngoài cổng,lên xe và phẫn nộ bỏ đi.Khi Meg chỉ còn lại một mình trong phòng cô không biết mình nên cười hay nên khóc nữa.Chưa kịp hoàn hồn những suy nghĩ đang rối tung trong đầu thì John đã bước vào.Anh xúc động tiến về phía Meg:

"Ôi,Meg.Anh không thể nén được sự tò mò của mình và anh sung sướng biết bao khi được nghe tất cả những gì em nói với dì ấy.Em thật can đảm và tốt

bụng! Vậy là em có chút nào đó yêu anh, phải không Meg?

"Đến bây giờ khi dì March nói những lời như thế về anh, em mới thực sự biết được tình cảm của mình đối với anh."

"Nghĩa là anh không cần phải ra đi, mà có thể hạnh phúc ở lại bên em, đúng không Meg?"

Một lần nữa, đây lại là dịp Meg có thể nói ra những lời lẽ vốn đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, những lời mà Meg đã cam đoan với Jo là cô sẽ đáp lại John trước khi nghiêng người cúi chào anh rồi bước ra khỏi phòng. Nhưng cô đã không hành động theo lý trí, nhìn ánh mắt khẩn thiết của chàng trai, Meg khẽ gật đầu:

"Vâng, John ạ." Và sau đó cô ngã vào vòng tay của anh, họ trao cho nhau những nụ hôn thắm thiết. Khi Jo đi xuống, bắt gặp hai người ngồi chung trong một chiếc ghế, cô hiểu ngay thế là hết. Meg đứng bật dậy, nét mặt ửng hồng thẹn thùng lẫn hạnh phúc. John Brooke lộ rõ vẻ chân tình, đặt tay lên vai Jo và trước sự ngạc nhiên đến sửng sốt của cô, anh ta hôn lên má cô:

"Hãy chúc mừng cho anh chị đi Jo, em gái của ta!" Anh đề nghị vui vẻ. Jo vùng mạnh hai tay, chạy bộ ra khỏi phòng không nói một lời nào.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 19

Những ngày cuối năm

Cô trông thấy bố vẫn đang nằm nghỉ trong phòng, cạnh là mẹ và hai em.

"Ôi, bố! Bố xuống ngay đi". Jo kêu lên thúc giục, ngăn không cho anh Brooke

hôm chị Meg nữa. Chị ấy có vẻ thích thế lắm! thậm chí anh ta còn dám hôn cả con, rồi lại yêu cầu con chúc mừng nữa chứ, cứ làm như con thêm lắm ấy!" Ông bà March lập tức hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Họ nhìn nhau mỉm cười rồi cùng đi xuống. Jo nằm vật ra giường khóc nhưng chỉ lát sau khi cơn giận đã nguôi ngoai, cô báo lại tin tức đáng buồn cho hai đứa em thì chúng chẳng hề rơi nước mắt như cô nghĩ. Hai đứa đều tỏ vẻ vui mừng vì chúng rất thích John Brooke và khi biết nay mai đây sẽ thành anh rể của mình thì chúng cùng cho như vậy thật tuyệt vời. Jo không may mắn được an ủi, cô bèn đi lên căn phòng nhỏ trên gác của mình, tâm sự nỗi niềm với những chú chuột thân thiết.

Không ai biết được chuyện gì đã xảy ra trong phòng khách chiều hôm ấy. Có nhiều lời bàn tán và John Brooke đã khiến bạn bè phải ngạc nhiên trước dự định táo bạo của anh.

"Tớ sẽ làm việc thật cật lực" Anh nói, "Bây giờ thì việc kiếm tiền của mình đã có được mục đích hẳn hoi! và tớ tin chắc rằng mình sẽ xây được một ngôi nhà xinh xắn cho Meg, người yêu của mình."

Ông bà March thật sự quý mến anh như một đứa con trai, họ biết anh là người tốt và cho phép anh thực hiện đúng những kế hoạch của mình. Khi cả nhà đã ngồi vào bàn dùng bữa tối, Meg và John trông thật hạnh phúc đến nỗi Jo phải tự thấy rằng mình cũng phải cố tỏ ra vui vẻ ... và cô ta đã ráng hết sức.

"Bây giờ thì chị không thể nói là chẳng bao giờ có chuyện vui gì xảy ra nữa, đúng không chị Meg?" Amy nhìn về mặt sung sướng của chị, hỏi.

"Không, chắc chắn chị không thể lặp lại câu nói ấy được." Meg mỉm cười đáp, tưởng như cô đang đi trong một giấc mơ, không còn màng đến những thứ tầm thường nhỏ nhặt xung quanh.

"Năm nay thật lắm nỗi buồn, nhưng cũng nhiều niềm vui!" Bà March lên

tiếng."Và ta đáng ra nên cảm tạ Chúa,vì vào những ngày cuối năm chúng ta tất cả lại được ngồi bên nhau,hạnh phúc và có cả John đây,một thành viên mới của gia đình."

"Hy vọng sang năm mọi việc sẽ tốt đẹp hơn."Jo cũng góp lời dù vẫn cảm thấy khó lòng nhìn lâu được cái vẻ mơ mộng như ngất ngây vì hạnh phúc trên khuôn mặt của chị Meg.

"Và cháu tin rằng năm sau sẽ còn nhiều điều đáng mừng hơn nữa."John Brooke tiếp lời,mỉm cười với Meg."Cháu sẽ thực hiện những dự định của mình và ý cháu muốn nói là mọi việc sẽ được hoàn thành."Anh nói thêm"cứ như giờ đây đối với anh tất cả đều có thể làm được."

"Thời gian có vẻ gấp rút đối với em đấy!"Meg đùa."Em có quá nhiều điều cần phải học hỏi thêm."

"Em chỉ còn phải đợi nữa thôi!Anh sẽ làm tất cả."

"Laurie đến kìa!"Jo nhìn qua cửa sổ và đã thấy anh bạn hàng xóm đang rảo bước trên lối đi nhỏ ngang qua vườn,trên tay cầm ,mấy cành hoa xinh đẹp.Khi bước vào phòng,anh tiếng đến trước mặt Meg,trao cho cô những đóa hoa và nói:

"Dành cho cô John Brooke!"sau đó là những lời chúc tốt đẹp cho đôi bạn trẻ.

"Em biết thầy sẽ đạt được những gì mình mong muốn".Anh quay sang người thầy giáo trẻ của mình,"Thầy luôn luôn hành động đúng và khi đã quyết điều gì thì ắt phải thực hiện được."

"Em thật tử tế,Laurie à!"John Brooke vỗ mạnh vai người học trò của mình,"Thầy cảm ơn em vì những lời chúc chân thành ấy,nhân đây thầy muốn mời em đến dự đám cưới của thầy và Meg,có lẽ sang năm sẽ tổ chức."

"Em sẽ đến cho dù lúc ấy có ở tận cùng trái đất đi chăng nữa.Hai chúng ta sẽ cùng có mặt vào ngày vui hôm ấy đúng không Jo?Kìa...Có chuyện gì vậy?"

Anh hỏi tiếp,gọng khề hơn,"Trông em không được vui lắm?"

"Sẽ không bao giờ còn được như hồi trước nữa!Em đã mất đi người bạn thân thiết ấlt của mình..."Jo nói,nước mắt chỉ chực trào ra.

"Nhưng dầu sao,em đã có anh?"Laurie an ủi,"Có thể là anh không được như chị Meg nhưng anh sẽ luôn luôn ở bên em Jo à.Anh hứa đấy.Anh sẽ học xong đại học,không lâu nữa đâu và lúc ấy chúng ta có thể đi thật xa,tìm hiểu về thế giới.Chẳng lẽ em không thích sao?"

"Vâng,có thể như thế sẽ rất vui ,nhưng chúng ta làm sao biết được trong ba năm tới mọi việc sẽ ra sao.."

"Quả là như vậy,nhưng em không muốn thử đoán xem lúc ấy tương lai mình sẽ ra thế nào ư?Anh thì rất thích đoán..."

"Em không ưa lắm".Jo chậm rãi,"Vì có thể lúc đó một sự việc không vui sẽ xảy ra.Hiện tại thì trông ai cũng hạnh phúc,vui tươi cả.Có lẽ 3 năm nữa sẽ hạnh phúc hơn thế này,nhưng...biết đâu lại không được vui như thế này."Jo đưa mắt nhìn những khuôn mặt đang ánh lên niềm hạnh phúc.Bố mẹ em đang lặng lẽ ngồi bên nhau,hồi tưởng lại những năm tháng đã qua từ khi hai người lần đầu tiên gặp gỡ,đã hai mươi năm trôi qua,có biết bao nhiêu ngọt bùi,đắng cay họ đã cùng nhau chia sẻ.Và giờ đây,bốn đứa con gái họ đã trưởng thành.

"Anh không phải lo sợ gì cho các con cả."Người cha khẽ nói,"Chúng sẽ chịu đựng tất cả,như chúng ta đã một thời trải qua.Song anh tin rằng chúng sẽ được hạnh phúc."Hai vợ chồng ngắm nhìn những khuôn mặt trẻ đang quay quần bên bếp lửa - Meg và Jo, Beth và Amy, Laurie và John Brooke.

"Tương lai bọn trẻ sẽ ra sao?"

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 20

Ngôi nhà xinh xắn

Hơn một năm trôi qua kể từ buổi tối mùa đông,gia đình March cùng Laurie và John Brooke quây quây chuyện trò bên lò sưởi ấm áp dạo ấy.

John Brooke vẫn ngày ngày cần mẫn làm việc,dành dụm tiền,hy vọng chẳng lâu nữa mình sẽ mua được cho Meg một ngôi nhà.Đó là những tháng ngày,hơn bao giờ hết Meg lúc nào trông cũng xinh đẹp.Cô vui vẻ làm việc,hạnh phúc đợi chờ và học hỏi thêm nhiều điều bổ ích,chuẩn bị cho một mái ấm của riêng mình.

Jo không còn làm việc cho dì March nữa,vì từ hôm cô nghỉ để chăm sóc cho Beth,Amy đi làm thay ,dì tỏ ra thích Amy hơn.Để trả công,dì hứa sẽ cho Amy đi học vẽ ở một ông thầy nổi tiếng trong thành phố.Amy lấy làm sung sướng lắm.Cả Jo cũng vậy vì cô có thời gian dành cho việc viết lách của mình.Jo viết truyện đăng báo.Những đồng đô la nhuận bút đầu tiên khiến cô rất hài lòng .Ngoài ra ,Jo còn dành thời gian giúp Beth vì từ ngày bị bệnh đến giờ,Beth yếu hẳn.Dù không có bệnh tật gì rõ ràng,nhưng em không còn hồng hào,khỏe mạnh như trước nữa.Tuy thế.em vẫn luôn lạc quan,vui vẻ,luôn bận bịu với những công việc thầm lặng mình yêu thích,giúp đỡ cho mọi người.

Để làm vui lòng ông nội,Laurie đã vào đại học,đối với anh những năm tháng sinh viên thật thú vị.Anh quen nhiều bạn bè,ai cũng mến anh và nhà Laurie

là nơi họ tụ tập vui chơi thoải mái.Những dịp ấy,mấy chị em March cũng được mời sang dự.Người thích thú những lời mời ấy nhất là Amy,một cô gái xinh đẹp luôn tự ý thức được điều đó.Amy cảm thấy hạnh phúc khi bạn bè của Laurie trầm trồ trước vẻ đẹp của cô.Meg thì lúc nào cũng chỉ nhớ đến John Brooke,không còn màng tới những chàng trai nọ.Beth rụt rè,không biết nói chuyện gì với họ,và cô thực sự ngạc nhiên khi thấy Amy rất bạo dạn huyền thuyên suốt với mọi người như vậy.Jo cũng trò chuyện vui vẻ,ai cũng quý cô cũng như chính cô mến họ.Tuy nhiên,chẳng chàng trai nào yêu Jo như yêu Amy cả.Amy kiêu hãnh khi nhận ra mọi người đều tỏ ra không vui nếu không được nói chuyện với cô.

Rồi cũng không lâu sau,John Brooke đã mua được cho Meg một căn nhà,tuy nhỏ nhưng xinh xắn,có một mảnh vườn chưa được xanh tươi lắm vì mới ươm hạt.Thế nhưng,Meg say sưa ngắm nhìn ngôi nhà của mình,mảnh vườn của mình như thể ngoài đó,ngàn hoa đang đua nở.Đồ đạc trong nhà Meg hầu hết là quà tặng của gia đình và Laurie.Beth chuẩn bị cho chị mấy cái giẻ nhà và giúp chị rửa chén bát.Jo và Amy giúp mẹ bày biện ,quét tước nhà cửa cho vợ chồng Meg.Dì March cũng gởi cho cháu nhiều khăn bà,khăn trải giường rất đẹp làm quà cưới,nhưng vì đã dọa không cho Meg gì cả nên bà phải vờ như quà do một người bạn của gia đình gửi tặng.Ai cũng cười đùa trước kiểu tặng quà đặc biệt mà"vẫn giữ lời hứa"của dì March.

Cuối cùng thì mọi thứ đã đâu vào đấy.Meg cùng mẹ đi xem lại nhà cửa.Bà March nhìn con âu yếm hỏi:

"Con thích không ,Meg?Con nghĩ rằng trong căn nhà này ,con sẽ hạnh phúc chứ?"

"Vâng thưa mẹ.Con rất thích ngôi nhà này và con biết đáng lẽ phải cảm ơn tất cả mọi người,cảm ơn mẹ nhưng con mừng quá nên..chưa biết mình phải nói cái gì đây."

"Giá mà chị ấy có người giúp việc mẹ nhỉ." Amy vừa dọn dưới bếp với bác Hannah đi lên, giọng lãnh lút.

"Không, Amy ạ, chị không cần người giúp việc đâu. Chị muốn tự mình làm lấy tất cả. Như vậy chị sẽ luôn có việc thể làm. Chị rất thích như vậy."

"Nhưng Sallie Moffat có đến bốn người hầu phòng đấy!" Amy tiếp.

"à, Gia đình chị ấy giàu, em ạ và nhà cửa lại rộng rãi, trong ngôi nhà này làm sao có đủ phòng cho người giúp việc. Nhưng chị cảm thấy anh chị sẽ hạnh phúc tại đây, có khi còn hơn cả vợ chồng Sallie trong ngôi nhà lớn của họ nữa cơ đấy!"

Đang nói chuyện thì Laurie đi vào và một lát sau khi mọi người đã ra về, Jo và anh cùng nhau đi bộ về nhà.

"Có lẽ". Laurie nói khẽ. "Em sẽ là người kế tiếp ra đi..."

"Đừng nói vậy." Jo kêu lên, "Em không phải là loại người đó. Ai mà thêm lấy em... và đấy là một điều tốt vì lúc nào trong gia đình cũng cần có một cô con gái ở lại."

"Em không cho ai một cơ hội nào sao?" Laurie hỏi, khuôn mặt ngăm ngăm của anh thoáng đỏ, "Chắc em phải có điều gì đó còn che giấu...?"

"Em không thích vướn bận những chuyện ấy! Lúc nào em cũng bận rộn cả... và em nghĩ nếu vì chuyện đó mà một gia đình bị tan vỡ thì thật đáng buồn."

Một sự im lặng kéo dài giữa hai người suốt quãng đường còn lại. Mãi tới khi về tới cổng, Laurie mới nói:

"Hãy nhớ lời anh nói, Jo ạ. Em sẽ là người kế tiếp ra đi!"

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 21

Trưởng thành

Sau đám cưới của Meg quả là một thời gian hạnh phúc đối với gia đình March. Meg, như đã hứa, thường xuyên đến thăm bố mẹ, nhưng vào độ cuối năm, cô bắt đầu làm mẹ hai đứa trẻ, một trai, một gái. Chúng được mấy dì rất mực yêu thương, đặc biệt là Beth, cô dành hầu hết thời gian chăm sóc cho hai đứa trẻ giúp chị.

Jo miệt mài sáng tác, và nhiều mẫu chuyện của cô đã bắt đầu xuất hiện trên các trang báo. Amy được dì March tài trợ cho đam mê của mình, cô chăm chỉ học hành và bây giờ đã có thể vẽ rất khá. Một người dì khác, bà Carrol cũng quan tâm việc học hành của Amy và đã hứa cho cô sang học ở Châu Âu. Ông bà March mừng lắm còn Amy thì ao ước biết bao được tận mắt ngắm nhìn những bức tranh của các nhà họa sĩ tiếng tăm nhất thế giới vì chính cô bé đã từng quyết định sẽ trở thành nữ họa sĩ lừng danh.

Một buổi tối không lâu sau ngày tiễn Amy cùng dì Carrol lên đường, bà March và Jo ngồi trong phòng chợt bà nói với con:

"Jo này, mẹ muốn nói chuyện với con về Beth. Mẹ thấy rất lo cho em."

"Sao vậy mẹ? Có chuyện gì thế?"

"Mẹ thấy từ dạo các con chị Meg về đây, Beth không được khỏe lắm. Theo mẹ không phải là vấn đề sức khỏe mà là tâm lý. Mẹ chắc là Beth đang bị phân tâm về chuyện gì đó và mẹ muốn con tìm ra nguyên nhân."

"Sao mẹ lại nghĩ vậy"

"Em nói thường ngồi một mình, và dạo này rất ít chuyện trò với bố mẹ. Có lần mẹ thấy nó ngồi khóc bên giường con chị Meg...Beth không còn như trước nữa. Mẹ lo quá."

"Mẹ đã hỏi em ấy thử chưa?"

"Rồi, đã một hai lần mẹ dò hỏi nhưng trông nó rất buồn nên lại thôi. Jo của mẹ, con là một con người có cá tính mạnh và lại biết giúp đỡ mọi người." giọng mà March trầm buồn nhưng vẫn trù mến, "Bây giờ, con giúp mẹ tìm ra nguyên nhân tại sao Beth lại như vậy, con nhé."

Vào một buổi chiều, cô và Beth ngồi bên nhau trong phòng khách. Jo đang cặm cụi viết truyện. Beth ngồi bên cửa sổ, trên tay cầm chiếc khung đang thêu dở, những ngón tay của em không hề động đậy và chỉ lát sau miếng vải thêu đã tuột khỏi tay, rơi xuống nền nhà. Beth lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ. Có tiếng chân ai bước lạo xạo bên dưới rồi giọng của Laurie hét lớn: "Mọi việc hôm nay thật tuyệt vời. Tối nay anh sẽ sang chơi!".

Beth mỉm cười đưa tay vẫy vẫy, bóng chàng trai khuất nhanh sau những lùm cây. Beth nói, giọng trầm thì như với chính mình:

"Anh ấy trông mới khỏe mạnh, hạnh phúc và tươi vui làm sao!"

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Jo: "Beth đang yêu Laurie. Đó chính là lí do tại sao mẹ thấy Beth hay buồn. Nhiều cô đã phải phải lòng Laurie...và anh ấy 15m chỉ còn có cảm tình với mình nữa...thật không hay chút nào! Nhưng mình sẽ không chấp nhận tình cảm của anh ấy. Laurie phải yêu Beth. Thế là mọi chuyện lại rắc rối rồi đây..."

Đêm hôm ấy, Jo nằm mãi mà không ai nào chớp mắt được. Đến khi vừa một mõi thiếp đi, cô lại nghe mơ hồ như tiếng Beth khóc. Cô đến bên giường khẽ hỏi:

"Beth, em làm sao vậy?"

"Em tưởng chị đã ngủ rồi chứ..."

"Có phải em khó chịu vì căn bệnh cũng không?"

"Không,bệnh mới chị ạ.Nhưng có lẽ em sẽ không chịu đựng nổi nữa đâu.Giọng Beth run run,cố kìm nước mắt.

"Nói cho chị nghe đi Beth.Có thể chị sẽ giúp gì được cho em."

"Không ai có thể giúp được em đâu,chị nằm xuống đây đi Jo.Em sẽ yên lặng...và có lẽ chị em mình sẽ cùng nhau ngủ."

Chẳng bao lâu hai chị em thiếp đi.Nhưng Jo dậy rất sớm và cô quyết định gặp mẹ ngay.

"Mẹ ơi,con muốn đi nghỉ đâu đó vào mùa đông này."

Bà March ngẩng đầu lên ngạc nhiên:

"Nhưng vì sao,Jo?Mà con sẽ đi đâu cơ chứ?"

"Con muốn thay đổi không khí.Con cảm thấy mệt mỏi.Con muốn được đi chu du,được làm,hay học hỏi thêm cái gì đó.Con đã có kế hoạch rồi.Mẹ có nhờ người bạn của mẹ không,bác Kirke ấy.Chính bác ấy viết thư nhờ mẹ tìm cô giáo dạy học cho bọn trẻ và giúp việc nhà con bà ấy nữa.Con muốn viết thư đề nghị bác ấy cho con đến làm."

"Đấy có phải là lí do chính mà con muốn đi không?"Bà March hỏi,nhìn thẳng vào mắt con gái.

"Dạ không,thưa mẹ."

"Mẹ có thể biết nguyên nhân kia chứ?"

Jo ngược mắt lên nhìn mẹ,rồi lại cúi xuống chậm rãi nói:

"Vâng,t mẹ à.Con e rằng Laurie ngày càng có ...những tình cảm đặc biệt đối với con."

"Thế nghĩa là con không yêu Laurie?"

"Không phải,thưa mẹ.Con lúc nào cũng yêu mến những người bạn tốt nhưng không phải theo kiểu anh ấy muốn...."

"Con đã nói chuyện với Beth chưa?" Bà March hỏi.

"Dạ rồi ạ. Em không nói cho con biết điều gì làm cho em buồn cả nhưng mẹ à... con nghĩ con đã biết vì sao rồi. Con tin rằng Beth đang phải lòng Laurie."

"Mẹ không nghĩ thế... nhưng trước thái độ như vậy của Laurie, mẹ cũng nghĩ con nên đi xa một thời gian."

Kế hoạch ra đi của Jo thế là được sắp đặt. Bà Kirke viết thư báo là bà sẽ rất vui nếu Jo ở chỗ bà. Khi Laurie biết tin, anh sang chào tạm biệt cô.

"Chú ý đi của em không làm thay đổi điều gì trong anh cả, Jo à."

Laurie nói với Jo trước giờ lên đường. "Anh sẽ luôn nghĩ đến em và những kỉ niệm của chúng mình. Có thể... anh sẽ đến New York đưa em về."

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 22

Jo ở New York

New York, tháng 11.

Mẹ và Beth thương nhiều,

Suốt thời gian ở đây, con sẽ viết thư cho mẹ và em những lá thư thật dài. Con có rất nhiều điều muốn kể, mặc dù con không phải là một quý công nương trẻ đi du lịch Châu Âu như Amy.

Bà Kirke rất tốt với con, nên tuy sống trong một căn nhà rộng hoàn toàn xa lạ, con vẫn thấy mình như đang được ở nhà. Bác ấy dành riêng cho con một căn phòng vừa để ngủ, vừa để tiếp khách trông rất ngọt cũng ở ngay sát mài, nhưng phòng ấm lắm mẹ ạ. Có một chiếc bàn kê gần sát cửa sổ, hứng ánh

nắng mặt trời nên những lúc không phải dạy hay rảnh tay không phải làm việc nhà,con lại có thể ngồi viết truyện.

Sắp tới,con sẽ ăn cơm chung mâm với bọn trẻ.Như vậy thoải mái hơn là ngồi cùng bàn dùng chung với tất cả mọi thành viên trong gia đình bác Kirke.Học trò của con là những bé gái rất dễ thương,nhưng hơi được nuông chiều.Mới đến,con đã thể chuyện cho chúng nghe và thế là quen nhau ngay, mẹ ạ.

Ngày đầu ở đây,con đi thăm quan nhà cửa của bác.Ngôi nhà rất cao,tầng trệt cách mái một khoảng rất xa.Có một lần con trông thấy một chị hầu phòng nhỏ người vác một bao than nặng nhọc đi lên,có một quý ông đi nhanh theo chị ấy,ông ta đỡ cái bao trên tay chị ấy,khiêng thẳng một mạch lên gác,đặt xuống trước cửa phòng nơi người ta cần.Ông ấy quay lại,mỉm cười trông rất hiền với chị hầu phòng rồi nói:

"Như vậy tốt hơn.Đôi vai nhỏ làm sao khuân nổi bao than quá nặng như thế!"Qua giọng nói,con đoán ông ấy là người Đức.Sau này qua bác Kirke,con mới biết đó là ông Bhaer từ Berlin đến.

Ông luôn giúp đỡ mọi người như vậy.Ông là người có học,tốt bụng nhưng nghèo,lại phải nuôi hai đứa bé trai của cô em gái trước đây lấy chồng và đã chết bên Mỹ.Ông sống nhờ dạy tiếng Đức.Bác rất vui khi giúp được cho ông ta gian phòng khách nhà bác để ông có chỗ soạn bài vở."

Phòng khách nhà bác có một cửa sổ kính và lại ở ngay sát phòng dạy của con,vì thế mỗi lần đi ngang qua,con lại thấy ông Bhaer cặm cụi làm việc.Như vậy cũng hay bởi con thấy mến ông ấy.Nhưng đừng sợ mẹ nhé.Ông ấy gần bốn mươi tuổi rồi,không có gì nguy hiểm cả!

Hôm qua là một ngày thật yên ắng,hầu hết thì giờ con đều dành để dạy cho hai bé Kitty và Minnie,rồi viết sách trong phòng.Buổi tối,con đang ngồi trong phòng khách thì ông Bhaer đi vào,mang theo mấy tờ báo cho bác Kirke,lúc đó không có mặt nhưng Minnie nhanh nhẹn giới thiệu con với ông

ta.

"Cô March! Đây là ông Bhaer ,bạn của mẹ con".

Kitty,bé gái tiếp lời chị:

"Đúng vậy,chúng con thích cô lắm.Cô hay kể chuyện cổ tích cho chúng con nghe."

Ông Bhaer và con nghiêng người chào nhau rồi cùng bật cười vui vẻ.

"à ,cô March.Tôi biết cô kể chuyện rất hay vì thường nghe bọn trẻ phá lên cười.Nhưng đôi khi những cô bé này cũng không ngoan,học hành không nghiêm túc và làm cô buồn.Bây giờ,cô March nhé,hể bọn trẻ lại hư đốn như vậy,cô phải báo cho tôi biết,tôi sẽ tới ngay!" Ông ấy giả vờ giận dữ nhìn như một ông hiệu trưởng khó tính vậy,bọn trẻ phá lên cười khoái chí.Con đáp lại rằng mình sẽ tìm gặp và nhờ ông ấy giúp một tay nếu cần,nghe xong ông Bhaer gật gù,làm mặt nghiêm nghị nhìn hai đứa trẻ rồi đi ra.

Lát sau ,khi đi ngang qua phòng ông,cửa để ngỏ con nhìn vào và tình cờ trông thấy ông Bhaer đang lúi cuội may vá.Con thấy thương cho ông ấy quá!Không ai làm giúp cho ông những việc đó cả.Thế mà,mẹ biết không ,ông ấy vẫn vui vẻ và chẳng tỏ ra ngượng ngùng gì khi trông thấy con.Ông Bhaer vẩy vẩy cây kim trên tay,vẽ hóm hình nói với con:

"Cô trông tội này,bận rộn thật cô March nhỉ!"

Chẳng bao lâu Jo và Bhaer đã trở thành đôi bạn thân thiết.Ông dạy Jo tiếng Đức ,bù lại,ông cho phép cô khâu vá giúp mình.Đó quả là một mùa đông dài lý thú đối với Jo.Mãi đến tháng sáu cô mới về nhà.Đến giờ cô lên đường,hai bé gái đều thút thít,còn Bhaer nét mặt buồn bã.

"Về rồi ư?" Ông nhìn Jo,"Ôi...cô thật hạnh phúc khi được quay về mái ấm của mình!"

"Bhaer này,nếu ông tiện đường đi ngang,đừng quên ghé đến chỗ chúng tôi nhé.Tôi rất mong ông lại thăm".

"Cô muốn thật chứ? Tôi có thể lại nhà cô?" Người đàn ông hỏi, nét mặt ánh lên vẻ gì rất lạ mà Jo không trông thấy.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 23

Jo và Laurie

Suốt một năm trời Laurie học hành chăm chỉ chẳng uống công, cuối năm anh ra trường với một tấm bằng danh dự cao quý.

Khi buổi lễ tốt nghiệp trang trọng kết thúc, anh lại được cùng Jo sánh vai rảo bước về nhà.

"Anh giỏi quá, Laurie à!" Jo vui vẻ khen ngợi, "Em rất tự hào về anh ấy! Thế sắp tới anh định làm gì nào?"

"Điều đó hoàn toàn do em quyết định." Laurie nói giọng nghiêm trang khiếm Jo lập tức hiểu rằng cái giờ phút mà bấy lâu cô e sợ, cố tìm mọi cách trì hoãn càng lâu càng tốt, cuối cùng cũng đến.

"Jo, Laurie tiếp" Em cần phải nghe anh nói. Chúng ta cần nói chuyện với nhau, càng sớm càng tốt cho cả hai.?"

"Vậy muốn nói gì, anh cứ nói đi. Em đang nghe đây."

"Em chắc chắn đã biết những gì anh sắp nói ra..." Laurie bắt đầu, "Jo, anh yêu em ngay từ giây phút đầu gặp gỡ... Anh không thể tự dối lòng mình được, em thật tốt với anh. Đã bao lần anh định nói ra điều đó nhưng lại bị em ngăn cản. Bây giờ anh muốn em trả lời... Anh không thể mãi cứ tiếp tục như thế này được."

"Em..em rất muốn giúp anh thoát khỏi tình trạng này,Laurie à."Jo phân trần."Nhưng em nghĩ anh hiểu..."

"Anh biết lòng tốt của em.Nhưng con gái quả rất lạ,không thể đoán được họ muốn gì.Họ thường nói"không"khí lòng họ nghĩ"có"để rồi xua đi trong tâm trí hình ảnh người con trai nào đó...Chỉ đùa cho vui."

"Nhưng Laurie ,anh biết rõ em không phải là người như vậy kia mà!Em rất mến anh.Anh là người bạn tốt nhất từ trước tới nay..Bốn năm đại học,anh đã đạt được những thành tích tốt đẹp làm em rất tự hào.nhưng...Em không thể yêu anh như anh muốn được.Em đã cố,nhưng không thể".

"Thật vậy sao Jo?"

"Ôi,Laurie,em rất tiếc!"Jo đau xót,"em mong rằng anh đừng quá buồn vì điều đó.Em không thể chịu được đâu..Anh biết rằng người ta không thể ép con tim mình yêu bất cứ ai...Một tình yêu như thế cả."

"Có những người làm được mà..."

"Nếu có,em không tin đó là một tình yêu cao cả và em không muốn lừa dối anh cũng như chính mình."

Họ vẫn đi bên nhau,im lặng.Một lát sau,Jo lên tiếng:

"Laurie...Em muốn nói với anh điều này."

Cảm thấy tim mình nhói đau,Laurie lắc đầu bước lùi ra,kêu lên:

"Không!Đừng nói với anh điều đó,Jo:Anh không thể chịu đựng được đâu!"

"Nhưng có điều gì cơ chứ?"

"Nói rằng em đã yêu người đàn ông lớn tuổi ấy."

"Người đàn ông nào hả Laurie?"

"Quý ông người Đức mà thư nào em cũng viết về ông ta ấy...Anh đã đọc tất cả rồi!Nếu em bảo rằng...em yêu ông ta,anh không biết mình sẽ phải làm gì đây?!"Laurie nói nửa tuyệt vọng nửa như van nài.Jo thấy tức cười trước sự hiểu lầm ấy,nhưng vẫn giữ vẻ nghiêm trang."Đừng có ngốc nghếch như thế

Laurie! Ít ra em cũng không yêu ông ấy hay bất kì ai cả. Ông ấy không lớn tuổi, không có gì xấu xa cả mà rất tốt, tử tế với em và... Ngoài anh ra, ông ấy là người bạn tốt nhất của em. "Về mặt Laurie trông bơ phờ buồn bã: "Điều gì sẽ xảy ra cho anh đây..." Anh hỏi giọng thì thào.

"Một chàng trai tốt như anh sẽ yêu được một người con gái khác rồi anh sẽ quên tất cả những phiền muộn của ngày hôm nay thôi!"

"Anh không thể yêu ai khác được nữa. Anh sẽ không bao giờ quên em, Jo. Không bao giờ, không bao giờ!"

Nói xong, Laurie nhảy qua cổng bước vội ra phía bờ sông.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 24

Chia tay

"Giờ thì" Jo tự nhủ khi Laurie đã đi khuất, "Phải làm gì đó để giải quyết việc này thôi. Và không ai khác ngoài mình phải thực hiện điều đó." Cô đi qua nhà Laurence xem, kể lại toàn bộ những gì đã xảy ra. Cụ Laurence thật tốt bụng. Dù sự từ chối tình yêu của bất cứ cô gái nào đối với Laurie làm ông khó tin hơn cả Jo, ông hiểu rằng tình yêu phải tự nguyện và ông quyết định phải cho Laurie đi đâu đó một thời gian thay đổi không khí để giúp anh qua khỏi cơn sốc vừa rồi.

Laurie trở về nhà, rồi... Ông nội nhìn anh như không thể không biết điều gì xảy ra. Tối hôm ấy, ăn cơm xong, hai ông cháu vẫn ngồi nói chuyện bình thường dù cả hai đều cảm thấy thật khó xử. Nhìn gương mặt rầu rĩ của

Laurie, ông không thể chịu đựng hơn được nữa. Ông cụ đứng dậy chấp tay đi đi lại lại trong phòng, bất chợt quay sang hỏi Laurie giọng dịu dàng như một người mẹ:

"Ông biết rồi, cháu của ông. Ông biết..." Một phút im lặng trôi qua không lời đáp. Đột nhiên Laurie hỏi gần như mất cả bình tĩnh:

"Ai nói cho ông biết?"

"Chính Jo đấy."

"...Vậy là mọi chuyện đã chấm dứt!" Laurie thở dài nghe thật náo nức.

"Không hẳn như thế." Cụ Laurence nói, "Ông muốn nói với cháu điều này nữa và khi đó sự việc mới kết thúc được... Có lẽ lúc này, cháu không còn thiết ở nhà này nữa phải không, Laurie?"

"Cháu sẽ không dễ dàng từ bỏ một người con gái như vậy đâu! Jo không có quyền cấm cháu gặp cô ấy. Nếu muốn, cháu sẽ ở mãi đây".

"Không nên, nếu cháu quả thật là một chàng trai biết điều như ông vẫn nghĩ." Ông tiếp, "Cháu yêu của ông, ông cũng cảm thấy mát mát không kém cháu đâu. Ông cũng yêu mến Jo và mong nó sẽ là vợ cháu, là cháu gái của ta. Nhưng con bé không thể tự dối mình. Bằng tuổi đời của mình, ông thấy hiểu điều đó. Đồng thời ông cũng biết cách duy nhất cho cháu bây giờ là đi đâu đó một thời gian. Thế.... Cháu thích đi đâu?"

"Đâu cũng được. Cháu bắt cần những gì sẽ đến với mình."

"Này, cháu hãy sử xự sao cho đáng là một đấng nam nhi chứ!"

Trong đời ai cũng có lúc trải qua những giờ phút như thế nào sao cháu không đi Châu Âu như trước đây khi ra trường cháu hằng mong ước?"

"Nhưng cháu không có ý đi một mình."

"Ông không buộc cháu đi một mình. Có một người luôn sẵn sàng đi cùng cháu dù chân trời góc bể."

"Ai hả ông?"

"Ông chứ ai nữa. Việc buôn bán của ông ở London rất cần người cai quản. Trước đây ông từng hy vọng khi cháu đã được tôi luyện qua trường lớp cháu có thể sẽ giúp ông việc ấy. Nhưng mình ông cũng đảm đương được rồi. Ông muốn chái đi với ông sang London một thời gian ngắn để mở mang hiểu biết về công việc thương mại sau này cháu có thể là chủ nhân nhưng đừng nghĩ là ông muốn níu kéo cháu ở luôn đó. Cháu có thể đi Pháp, Đức, Thụy Sĩ, ý.... Bất cứ nơi nào cháu thích, Tha hồ thưởng thức , học hội họa, nhạc hay tất cả những gì cháu vẫn quan tâm."

"Vâng thưa ông." Laurie xuôi theo. "Cháu không thể từ chối tấm lòng của ông. Cháu sẽ đi."

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 25

Bí mật của Beth

Những tháng ngày ở New York, thư nhà gửi Jo không mấy khi nói về sức khỏe của Beth, vì vậy cô không mấy may nghĩ rằng tình trạng sức khỏe của em mình đang càng ngày càng sa sút. Ông bà March không nhận ra được bệnh tình đang gặm nhấm con gái mình từng ngày. Nhưng khi Jo trở về sau một thời gian dài xa cách, cô thấy ngay sự thay đổi ấy. Cô biết Beth đang yếu dần đi. Với số tiền dành dụm được khi còn ở New York, Jo xin phép bố mẹ đưa Beth đi biển chơi vài tuần. Điều này khiến vợ chồng March rất phân khởi vì hai chị em lại có dịp cùng nhau đi chơi xa và họ biết Jo sẽ trông nom Beth rất chu đáo. Cả hai đến nghỉ tại một vùng biển yên tĩnh, vắng người. Họ không

làm quen nhiều bạn bè vì thích được ở bên nhau trong những ngày ở đây, một cái gì đó kéo hai chị em xích lại gần nhau hơn, cái gì đó thật vô hình không ai nói ra nhưng đều ý thức Beth chỉ còn sống được một thời gian ngắn Jo biết chắc điều đó.

Vào một buổi tối, cô rất vui khi thấy Beth đã tự mình tâm sự với cô. Lúc ấy, họ đang ngồi bên nhau, ngắm cảnh hoàng hôn buông xuống... Và cuối cùng khi ánh nắng cuối ngày đã tắt. Beth nói với Jo về cái chết- cái chết mà em biết rõ đang gần kề. Một thoáng yên lặng, mắt Jo nhòe đi rồi cô khẽ nắm lấy tay em, giọng nghẹn ngào:

"Beth yêu của chị, chị rất sợ khi nghĩ đến điều này. Nhưng đôi khi chị đã linh tính một điều gì đó không hay, giờ đây chị rất vui khi chính em tâm sự cho chị biết."

"Trước đây nhiều lần em đã muốn nói với chị nhưng em không thể, Jo ạ. Em đã biết tình trạng này lâu rồi. Ban đầu em cảm thấy không sao chịu đựng được và lúc nào cũng buồn rầu. Nhưng bây giờ em không buồn nữa vì em biết sự thật vẫn là sự thật."

"Có phải chính vì vậy mà trông em không vui trước ngày chị đi New York?"

"Vâng, chị ạ. Em không còn hy vọng vào gì nữa cả. Nhưng em lại không muốn nói cho ai biết hết."

"Ôi, Beth, sao em lại không nói với chị?"

"Vâng, Em có lẽ là em sai nhưng lúc ấy em chưa chắc chắn lắm và cũng không ai nhận xét gì về sức khỏe của em nên em cho rằng mình đã làm. Em không muốn làm mọi người lo lắng khi cả nhà cùng bận bịu. Con chị Meg này, Amy thì đi xa còn chị lại đang hạnh phúc cùng Laurie, em ít nhất cũng đã nghĩ như vậy đó chị Jo ạ."

"Vậy mà chị tưởng em yêu Laurie đấy, Beth. Chị nghĩ tình yêu đã khiến em ưu tư mà đâm ra bệnh tật và đó chính là nguyên nhân vì sao chị đi New

York."

Beth tròn mắt nhìn Jo ngạc nhiên :

"Ôi,Jo.Sao chị có thể nghĩ em lại làm như vậy trong khi anh ấy đang rất yêu chị?Tất nhiên làm sao em lại có thể không mến anh ấy,Laurie rất tốt với em.Nhưng đối với em,anh ấy không thể là gì khác ngoài cương vị một người anh trai."

"Amy sẽ là người yêu anh ấy."Jo đáp"cả hai người sẽ rất hợp nhau,nhưng giờ đây chị không còn đầu óc mà nghĩ đến những chuyện đó.Chị không còn muốn nghĩ đến ai ngoài em,Beth ạ.Em nhất định phải bình phục."

"Em muốn lắm,chị ơi!Em đã cố hết sức nhưng mỗi ngày sức khỏe của em lại mất đi một ít và chắc chắn em sẽ chẳng thể nào lấy lại được.Cũng giống như mặt trời lặn vậy chị Jo ạ.Ta không thể ngăn được."

"Phải ngăn lại!"Jo kêu lên đau xót,"Em chỉ mới 19 tuổi và chị không thể để em ra đi.Chị sẽ làm việc,cầu nguyện và tìm mọi cách chống lại nó."

"Chị Jo của em,không có lợi gì đâu ,đừng hy vọng nữa.Chúng ta hãy cứ sống vui vẻ bên nhau nếu còn được,bởi vì em cũng thấy không đau đớn lắm đâu.Về nhà,đừng nên nói gì cho bố mẹ biết nhé và chị hãy cố gắng đỡ đàn bố mẹ giúp em."

Beth nói đúng,khi trở về nhà hai chị em không cần nói gì cho bố mẹ biết cả.Sau chuyến đi chơi về,Beth thấy mệt và phải lên giường nằm ngay.Khi Jo xuống nhà cô lập tức hiểu rằng bố mẹ đã biết sự thật mà cô không cần phải nói ra.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 26

Cuộc gặp gỡ tại Nice

Trong lúc Beth đang chết dần chết mòn trên giường bệnh thì Amy sang Rome cùng dì Carroll còn Laurie ở London với ông nội. Một tháng liền, Laurie gắng sức làm quen dần với những thủ thuật thương mại hàng hải mà có lẽ một ngày nào đó anh sẽ gắn bó cuộc đời mình với nó. Khi ông Laurence cảm thấy cháu mình ngày càng bù đầu với công việc, ông quyết định khuyên Laurie đi du lịch một thời gian cho khuây khỏa.

"Laurie này, khi bảo cháu sang đây, ông có nói là sẽ không bắt cháu ở đây lâu. Cháu của ông đã học hỏi được nhiều điều và giờ đây đã đến lúc phải thay đổi không khí một thời gian." Ông gợi ý. "Đi Paris với ông được chứ? Ông sẽ đến ở chỗ bạn ông nhưng chắc cháu chẳng muốn làm quen với kiểu người buôn bán, nên cháu có thể tự do bay nhảy."

"Vâng, nếu ông muốn." Laurie uể oải đáp lại.

"Sáng nay ông mới nghe tin Amy cùng bác Carroll sẽ từ Rome sang Nice. Ngày nay Nice là một thành phố rất tuyệt, nhất là vào dịp Noen. Sao sắp tới cháu không ghé chơi với họ sau chuyến du lịch ngắn ngày?"

Và thế là sự việc diễn ra đúng như vậy. Buổi chiều lễ Noen năm ấy, Laurie một mình dạo bước trên con đường Anh quốc, thành phố Nice. Con đường rộng một bên viền những luống hoa xinh tươi, xen giữa những hàng cây xanh và một bên là bờ biển trai dài vô số.

Laurie đang lan man trong đầu những suy nghĩ rối bời, những nỗi đau, nỗi nhớ khôn nguôi thì đột nhiên anh nghe từ đằng sau có tiếng người gọi mình. "Ông ahn Laurie. Có thật anh đấy không! Ông nội có báo cho em biết anh sẽ sang đây nhưng em không tin như thế."

Laurie chậm rãi quay người lại, rồi cũng vẫn ánh mắt mệt mỏi và chán chường ấy, anh đáp:

"Anh đã đi lang thang khắp nơi rồi...nhưng anh hứa với ông sẽ đó Noen ở xứ này. Thế là anh đến đây thôi."

"Ông có khỏe không anh? Giờ đây anh đang ở đâu? Anh đến từ lúc nào thế?"

"Ông khỏe, anh đang ở Chavain, anh vừa đến tối qua." Laurie trả lời khẽ mỉm cười trước những câu hỏi dồn dập của Amy, "Anh có gọi điện thoại đến sạn em ở, nhưng dì và em đã đi đâu đó...Này Amy nói cho anh biết em có nhận được tin tức gì ở nhà không?"

"Chẳng có gì tốt lành cả, anh ạ. Chị Beth ốm, em cứ lo là chị ấy ốm nặng lắm. Em cảm thấy mình nên về nhà nhưng ai cũng bảo em không nên và thế là em đành ở lại."

"Em làm thế là đúng rồi." Laurie nói, "Về nhà cũng chẳng giải quyết được việc gì. Ngược lại, mọi người sẽ rất vui khi biết em sống hạnh phúc nơi đây." Họ vừa đi vừa trò chuyện. Chẳng mấy chốc đã đến khách sạn của Amy.

"Anh Laurie này, tối nay khách sạn của em có mở một buổi dạ vũ lớn. Sao anh không đến cho vui?"

Mặt Laurie như sa sầm xuống: "Anh không đến đâu, nhưng trước lúc đi chúng ta sẽ gặp lại nhau. Anh rất vui khi được nói chuyện với em về tình hình ở nhà."

Lúc đến Nice, Laurie chỉ dự định ở một tuần nhưng đã một tháng trôi đi. Anh cảm thấy buồn chán khi phải cô đơn, chính vì thế gặp được một thành viên trong gia đình, anh cũng thấy sung sướng lắm rồi. Amy cũng vậy, cô rất thích

tâm sự cùng anh về những người thân, bờ sông, ngọn đồi,...những nơi đã một thời tuổi thơ họ yêu thương, gắn bó. Thế nhưng Amy vẫn không vui khi thấy Laurie đang cố tình lãng phí thời gian một cách vô ích và cô có cảm giác không chừng anh sẽ đánh mất quãng đời còn lại của mình.: "Phải nói cho anh ấy biết thôi!" Cô nghĩ.

Một ngày nọ, khi họ đang cùng nhau dạo bước trên bãi biển, cô lên tiếng:

"Laurie, khi nào anh về lại với ông?"

"Mai".

"Tháng trước anh đã trả lời như vậy hai mươi lần như vậy còn gì!"

"Ô, đối với ông, có hay không có anh cũng thế thôi. Anh ghét nghiệp buôn bán và anh biết rõ rốt cuộc anh cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu. Thực ra, anh tự hỏi không biết giờ mình còn làm được gì chẳng..."

"Nhưng anh học đại học rất giỏi cơ mà. Không cần thiết phải chúi đầu vào thương mại, chắc là ông anh cũng chẳng muốn đâu. Thế còn âm nhạc thì sao?"

"Còn em, khiếu hội họa đâu rồi?" Laurie hỏi lại. "Khi đi Rome, chẳng phải em đã từng mơ ước trở thành một họa sĩ vĩ đại là gì! Thế em không nhớ những điều ước của chúng ta sao?"

"Ô, anh Laurie làm sao em có thể hy vọng gì hơn nữa khi em đã tận mắt ngắm nhìn những bức tranh vĩ đại đó."

"Dường như chúng ta là những người cùng hội cùng thuyền phải không Amy? Chúng ta đều lạc lối và đang phân vân không biết nên làm gì với chính mình!"

Đã đến cổng khách sạn, Laurie khẳng định: "Những gì nói với em anh sẽ làm. Mai anh sẽ về với ông. Anh hứa sẽ học giỏi hơn nữa về kinh doanh rồi sau đó sẽ dành thời gian cho âm nhạc với điều kiện em cũng hứa quay về với hội họa nhé."

"Ôi!Anh khôn thật!"Amy cười to."Được rồi,em sẽ gắng hết sức nếu anh cũng nỗ lực."

Họ bắt tay nhau rồi Laurie ra về.Chợt Amy nghĩ thầm rồi mình sẽ nhớ anh ấy biết chừng nào.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 27

Laurie và Amy

Laurie trở về London làm việc trong cơ quan hàng hải của cụ Laurence .Công việc ngày càng bớt buồn tẻ với anh khi anh chịu khó thâm nhập tìm hiểu sâu hơn.Anh dành buổi tối nghe những bản nhạc yêu thích và viết thư kể cho Amy về những gì mình đang làm.Đến anh cũng phải ngạc nhiên khi mình không còn nghĩ và nhớ Jo nhiều như trước nữa.Đôi lúc anh cũng quên cả viết thư cho cô.Khi nhận được hồi âm lá thư cuối cùng từ Jo thì lại là một tin buồn:

"Anh Laurie yêu mến",Cô viết,"Em rất mừng được biết những gì anh đang làm nhưng em xin lỗi không trả lời thư cho anh được và lá thư này lại làm cho anh phải đau buồn hơn.Beth ốm rất nặng.Lúc nào em cũng ở bên giường nó.Em vui vì anh đã gặp Amy tại Nice.Nếu viết thư cho Amy,anh đừng nói gì về tình trạng của Beth nhé.Cả nhà đều cầu mong sao khi Amy về,Beth vẫn còn ...Thôi tạm biệt anh.Hãy luôn dành một góc nhỏ trong trái tim mình cho cô bé Jo đáng thương của anh Laurie nhé!"

Cuối thư,Jo còn tái bút:"Anh nhớ thường xuyên viết thư cho Amy hộ

em.Chắc là nó cô đơn lắm,thư anh sẽ là nguồn an ủi đối với nó."

"VẬY anh sẽ làm ngay đây".Đọc xong ,Laurie tự nhủ."Tội nghiệp Amy!Về nhà bây giờ e rằng chỉ chuốc thêm bất hạnh mà thôi".

Sau khi Laurie rời Nice,dì Carroll và Amy du lịch sang Thụy Sĩ ở

Vevay,Amy đột nhiên nhận được tin đau đớn về cái chết của Beth.ở,Laurie cũng vừa hay tin ,liền vội vã đi Vevay mong giúp gì được cho Amy trong lúc này.Jo viết thư bảo rằng cả hai không nên về nhà sớm hơn dự kiến.

Laurie rất rành thành phố Vevay,tàu vừa cập bến,anh đã vội vã tìm đến khách sạn nơi dì Carroll và Amy ở.Anh trông thấy Amy đang ngồi bên hồ nước xanh trong khu vườn cỏ xinh xắn.Khi trông thấy Laurie,cô gần như nhảy cẫng lên sung sướng,chạy đến ôm lấy anh .

"Ôi,Laurie! Em mừng quá!"

"Anh không thể không đến.Anh chỉ muốn tìm lời nào đó làm vui nhẹ mắt mắt vừa qua của em ".

"Anh không cần nói gì cả,có anh ở đây là vui lắm rồi.Dì Carroll cũng rất tốt với em,nhưng bên anh em cảm giác mình đang ở cạnh một người thân trong gia đình.Anh ở đây bao lâu?"

"Tùy em thôi."

Laurie ở lại Vevay một tuần lễ và mỗi ngày họ lại càng hiểu nhau nhiều hơn.Một ngày trước khi Laurie dự định ra đi,họ lại cùng nhau ra bờ hồ.Laurie chèo thuyền,còn Amy say sưa thưởng ngoạn cảnh đẹp xung quanh.Xa xa,đồi núi nhấp nhô in hình trên nền trời trong xanh thăm thẳm không một gợn mây và dưới kia mặt hồ cũng xanh vất một màu mang trên mình những chiếc thuyền con như một đàn thiên nga cánh trắng.ánh mắt đang dõi xa xăm,chợt Amy bắt gặp cái nhìn của Laurie .Anh đã ngưng tay chèo và đang nhìn cô như bị thôi miên khiến cô cảm thấy mình phải nói gì đó để lay tỉnh anh từ một giấc mơ.

"Anh mệt lắm rồi phải không?" Amy hỏi to, "Nghỉ một lát đi để em chèo cho, em cũng thích chèo lắm." Một phút Laurie cần ngẩn người ra như không nghe thấy gì, rồi khẽ giật mình, anh đáp:

"Anh chưa mệt, nhưng nếu muốn, em chèo với anh cũng được. Chúng mình phải ngồi giữa thuyền vì anh nặng hơn em đấy. Amy ghé ngồi vào chỗ trống trên chiếc ghế Laurie đang ngồi và hai người cùng chèo thuyền ra xa. Amy chèo rất khéo dù phải dùng cả hai tay còn Laurie chỉ một tay. Con thuyền lướt nhẹ giữa làn nước xanh biếc.

"Hai người chèo, thuyền đi nhanh quá!" Amy cười nói.

"Nhanh đến độ anh ước mong sao chúng mình có thể luôn bên nhau cùng lèo lái một con thuyền như thế này mãi... Em có thích không, Amy?"

Một lúc, Amy cúi đầu không đáp. Họ vẫn mãi miết chèo đến khi con thuyền vào bờ, Laurie lặp lại câu hỏi lúc nãy và lần này Amy khẽ đáp: "Vâng, em cũng thích, Laurie à."

Chiều hôm ấy về đến khách sạn đôi bạn trẻ tràn đầy hạnh phúc.

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 28

Cô độc

Sau cái chết của Beth, Jo rất đau buồn. Cô thấy nhớ đứa em gái bé nhỏ của mình da diết, cô đã từng thương yêu Beth đến dường nào và cả những ngày cuối đời của Beth, Jo vẫn luôn luôn bên cạnh chăm sóc em. Cô cố làm lụng giúp mẹ và chăm nom con cho chị Meg để lấp đi khoảng thời gian trống

vắng trong lòng. Cô biết chị Meg và anh John sống với nhau rất hạnh phúc và giờ đây niềm hạnh phúc ấy được nhân đôi khi Meg vừa là người vợ hiền đảm đang vừa là người mẹ dịu hiền của hai đứa bé kháu khỉnh.

"Rõ ràng hôn nhân đã mang lại niềm hạnh phúc cho chị ấy." Jo trầm nhĩ. "Còn mình chẳng biết sẽ ra sao, hay mình cứ sống như thế này suốt đời như mình vẫn nghĩ...? Có lẽ mình chỉ được ngắm nhìn cuộc sống đầm ấm của những thành viên khác rồi viết thành truyện còn cuộc sống thật sự của bản thân mình thì không..."

Nhận được thiệp hồng báo tin lễ cưới Laurie bà March lo ngại không biết rồi Jo sẽ xử sự ra sao khi đón nhận tin mừng này. Cuối cùng bà quyết định nói điều băn khoăn ấy với cô...

"Ôi, mẹ!" Nghe xong những gì mẹ nói, Jo thốt lên, "Làm sao mẹ có thể nghĩ con là ích kỉ, và ngu ngốc đến mức ghen tuông với đám cưới của em Amy với Laurie khi chính con đã từ chối tình yêu của anh ấy?"

Song bấy nhiêu công việc nhà giúp mẹ và chị Meg không sao khiến Jo được khuây khỏa. Thế là cô quyết định trở lại việc sáng tác văn chương. Cô lại đi lên căn phòng nhỏ sát mái nơi những ngày thơ ấu, cô và Meg cùng nhau vui đùa. "Ôi... Những kỷ niệm tưởng như lâu lắm rồi". Cô nghĩ, "Ngày ấy chị em mình còn bé xiu, thế mà bây giờ Meg đã có chồng, hai con, Beth đã qua đời, Amy sắp cưới Laurie còn mình ...ở lại cô đơn."

Cô nghĩ ra việc đọc lại những truyện mình đã viết và đang viết dở dang trước đây... "Mình đã lớn hơn, cả không ngoan lên nữa, vì mình đã nếm trải qua niềm vui và nỗi buồn. Nếu bắt đầu lại, có thể mình sẽ viết được những cái đáng viết hơn." Cô với tay, kéo chiếc thùng lớn đựng tất cả những mẫu chuyện và thư từ mà cô gần như quên bẵng từ lúc nào. Trong đồng giấy tờ vụn vặt, cô tình cờ bắt gặp một mảnh giấy nhỏ ông Bhaer nhấn gửi cô vào một buổi tối ở New York, hôm ông hứa dạy tiếng Đức cho cô, nhưng lại đến

trẻ : "Cô bạn nhỏ của tôi, đợi một một lát nhé! Tôi có thể đến hơi trễ, nhưng thế nào tôi cũng sẽ đến."

"Ôi! Phải chi mà giờ này ông đến nhỉ!" Jo tự thốt lên với chính mình, "Ông ấy tốt bụng và đáng yêu làm sao! Bây giờ mọi người đã bỏ mình hết rồi, mình sẽ sung sướng biết bao nếu được gặp lại ông ấy...!"

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 29

Sum vầy

Laurie và Amy tổ chức lễ thành hôn tại một nhà thờ Mỹ ở Paris. Ông cụ Laurence rất phấn khởi khi cháu trai mình cưới "một trong các cô gái nhà bên". Ông nóng lòng mong chờ buổi lễ còn hơn cả đôi bạn trẻ. Ông bà March cũng tán thành việc hôn lễ cử hành ở Châu Âu và hai con sẽ hưởng tuần trăng mật một thời gian trước khi quay về, vì học không muốn tổ chức một đám cưới ở nhà quá sớm sau cái chết của Beth.

Ngày hôm ấy đúng hẹn cụ Laurence và đôi vợ chồng trẻ sẽ trở về, ông bà March ga đón họ, còn Jo ở nhà phụ bác Hannah chuẩn bị ăn mừng.

Đang nhìn ra cửa sổ trước nhà, bỗng Jo trông thấy Laurie thoăn thoắt đi qua lối nhỏ trong vườn... Cũng vẫn như ngày xưa ấy. Cô chạy nhanh ra cửa:

"Ôi, Laurie, Laurie yêu dấu!" Cô reo lên mừng rỡ.

"Jo!" Hai người bạn siết chặt lấy tay nhau, trong lòng họ trở một tình bạn sáng đẹp, mạnh mẽ thay cho một tình yêu bông bột trẻ thơ dạo ấy.

Chẳng bao lâu sau, căn phòng khách nhỏ bé đã rộn rã tiếng người. Đầu tiên, Amy bước vào đã hỏi to: "Chị ấy đâu rồi? Chị Jo thương yêu ngày trước của em đâu rồi...?" Theo sau là Meg và John với ai đưa con trên tay. Cuối cùng cụ Laurence xuất hiện cùng bà March. Buổi tiệc sum họp gia đình thật đầm ấm. Và không ai nghĩ rằng có một người sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu

một người nữa đến .

Thế nhưng,khi tiệc tan,Meg và John đưa hai cháu về nhà,có một điều kỳ lạ xảy ra.Chuông cửa reo,Jo chạy ra mở cửa.Trong bóng tối lờ mờ,một người đàn ông cao lớn có bộ râu quai nón đứng ngay trước mặt cô .Thột đầu Jo chưa kịp nhận ra đó là ai nhưng chỉ trong phút chốc cô reo

to:"Ôi,,Bhaer!Tôi..rất mừng cuối cùng ông đã đến!"

"Gặp cô,tôi cũng rất vui!"Ông khẽ đáp lại.

"Ông vào nhà đi."Jo niềm nở mời.Bhaer định bước theo Jo nhưng chợt nghe tiếng cười nói bên trong nhà,ông khước từ:"Ồ` không...Có lẽ nhà cô đang có tiệc."

"Ôi,chẳng có phải tiệc tùng gì cả."Jo giải thích,"Chỉ là bữa cơm đoàn tụ gia đình thôi.Vợ chồng em tôi và ông cụ của cậu ấy vừa về.Cả nhà đang rất vui...Ông vào đi và tôi mong rằng ông sẽ thoải mái như ở nhà."

Những phụ nữ nhỏ bé

Chương 30

Sum vầy

Ông Bhaer dự định đến New York vài tuần có việc .Trong suốt thời gian ấy,ông từng xuyên đến thăm gia đình March.Rồi bằng một tuần,ông không đến,Jo bồn chồn,lo lắng không yên.

Một buổi chiều nọ Jo hỏi mẹ:

"Mẹ ơi!Mẹ có muốn mua gì không?Lát nữa con xuống phố mua giấy viết!"Bà March nhờ con mua dăm ba thứ lặt vặt,rồi bà dặn:

"Nếu con có gặp ông Bhaer ,mời ông ấy về nhà ta dùng trà cho vui con nhé!Mẹ rất mong gặp lại người đàn ông tử tế ấy."

"Mẹ tốt với con quá!"Jo nhủ thầm,"Những cô gái phải biết xử sự ra sao nếu không có mẹ giúp đỡ qua những lúc như thế này nhỉ..."

Jo xuống phố mua những thứ mình cần,rồi định sang gian hàng bên mua những gì mẹ dặn,thì quả nhiên cô gặp Bhaer.Khi trông thấy cô,giương mặt ông rạng rỡ hẳn lên:

"Ôi,cô bạn nhỏ của tôi đang làm gì ở đây thế này...?"

"Tôi đang đi mua vài thứ cho mẹ."

Vừa lúc ấy ,trời đổ mưa.

"Tôi cách giúp cô được chứ?Và...có lẽ cô cùng che dù với tôi,vì hình như cô không mang theo dù thì phải."

Jo cảm ơn ông Bhaer rồi cùng đi với ông,hai người đi dưới một chiếc dù.

"Tại sao ông không đến chơi?"Jo hỏi,giọng pha vẻ trách móc,"Chúng tôi cứ tưởng ông đi rồi chứ?"

"Cô nghĩ tôi có thể ra đi mà không đến thăm những người bạn rất tốt của mình sao?"

"Không,tôi không nghĩ vậy,nhưng chúng tôi bận khoản không hiểu vì sao ông không tới..."

"Tôi thật sự cảm ơn sự quan tâm của mọi người".Ông nói,"Và trước khi đi ,tôi hứa sẽ đến."

"Ông sắp đi thật rồi sao,Bhaer?"

"Đúng vậy,ở đây tôi đã làm xong công việc của mình cô March à."

"Tôi đành phải đi thôi..vì tôi đã tìm được kế sinh nhai,cả cách giúp cho mấy đứa trẻ ,con em tôi nữa."

"Ông hãy nói cho tôi biết với!"Jo nôn nóng,"Tôi rất quan tâm cuộc sống của ông ..và bọn trẻ."

"Cô tốt quá với tôi. Bạn bè tôi đã tìm được cho tôi một chỗ dạy tiếng Đức ở một trường đại học."

"Tin mừng đấy chứ." Jo thở nhẹ, "Tôi rất vui vì chúng ta có thể gặp lại nhau."

"A, tôi e là không đâu, cô March à. Trường ấy xa đây lắm.. ở tận Viễn Tây."

Nếu không cùng che chiếc dù trên đầu, nếu không đi sát bên nhau, có lẽ người bạn của Jo đã không nhận ra những giọt nước mắt không thể ngăn lại đang lăn nhanh trên má Jo... Nhưng Bhaer đã cảm nhận được những giọt nước mắt ấy. Ông khẽ hỏi:

"Tại sao em khóc?"

"Vì.. ông ... sắp ra đi..." Jo không nén nổi vẻ xúc động đang dâng trào.

"Jo" Ông cúi xuống khẽ thăm thì, "Anh không có tiền bạc, của cải, không có tuổi thanh xuân mà chỉ có trái tim nóng bỏng cùng tình yêu này dành cho em thôi."

"Như vậy chưa đủ sao, Bhaer?"

Louise M. Alcott

Hết

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003